HARLEQUIN®

21 CH 01/02

Rodina Stanislaski

Sága

NR KOLEKCE

NORA ROBERTSOVÁ

MANŽEL NA DRUHÝ POKUS

Název originálu:
The Stanislaski Brothers – Mikhail and Alex, Luring a Lady
První vydání:
Silhouette Books S.A., 2000
Překlad: Stela Mayová
Odpovědný redaktor: Jiří Chodil
© 2000 by Harlequin Books S.A. (1991 by Nora Roberts) © Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2002 Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.
Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.
Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain
Adresa redakce: Revoluční 8,110 00 Praha 1
Telefonní spojení:
sekretariát: 21409452
distribuce: 21409455
produkce: 21409456
redakce: 21409458
CENA 87 Kč
ISBN 80-241-0999-9

Sága

Nora Robertsová

MANŽEL NA DRUHÝ POKUS

HARLEQUIN®
Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha • Milán • Fribourg

PROLOG

Na hřišti se rozléhal křik, vzduch byl plný dramatického dění a politiky. Už jako osmiletý kluk Michail věděl, co je politika. Koneckonců, byl už v Americe skoro dva roky.

Už se nemusel bát, že jeho tatínka odvlečou někam pryč neznámí muži v dlouhých kabátech, nemusel se skrývat na útěku z Ukrajiny přes Maďarsko a Rakousko.

Žil v Brooklynu, v New Yorku, a to bylo dobře. Byl Američan, a to bylo ještě lepší. Se starší sestrou a mladším bratrem tu chodili do školy a mluvili anglicky. Většinou. Jeho nejmladší sestřička se narodila už tady. Nikdy se nebude muset třást v nákladním vagonu – ani zimou, ani strachem, že je najdou.

A doufat, že cílovou stanicí je svoboda.

Většinou ale na takové věci vůbec nemyslel. Ráno se vzbudil a z okna pokojíčku vyhlédl na domky, které tomu jejich jako by z oka vypadly. Z kuchyně voněla snídaně, kterou vařila maminka. Do jejího drmole-ní nad plotnou se občas ozývaly otcovy netrpělivé výkřiky, protože „papa“ pospíchal do práce.

Papa musel tvrdě pracovat. Domů chodíval unavený, ale s usměvavýma očima, a ustarané vrásky pod nimi pomalu mizely.

Chodíval domů pozdě, ale na stole bylo dost teplého jídla a všichni se smáli.

Ani škola nebyla špatná, a on se dobře učil, i když učitelé říkali, že je příliš často duchem mimo.

„Holky skáčou přes švihadlo.“ Alex, Michailův mladší bratr, si kecnul na zem vedle něj.

Oba měli tmavé vlasy, hnědé, nazlátlé oči a ostré rysy ve tváři, ze kterých půjde za pár let ženám hlava kolem. Teď samozřejmě byly ženy všech generací hodné přehlížení, pokud ovšem nebyly z rodiny.

„Nataša je nejlepší,“ netajil se Alex pýchou na starší sestru.

„Je holt Stanislaski.“

Alex jen uznale přikývl. To přece bylo samozřejmé. Očima přeletěl dění na hřišti. Rád pozoroval lidi, jak se chovají a co dělají. Bundu, která na něm trochu visela, měl navzdory lezavému

březnovému větru rozepnutou. Zrovna jako bratr, kterému už zase začínaly být trochu krátké rukávy.

Alex kývl hlavou směrem ke dvěma chlapcům na druhém konci vyasfaltovaného plácku. „Po škole to musíme nandat Willovi a Charliemu Braunsteinovým."

Michail významně našpulil pusu a podrbal se. „Platí. A proč?"

„Will o nás řekl, že jsme ruský špióni a Charlie se tomu smál a chrochtal jako prase. Proto."

„Ach, proto…" přisvědčil Michail chápavě. Pak si oba bratři vyměnili důvěrné pohledy a usmáli se od ucha k uchu.

Vypadalo to, že přijdou pozdě ze školy, což pravděpodobně znamenalo trest. Michail měl pořádnou sko-bu na koleni a Alex natržený ret, což znamenalo, že k trestu bude ještě kázání.

Stálo to ale zato. Oba bratři vyšli z bitky jako vítězové. Byla to slast, ještě trochu cestu domů prodloužit , a zrekapitulovat události.

„Charlie má dobrou ránu," řekl uznale Michail. „Takže příště budeš muset být rychlejší. On má delší ruce než ty."

„Teď má ale taky monokl," připomněl Alex s uspokojením.

„Ano." Michail se nadýmal pýchou nad tím, jak se mladší bráška vytáhl. „To je prima. Až půjdeme zítra do školy, tak… ach ne…"

Zmlkl, jako když utne, a neohrožený bojovník byl ten tam.

Na prahu přede dveřma stála Naďa Stanislaski s rukama v bok a bylo jasné, že její orlí oko už z dálky odhalilo natržené kalhoty.

„Teď si to schytáme," zamumlal Alex.

Pokusil se o úsměv na přivítanou a, přestože ret ho přitom zabolel. Naďa nebezpečně přimhouřila oči.

„Vy jste se zase prali?"

Michail si jako starší stoupl o krok před bratra. „Jen trošičku."

Přejela je zkušeným pohledem od hlavy k patě a usoudila, že škody jsou minimální. „Prali jste se spolu?"

„Ne, mami." Alexovy oči jako by prosily o pochopení. „Když Will Braunstein říkal –"

„Mě nezajímá, co říkal Will Braunstein. Jsem snad jeho máma?"

Oba chlapci svěsili hlavy a zamumlali. „Ne, maminko."

„Čí máma jsem?"

Unisono si povzdechli. Zhluboka.

„Naše, mami.“

„A tohle dělá vaše máma, když má o vás strach, protože přijdete pozdě za školy a rvete se jak chuligáni.“ To poslední slovo se naučila od sousedky, Grace Mac-Namarové, a měla za to, že je pro její syny jako ušité.

Ti jen sykli bolestí, když popadla každého jednou rukou za ucho.

Než je však stihla dotáhnout ke dveřím, ozval se rachot, který mohl patřit jen ojeté dodávce, kterou jezdil její manžel Jurij.

Zaparkoval u obrubníku a zvedl obočí, když viděl, že jeho žena právě tahá děti za uši.

„Co zase provedli?“

„Prali se s Braunsteinovic kluky. Teď jdeme zavolat paní Braunsteinové, aby se omluvili.“

„Uůů! Jau!“ vykřikl Michail, jehož výraz nesouhlasu se vzápětí proměnil ve výkřik bolesti, když mu matka znaleckým tahem zkroutila ušní boltec.

„To ale počká, ne? Něco pro vás mám.“ Jurij se vyškrábal s auta a vytáhl malé, šedivé štěně. „To je Saša, váš nový kamarád.“

Oba chlapci vypískli radostí, a když je matka pustila, vrhli se k psíkovi, kterého Jurij opatrně spustil Mi-chailovi do náruče. Ten je vítal neumělým štěkotem, hbitým vrtěním ocásku a nadšeně vyplazeným růžovým jazýčkem.

„O toho se budete starat vy s Alexem, Táňou a Ráchel. Ne maminka!“ řekl, když viděl, jak Naďa protočila panenky. „Je to jasné?“

„Ano, budeme se o něj starat, tatínku. Miku, půjč mi ho pochovat!“ žadonil Alex a pokusil se ho bratrovi vytrhnout.

„Ne, já jsem starší, první ho chovám já.“

„Každý si ho pochová. Teď jděte a ukažte ho Táně a Ráchel.“ Jurij mávl rukou směrem do domu, oba chlapci se však k němu nejprve přitiskli a objali ho kolem pasu.

„Díky, tati.“ Michail se otočil a políbil matku na tvář. „Hned zavoláme paní Braunsteinové, mami.“

„Ano, to zavoláte.“ Naďa zakroutila hlavou, když viděla, jak pádí do domu a křičí na své sestry. „Chuligáni,“ řekla a vychutnala si to slovo na jazyku.

„Kluci jsou kluci.“ Jurij ji sevřel v náručí a nadzvedl ji několik centimetrů nad zem. „Teď jsme americká rodina,“ řekl a zasmál se svým zvučným, hlubokým hlasem. Postavil ženu na zem a s rukou kolem jejího pasu ji vedl k domu. „Co je k večeři?“

PRVNÍ KAPITOLA

Trpělivost nebyla její silná stránka. Zpoždění a omluvy netolerovala a nikdy žádného opozdilce ani zpozdilce tak úplně neomluvila. Kdykoli musela čekat – jako například právě teď – klesalo její rozpoložení jako rtuť na teploměru až k bodu mrazu. A to bylo u Sydney Haywardové mnohem nebezpečnější, než když vřela vzteky. Stačilo zmrazit oběť pohledem a utrousit pár chladně kritických frází, břitkých a ostrých jako rampouchy, a nešťastník zůstal stát ztuhlý hrůzou jako socha z ledu.

Sydney se ve své nové kanceláři v desátém patře moderní budovy v centru Manhattanu právě cvičila v netrpělivosti. Elegantními kroky přecházela po smetanově bezovém koberci z jednoho rohu do druhého a přehlížela jako generál šiky svých kancelářských potřeb. Všechno bylo na místě, papíry, desky, adresáře. Tužky a pera trčely v zástupu nad naleštěným mahagonovým stolem, vedle telefonu ležel v zákrytu poznámkový blok.

Její vlastní vzhled ladil vkusem, elegancí a precizností s interiérem. Bezvadně vyžehlený béžový kostý-mek byl samá strohá, rovná linie, nesnažil se však zakrýt skutečnost, že jeho majitelka vlastní také proklatě dlouhé a sexy nohy. Ty teď pochodovaly stále rychleji sem a tam po místnosti.

Jednoduchá šňůrka perel a perlové náušnice, stejně jako tenké zlaté hodinky, se vyznačovaly nenápadnou avšak exkluzivní elegancí. Byla Haywardová a tento styl patřil k jejímu vychování.

Kaštanové vlasy měla hladce sčesané dozadu, na šíji spoutané zlatou sponou. Světlé pihy, které patřily k její barvě vlasů, téměř zakrýval lehký poprašek pudru na mléčné kůži. Ve svých osmadvaceti letech měla pocit, že ji dělají příliš dětskou a zranitelnou. Vysoké lícní kosti, sebevědomá, mírně vystrčená brada a rovný, klasický nos tvarovaly aristokratickou tvář. Měkká křivka úst se snadno stáhla do úzké linie vzdoru a velké, kouřově modré oči vůbec nebyly tak bezelstné a naivní, jak se mohlo zdát.

Sydney znova pohlédla na hodinky, polohlasně zaklela a rázným krokem odpochodovala ke stolu. Ještě než stihla zvednout telefon, zabzučel intercom.

„Ano?“

„Slečno Haywardová, je tu člověk, který chce mluvit s osobou zodpovědnou za tu rekonstrukci v Soho. Nedá se odbýt. A ta schůzka ve čtyři –“

„Je čtvrt na pět,“ sykla Sydney hlasem hladkým a nebezpečným jako had. „Pošlete ho dál.“

„Ano, ale není to pan Howington.“

Tak Howington za sebe poslal náhražku. Nazlobeně stiskla rty.

„Pošlete ho dál,“ řekla znovu a sekla do vypínače intercomu dokonale vybroušeným nehtem, zalitým v bledě růžovém průsvitném laku jako ve skle. Takže teď se má bavit o důležitých věcech s nějakým zástupcem zástupce. Zhluboka se nadechla a chystala se porušit pravidlo, že na posly se nestřílí.

Když však ten muž vešel dovnitř, jen aristokratické vychování jí zabránilo, aby neotevřela ústa úžasem. Vypadal jako osmahlý, ostřílený pirát, který právě se –

‚bejistým, pružným krokem skočil na rozhoupanou palubu dobývané lodi.

Její počáteční šok nesouvisel jen s jeho divokou, mužnou krásou – třebaže ten popis byl zcela na místě: hřívu vlnitých, přirozeně lesklých černých vlasů měl na šíji spoutanou do ohonu, který mu ani v nejmenším neubíral na mužnosti. Výrazně modelovaná tvář měla hřejivou a snědou barvu zašlé zlaté mince, a dvoudenní strniště nad plnými, smyslně tvarovanými rty působilo drsně a nebezpečně.

Ačkoli neměl na výšku víc než metr osmdesát a byl spíš štíhlý a urostlý než nějaký svalovec vypadal v její ženský zařízené kanceláři jako obr v domečku pro panenky.

Více ji však šokoval fakt, že měl na sobě – div ne montérky! Špinavé, seprané džínsy, zpocené tričko a dosluhující tenisky, po kterých zůstala na světlém koberci cestička bláta. Tak oni neposlali zástupce zástupce, pomyslela si s bezkrevně sevřenými rty. Poslali nějakého kopáče, který si ani nedokázal utřít boty.

„Vy jste Haywardová?“ Jeho drzý tón a slovanský přízvuk v ní vyvolaly představu, jak sesedá ze svého kozáckého koně a s bičem za pasem jde vysokou travou k táborovému ohni.

Proto, s náhlým impulzem k sebeobraně, odpověděla až zbytečně zostra: „Ano, a vy jdete pozdě.“

Přimhouřil oči a chvíli se přes její pracovní stůl měřili pohledem. „Ano?“

„Ano. Kdybyste si pořídil hodinky, možná byste zjistil, jak mohou být užitečné. Nevím, jestli je váš čas drahý, ale můj ano, pane…“

„Stanislaski.“ Zahákl prsty do poutek džínsů a zlehka, s jistou vláčnou arogancí, přešlápl z nohy na nohu. „Sydney je mužské jméno.“

Zvedla obočí. „Očividně se mýlíte.“

Pomalu ji přejel pohledem se směsí zájmu a hněvu. Byla hezká, ale on se neutrhl z práce proto, aby tu ztrácel čas s ženskou. „Očividně. Myslel jsem, že tu bude starý plešatý pán s bílým knírkem.“

„To asi máte na mysli mého dědečka.“

„Aha, tak v tom případě jsem přišel za ním.“

„To nebude možné, pane Stanislaski, protože můj dědeček je už skoro dva měsíce mrtvý.“

Aroganci v jeho očích okamžitě vystřídal soucit. „To je mi líto. Je to těžké, ztratit někoho z rodiny.“

Nevěděla, čím to bylo, ale ta krátké kondolence od naprosto cizího člověka zasáhla do živého. „Ano, je. A teď, kdybyste se posadil, můžeme přejít k věci.“

Chladná a vzdálená jako měsíc. Tím líp, pomyslel si. Nebude ho aspoň svádět k nepatřičně osobním představám. Tedy, aspoň dokud nevyřídí to, proč sem přišel.

„Poslal jsem vašemu dědečkovi několik dopisů," řekl když se usadil na stylovou židli. „Možná se v tom zmatku po jeho smrti někam zatoulaly."

Zmatek, to se strefil do černého. Její život byl posledních pár měsíců vzhůru nohama. „Korespondence by měla být adresována mně." Posadila se, s rukama složenýma na stole. „Jak víte, *Hayward Enterprises* zvažuje několik firem –"

„Na co?"

„Prosím?" Z hlasu jí čišelo podráždění nad tím, že jí skočil do řeči.

„Na co zvažuje několik firem?"

Nejraději by se zhluboka nadechla a zavřela oči. Místo toho jen s kamennou tváří začala vyťukávat rytmus o stůl.

„V jaké pracujete funkci, pane Stanislaski?"

„Funkci?"

„Ano, co děláte?"

Její chladně netrpělivý tón mu vyvolal na tváři úsměv. Měl zdravé, bílé zuby, i když ne úplně rovné. „Myslíte, co jako dělám? Pracuju se dřevem."

„Jste tesař?"

„Příležitostně."

„Příležitostně," opakovala a opřela se. Za prosklenou stěnou za jejími zády se do ostře modrého nebe tyčily přísné a dravé kontury mrakodrapů. „Snad byste mi mohl vysvětlit, proč *Konstrukční práce Howington* poslaly na tento pohovor příležitostného tesaře."

Místnost voněla po citronu a rozmarýnu, což mu jen připomínalo, že má žízeň, je mu horko a nemá ani o kapku víc trpělivosti, než ona. „To bych mohl – ale když oni mě neposlali."

Chvíli trvalo, než jí došlo, že to není vtip. „Vy nejste od Howingtona?"

„Ne. Jsem Michail Stanislaski a bydlím v jednom z vašich činžáků." Opřel si zablácenou botu o zaprášené koleno. „A pokud

zvažujete najmout si Howingtona, být vámi bych si to rozmyslel. Obcházejí předpisy a někdy jsou to moc nebezpečné kličky.“

„Promiňte.“ Sydney bodla prstem do tlačítka inter-comu. „Janine, představil se pan Stanislaski jako reprezentant Howingtona?“

„Ne, slečno Haywardová. Chtěl s vámi jen mluvit. Howington volal asi před deseti minutami, chtěl přeložit schůzku. Říkala jsem vám –“

„To už je jedno.“ Znovu se posadila a pátravě se zahleděla na muže, který se šklebil od ucha k uchu. „Zřejmě tu došlo k nedorozumění.“

„Ano, zřejmě jste se spletla. Přišel jsem kvůli vašemu činžáku v Soho.“

„Přišel jste si tedy stěžovat jako nájemník.“

„Přišel jsem si stěžovat jménem mnoha nájemní-• ků,“ upřesnil.

„Pak byste měl vědět, že v takové situaci se postupuje podle určité procedury.“

Zvedl jedno obočí. „Vy jste vlastník toho domu, je to tak?“

„Ano, ale –“

„Tak je to vaše zodpovědnost.“

Ztuhla. „Své povinnosti velmi dobře znám, pane Stanislaski. A nyní prosím…“

Když vstala, také se zvedl, ale neustoupil ani o píď. „Váš dědeček něco slíbil a vy, v zájmu jeho cti, musíte sliby dodržet.“

„Jediné, co musím,“ opravila ho kovově chladným hlasem, „je starat se o svou firmu.“ Právě se zoufale snažila naučit, jak se to dělá. „Můžete vzkázat ostatním nájemníkům, že *Hayward Enterprises* je právě ve stádiu hledání stavební firmy na provedení oprav a že jsme si zcela vědomi, že je mnohé z našich nemovitostí potřebují. Na objekt v Soho přijde řada.“

V tváři se mu nepohnul jediný sval, ani jeho hlasu neubylo na odhodlanosti. „Jenže právě čekání, až na nás přijde řada, už máme dost. Chceme, co jste nám slíbili, a to hned.“

„Pokud mi zašlete seznam vašich požadavků –“

„To už jsme udělali.“

Zaskřípala zuby. „Pak prostuduju spisy dnes večer.“

„Spisy nejsou lidi. Každý měsíc vybíráte nájemné, ale o lidi, kteří ho platí, se nestaráte.“ Opřel se dlaněmi o stůl a předklonil se. Sydney ucítila vůni dřevěných pilin a svěžího mužského potu, která vůbec nebyla nepříjemná. „Viděla jste ten dům nebo lidi, co tam žijí?“

„Mám svá hlášení,“ začala.

„Hlášení.“ Zabručel cosi v jazyce, kterému nerozuměla, ale byla si jistá, že to byla nadávka. „Vy máte své právníky a úředníky a sedíte si tu v útulné kanceláři nad papíry.“ Jedním rychlým máchnutím ruky odsoudil kapcelář i ji jako zcela nepodstatné jevy. „Ale nevíte zhola nic. Vám není zima, když nefunguje topení, a nemusíte se šplhat do pátého patra, když nejezdí výtah. Nemusíte si lámat hlavu s tím, kdy poteče teplá voda, ani se bát, kdy dostanete ránu, protože elektroinstalace je ztrouchnivělá.“

Takhle s ní ještě nikdy nikdo nemluvil. Za celý život. Srdce jí bušilo jako o závod. „Tak to se mýlíte. Všechny tyto problémy beru velmi vážně a mám v úmyslu je napravit, jakmile to jen bude možné.“

Jeho přimhouřené oči byly náhle ostré jako čepel nože. „Takové sliby jsme už slyšeli.“

„Ale ještě jste je neslyšeli ode mě.“

„A vám máme důvěřovat? Když jste buď příliš pohodlná, nebo máte příliš velký strach, než abyste se přijela podívat, co vlastníte?“

Tvář, bledá jako stěna, byla jedinou viditelnou známkou zlosti, která jí cloumala. „Myslím, že na jedno odpoledne jsem si vašich urážek užila víc než dost, pane Stanislaski. A teď prosím odejděte, nebo zavolám bezpečnost, aby vás vyprovodila.“

„Děkuju, trefím sám,“ řekl pevným hlasem. „Řeknu vám jedno, slečno Sydney Haywardová. Ty sliby začnete plnit do dvou dnů, nebo půjdeme na vyšší úřady a celý případ dáme do tisku.“

Sydney se posadila, teprve když jeho vzpřímená záda zmizela za dveřmi. Rozvážně otevřela zásuvku, vytáhla list papíru a pomalu, metodicky ho roztrhala na cáry. Při pohledu na zpocené otisky velkých rukou na naleštěném stole rozcupovala další list. O něco klidněji stiskla tlačítko intercomu. „Janine, přineste mi všechno, co máme o tom projektu v Soho.“

Za hodinu odstrčila spisy stranou a vzala telefon. Nejprve zrušila večeři, na kterou měla toho večera jít, a pak si zavolala Lloyda Binghama, dědečkova – a nyní svého – výkonného zástupce.

„Zastihla jsi mě v poslední chvíli," řekl Lloyd, když vešel do její kanceláře. „Už jsem byl na odchodu. Co pro tebe můžu udělat?"

Sydney na něj krátce pohlédla. Byl to pohledný, ambiciózní muž, který si dovedl vybrat z italských módních značek a francouzského jídelníčku. V necelých čtyřiceti se podruhé rozváděl a rád se stýkal s ženami s lepší společnosti, které se nechaly zlákat jeho uhlazeným zjevem a způsoby. Sydney věděla, že se ke své současné pozici u *Haywarda* tvrdě propracoval a že během dědečkovy nemoci byla firma v jeho rukou.

Také věděla, že ji nemá v lásce, protože seděla za stolem, na nějž si dlouho brousil zuby on sám.

„Nejprve bys mi mohl vysvětlit, proč se ještě nic neudělalo s tím blokem v Soho."

„S těmi byty v Soho?" Lloyd si vyndal cigaretu z elegantní zlaté krabičky. „Je to v plánu."

„Je to v plánu už skoro rok a půl. První dopis od nájemníků přišel skoro před dvěma roky a obsahuje seznam sedmadvaceti jednotlivých problémů."

„Ve spise sis jistě také všimla, že jsme už řadu z nich řešili." Vyfoukl tenký proužek dýmu a ležérně se usadil na jednu z židlí.

„Řadu z nich," opakovala Sydney. „Jako například opravu kotle. Nájemníci jsou však zřejmě přesvědčeni, že byl potřeba kotel nový."

Lloyd vágně pokrčil rameny. „Jsi v té hře začátečník, Sydney. Brzy zjistíš, že nájemníci vždycky chtějí něco nového, lepšího, a chtějí toho víc."

„To je možné. Nicméně, nezdá se mi právě ekonomické investovat do opravy třicetiletého kotle, který se za dva měsíce zase rozbije." Zvedla varovně prst, aby ji nepřerušoval. „Rozbité zábradlí na schodech, padající omítka, nedostatečný ohřívač vody, vadný výtah, popraskaná sanitární keramika…" Vzhlédla od papírů. „Mohla bych pokračovat, ale to snad nebude nutné. A je to zpráva od dědečka, podle které ses měl o opravy a údržbu té budovy postarat ty."

„Což jsem udělal,“ odtušil Lloyd toporně. „Víš velmi dobře, že kvůli nemoci pana Haywarda byla firma za poslední rok vzhůru nohama. A ten činžák v Soho je jen jedním z mnoha jeho domů.“

„To máš naprostou pravdu.“ Její hlas byl klidný, ale nepřístupný. „Ale také vím, že máme právní a morální zodpovědnost vůči nájemníků, ať už se jedná o dům v Soho nebo v Central Park West.“ Zaklapla desky a položila na ně spojené ruce, jako by tak chtěla stvrdit svá vlastnická práva. „Nechci, abys to bral osobně, Lloyde, ale rozhodla jsem se, že se o tuto nemovitost postarám sama.“

„Proč?“

Věnovala mu krátký, suchý úsměv. „Tím si nejsem tak úplně jistá. Řekněme, že mám málo vlastních starostí… Ten projekt pro mě prostě bude na prvním místě. Mezitím bych byla ráda, aby ses podíval na reference o stavebních firmách a dal mi nějaká doporučení.“ Podala mu jiné desky. „Zpracovala jsem seznam nemovitostí podle důležitosti. V pátek v deset hodin budeme mít schůzi, abychom to dořešili.“

„Dobrá.“ Uhasil cigaretu a vstal. „Sydney, doufám, že se neurazíš, ale žena, která strávila většinu života cestováním a nakupováním oblečení, toho nemusí moc vědět o obchodu a vytváření zisků.“

Urazila se, ale rozhodla se to nedat najevo. „V tom případě by se raději měla něco naučit, nemyslíš? Hezký večer, Lloyde.“

Teprve když za ním zaklaply dveře, podívala se dolů na své ruce a zjistila, že se třesou. Měl pravdu, když jí připomněl, že nemá pro vedoucí postavení nejlepší předpoklady. Nemohl ale tušit, jak zoufale touží něco dokázat a udělat něco smysluplného s dědictvím, které jí dědeček odkázal. Nemohl vědět ani to, jakou hrůzu má z toho, aby splnila závazky vůči jménu rodiny. Aby, jako už jednou, neselhala.

Rychle, aby si to ještě nerozmyslela, strčila desky do kufříku a vyšla z kanceláře. Chodbou, vymalovanou pastelovými barvami a zdobenou vkusnými akvarely a bujícími fíkusy, došla až ke skleněným dveřím vedoucím z prostor její firmy. Soukromým výtahem sjela do haly, kde jí vrátný pokynul hlavou na rozloučenou.

Horko do ní udeřilo jako rozhněvaná pěst. Ačkoli byla teprve polovina června, New York byl rozžhavený jako pec a dusivá vlhkost ze dne na den stoupala. Jí naštěstí stačilo přejít chodník a uniknout do klimatizovaného auta. Pak už jen dala řidiči adresu a nechala se odvézt do Soho.

Ulice byly ucpané, nervy řidičů našponované k prasknutí. Aspoň tak měla víc času na rozmyšlenou. Nebyla si jistá, co bude dělat, až tam bude. Ani co udělá, jestli znovu narazí na Michaila Stanislaského.

Udělal na ni docela velký dojem, to si musela přiznat. Exotický vzhled, jiskrný pohled a naprostý nedostatek konvenční zdvořilosti. Nejhorší bylo, že po prostudování dokumentace musela uznat, že měl právo ztrácet trpělivost a nebrat si servítky. Za poslední rok napsal několik dopisů, které nikdo nebral dost vážně a na které dostal jen polovičaté, nijaké odpovědi.

Snad to nemuselo dojít tak daleko, kdyby její dědeček nebyl tak tvrdohlavý a nesnažil se utajit svou váž –

nou nemoc před sdělovacími prostředky, napadlo ji. – Promnula si spánky a litovala, že si v kanceláři nevzala aspirin.

Ale to bylo nenávratně v minulosti. Nyní ležela zodpovědnost na ni. Předsevzala si, že dědictví převezme s veškerými vyplývajícími závazky, a to hodlala dodržet. Zavřela oči a zatímco se její řidič prodíral hustým provozem do Soho, nechala se ukolébat do polospánku.

Michail právě ve svém bytě opracovával kus třešňového dřeva. Sám nevěděl, proč toho ještě nenechal. Srdcem byl někdo mimo, cítil se však lépe, když mohl něco dělat aspoň rukama.

Nemohl tu ženu vyhnat z hlavy. Sydney. Ledový chlad a nepokořitelná pýcha. Patřila k aristokratům, proti kterým se celou svou bytostí bouřil. Ačkoli utekl s rodinou do Ameriky ještě jako dítě, nemohl popřít svůj původ. Jeho předkové kočovali na Ukrajině jako cikáni a jejich horká krev nedovolovala respekt vůči autoritě.

Michail se považoval za Američana – pokud se mu ovšem občas nezachtělo být spíš jako Ukrajinec.

Stočené hobliny padaly na stůl i na podlahu. Většinu jeho stísněného životního prostoru zaplňoval pracovní materiál a nástroje

– kusy různého dřeva, dokonce dubový suk, nože, pilky, dláta, kladívka, vrtačky. V několika zavařovacích sklenicích byly štětce. Pokoj voněl lněným olejem a pilinami.

Napil se piva z lahve a zahleděl se na hrubě otesaný špalíček dřeva. Ještě nebylo dostatečně připravené, aby mohl uhádnout, jaký tvar, jaká podoba se v něm skrývá. Přejel po něm zlehka prsty a snažil se vstřebat jeho strukturu. Za oknem za jeho zády hučela auta, odněkud se rozléhala hudba a překřikující se ženské a mužské hlasy.

Za poslední dva roky byl dostatečně úspěšný a prodávaný na to, aby se přestěhoval do většího a modernějšího příbytku, ale jemu se v téhle hlučné čtvrti líbilo. Na rohu bylo pekařství, ruch a shon na Canalu mu připomínal orientální tržiště, a na schůdkách u vchodu jeho domu si ráno povídaly ženy a večer tam vysedávali muži.

Nepotřeboval koberce ode zdi ke zdi, ani zapuštěnou vanu, ani vybavenou stylovou kuchyni. Chtěl jen střechu nad hlavou, skrz kterou nezatékalo, sprchu, z níž by tekla teplá voda ve kteroukoli denní dobu, a ledničku, ve které by se dalo vychladit pivo. V tuto chvíli však zůstávala jeho skromná přání nesplněna a proto se slečnou Sydney Haywardovou ještě neskončil.

Vtom se ozvalo ostré zaklepání na dveře a dovnitř vtrhla jeho sousedka. „Co se děje?“ zeptal se s úsměvem.

Keely 0’Brianová za sebou zabouchla dveře a dramaticky se o ně opřela. „Dostala jsem tu roli!“ S nadšeným výskotem se vrhla Michailovi kolem krku. „Dostala jsem roli!“ S mlasknutím ho políbila na tvář. „Dostala jsem roli!“ A na druhou.

„Říkal jsem ti, že to tak dopadne.“ Přátelsky jí pocuchal krátké blond vlasy. „Vem si pivo, ať to oslavíme.“

„Ach, Miku.“ Došla k ledničce, štíhlé dlouhé nohy odhalené téměř po celé délce, vtěsnaná do neonově zelených, vykrojených šortek. „Byla jsem před konkurzem tak nervózní, že jsem dostala škytavku a během čtení jsem musela vypít asi galon vody.“ Hodila zátku do koše a pozvedla láhev k přípitku. „A stejně jsem tu roli dostala. Film týdne. V titulkách budu asi až na šestém nebo sedmém místě, ale zavraždí mě až v závěrečné třetině.“ Upila doušek piva, nadechla se a z hrdla se jí vydral pronikavý jekot, při kterém tuhla

krev v žilách. „Takhle musím křičet, až mě ten sériový vrah chytne v pasáži. Myslím, že jsem to dostala jen kvůli tomu vřískotu.“

„Nepochybně.“ Její čilý, trochu nervózní projev ho vždycky pobavil. Bylo jí třiadvacet, měla pevné, hří-běcí tělo, živé zelené oči a srdce široké jako Velký kaňon. Kdyby si Michail už od jejich seznámení nepřipadal tolik jako její bratr, byl by se ji určitě pokusil dostat do postele.

Upila další doušek piva. „Hele, nechceš si objednat nějakou činu nebo pizzu? Mám zmraženou pizzu v lednici, ale trouba zase stávkuje.“

Při tomto banálním prohlášení v něm vzkypěl hněv. „Byl jsem dneska u *Haywardů.*“

Zarazila se s lahví na půl cesty k ústům. „Ano? A šel jsi za velkým šéfem osobně?“

„Ano.“ Michail odložil řezbářské náčiní. Nechtěl v rozčilení dřevu ublížit.

Keely, na kterou svým sdělením očividně udělal dojem, se posadila na okenní římsu. „Jú! A jaký je?“

„Je mrtvý.“

Málem jí zaskočilo. Vypoulila oči. „Mrtvý? Snad jsi ho…?“

„Myslíš nezabil?“ Usmál se. Keely měla opravdu úžasný talent pro drama.

„Ne, ale měl jsem chuť zabít Haywardovou – jeho vnučku a následnici.“

„Nová majitelka je žena? Jaká je?“

„Velmi krásná a velmi chladná.“ Se svraštělým čelem znovu přejel prsty po hrubém třešňovém dřevě. „Má kaštanové vlasy, trochu do zrzavá, a bílou kůži. Modré oči jako zamrzlá jezera. Když promluví, začne se dělat jinovatka.“

Keely protáhla obličej. „Kdo je bohatý, může si chlad dovolit.“

„Řekl jsem jí, že má dva dny na to, aby něco udělala, jinak půjdu na úřady.“

Tentokrát se Keely usmála. Ačkoli Michaila obdivovala, věděla, že je v mnohém naivní.

„Tak hodně štěstí. Možná bychom měli zkusit neplatit nájem, jak navrhuje paní Bayfordová. Pak bychom sice riskovali vystěhování,

ale… jé, podívej!“ Vyklonila se z otevřeného okna. „To je fáro. Lincoln, nebo co – s řidičem. A vystupuje nějaká žena.“ V hlase jí znělo spíš uznání, než závist: „Jak vystřižená z *Harpeťs Bazaaru.*“ Usmála se a ohlédla se přes rameno. „Myslím, že tvá ledová královna se k nám přijela trochu ohřát.“

Sydney právě zvenčí obhlížela budovu. Byla vlastně docela půvabná, říkala si. Připomínala starou ženu, která si zachovala svou důstojnost a alespoň stín dřívější krásy. Kdysi červené cihly vybledly do červeno-hnědé, tu a tam je zašpinily saze a kouř. Vymalované úseky se olupovaly, ale to šlo snadno napravit. Vyndala blok a začala si dělat zápisky.

Byla si dobře vědoma toho, jak ji muži usazení na schůdkách pozorují, ale ignorovala je. Bylo to hlučné místo. Z otevřených oken se linula symfonie nejrozmanitějších zvuků – televizí, radií, křičících dětí, dokonce čísi nejistý soprán. Malé balkónky praskaly ve švech pod nákladem květináčů a jízdních kol a na překřížených šňůrách se v nehybném, sálajícím vzduchu sušilo prádlo.

Zastínila si oči a přejela pohledem nahoru. Zábradlí na vnějším požárním schodišti bylo zrezivělé a mnoho tyček v něm chybělo. Vtom spatřila Michaila, jak se vyklání z okna v horním poschodí, bokem skoro přitiskly na blond sexbombu. Protože byl od pasu nahoru nahý a blondýna měla jen zcela miniaturní bolerko, napadlo Sydney automaticky, že je vyrušila.

Přikývla strnule na pozdrav a vrátila se ke svým poznámkám.

Pak namířila ke vchodu, kde jí muži uvolnili místo, aby mohla projít. V malé vstupní hale bylo šero a horko k zalknutí. Staré parkety byly poškrábané a ve vzduchu byl zřetelný zápach plísně. Nedůvěřivě pohlédla na výtah. Nad přivolávači knoflík někdo připsal nápis Zanechte nadějí, vy, kdož sem vstupujete.

Když zvědavě stiskla knoflík, stroj výhružně zarachotil a zaskřípal. S netrpělivým povzdechem naškrábala další poznámku. Hrůza, pomyslela si. Ten blok už měl být dávno podroben inspekci a *Hayward* hnán před soud. Ale *Hayward Enterprises* teď zastupovala ona!

Dveře se se skřípotem otevřely a z nich vystoupil Michail.

„Přijela jste obhlédnout své panství?“ zeptal se. Okázale si nejprve dopsala poznámky a teprve pak mu věnovala pohled. Aspoň měl tu slušnost vzít si tričko – pokud se tomu tak dalo říkat. Na loktech mělo díry a lem byl celý roztřepený.

„Řekla jsem vám myslím, že se podívám na ten spis. To jsem udělala a na základě toho se rozhodla navštívit budovu osobně.“ Pohlédla na výtah a pak zpět na něj. „Buď jste velmi odvážný, nebo velmi hloupý, pane Stanislaski.“

„Jen fatalista,“ opravil ji s pomalým pokrčením ramen. „Co se stane, stane se.“

„Snad. Ale já bych raději, kdyby ten výtah nikdo nepoužíval, dokud se neopraví nebo nevymění.“

Strčil ruce do kapes. „A to se stane?“

„Ano, v nejkratší možné lhůtě. Myslím, že jste se v dopise zmiňoval o rozbitých zábradlích na schodišti.“

„Ta nejhorší jsem už vyměnil.“

Zvedla obočí. „Vy?“

„Bydlí tady děti a staří lidé.“

Ta prostá odpověď ji zahanbila.

„Chápu. No, protože jste se ujal úkolu zastupovat nájemníky, mohl byste mi možná sám ukázat nejhorší místa.“

Když se vydali na výstup do schodů, všimla si nového zábradlí. Cítila pod rukou, jak je dřevo pevné a solidní. Poznamenala si, že zábradlí bylo vyměněno nájemníkem.

Klepali na jedny dveře po druhých. Jeho vítali vřele, ji trochu opatrně. Skoro všude to vonělo jídlem –čerstvě přineseným na stůl, právě dojedeným, nebo teprve vřícím na plotně. Dostala štrúdl, guláš, kuřecí křidélka. Některé stížnosti byly zatrpklé, jiné nervózní. Sydney však měla možnost se přesvědčit, že Mi-chailovy dopisy v ničem nepřeháněly.

Ve třetím patře už jí bylo z horka na omdlení. Ve čtvrtém odmítla špagety s masem – nechápala, jak někdo může v tomhle horku vařit – a přijala sklenici vody natočené z kohoutku. Pečlivě si přitom zaznamenala, jak přitom potrubí sténá a úpí. Když se dostali do pátého, toužila zoufale po studené sprše, sklenici vychlazeného chardonnay a klimatizaci.

Michail si všiml, jak jí hoří tváře. Na posledním úseku schodů trochu těžce oddychovala, což mu přineslo zadostiučinění. Královně jistě neuškodí, když jednou sestoupí – nebo v tomto případě spíš vystoupí – mezi poddané. Napadlo ho, proč si aspoň nesundá to sako nebo nerozepne knoflíčky od blůzy.

Vůbec ho nepotěšilo, když si uvědomil, jak rád by jí s oběma úkony pomohl.

„Čekala bych, že někteří nájemníci budou mít klimatizaci.“ Cítila na zádech čůrek potu.

„Elektrické vedení ji neutáhne,“ vysvětlil. „Když se zapne, vyhodí pojistky. V chodbách je to nejhorší,“ pokračoval odlehčeným konverzačním tónem. „Nedý-chatelno. A teplo stoupá nahoru.“

„To jsem už někde slyšela.“

Všiml si, že je bílá jako stěna a v duchu zaklel. „Sundejte si to sako.“

„Prosím?“

„Jste snad padlá na hlavu?“ Stáhl jí ho z ramenou a začal jí z něj vyprošťovat ruce.

Z kombinace horka a jeho hrubých, cílevědomých prstů se jí roztančily mžitky před očima. „Přestaňte!“

„Nedělejte hlouposti. Tohle není zasedací místnost.“

V jeho doteku nebylo nic záměrně erotického, přesto na ni však silně působil. Jakmile vyprostila jednu paži, několikrát ho plácla do rukou. Michail si toho nevšímal a jemně ji strčil dovnitř do svého bytu.

„Pane Stanislaski,“ vypravila ze sebe zadýchaně ale důstojně. „Mě nikdo nebude ohmatávat.“

„Pochybuju, že víte, jak takové ohmatávání vypadá, Vaše Veličenstvo. Jakej chlap by si chtěl vysloužit omrzliny? Posaďte se.“

„Nemám v úmyslu –“

On ji však jednoduše strčil na židli a ohlédl se po užaslé Keely. „Přines vodu,“ nařídil.

Sydney pomalu popadala dech. Kousek za zády tiše předl ventilátor a chladil její rozpálenou kůži. „Jste ten nejnevychovanější a nejnesnesitelnější sprosťák, s jakým jsem kdy byla nucena jednat.“

Vzal od Keely vodu a navzdory silnému pokušení chrstnout ji Sydney do tváře, jí dal sklenici do ruky. „Napijte se.“

„Sakra, Miku, měj slitování,“ zamumlala Keely. „Vždyť je úplně hotová. Nechcete studený obklad?“ V duchu přitom musela obdivovat slonovinově bílou, hedvábnou blůzu s perlovými knoflíčky.

„Ne, děkuji. Nic mi není.“

„Já jsem Keely 0’Brianová. Číslo 502.“

„Nepeče jí trouba,“ doplnil Michail. „Neteče jí teplá voda a střecha zatéká.“

„Jen když prší.“ Keely se pokusila o úsměv, nedostalo se jí však žádné odpovědi. „Tak já asi půjdu. Těšilo mě.“

Když zůstali sami, upila Sydney pomalu několik doušků vlažné vody. Michail si na svůj vlastní byt nestěžoval, viděla však, že lino v kuchyni je natržené a lednička malá a zastaralá. Na to, aby si prohlédla ostatní, už neměla sílu.

Jeho přístup postrádal veškerý takt, když se však vše podtrhlo a sečetlo, byl v právu.

Posadil se na okraj kuchyňského pultu a sledoval, jak se jí do tváří pomalu vrací barva. Ulevilo se mu. Za dveřmi se opravdu bál, že omdlí, a připadal si jako buran.

„Nechcete něco sníst?“ Jeho hlas byl úsečný a ne právě přátelský. „Můžu vám udělat sendvič.“

Vzpomněla si, že původně měla večeřet v jedné z nejprestižnějších restaurací, *Le Cirque,* s posledním k ženitbě vhodným starým mládencem, kterého jí matka vyhlídla. „Ne, děkuju. Nevím, co si o mně myslíte, ale asi to nebude nic lichotivého?“

Pokrčil rameny. „Zato jsem na vás dnes myslel od rána do večera.“

Svraštila čelo a odložila sklenici. Jeho tón nechával příliš mnoho prostoru dvouznačnosti. „Říkal jste, že jste tesař?“

„Příležitostný.“

„Máte licenci?“

Přimhouřil oči. „Ano. Na přestavby a renovace.“

„Pak asi budete mít kontakty na poskytovatele jiných služeb – instalatéry, elektrikáře?“

„Ano.“

NORA ROBERTSOVÁ

„Výborně. Vypracujte nabídku, včetně malování výměny dlaždic, podlahových krytin, spotřebičů. Dc týdne ji chci mít na stole.“ Vstala a sebrala pomačkané sako.

Zůstal tam, kde byl, a sledoval, jak si ho přehodila přes ruku a sebrala svůj kufřík. „A pak?“

Vyslala k němu chladný pohled. „Pak, pane Stanislaski, vám moje firma nacpe peníze rovnou do toho vašeho nevymáchaného chřtánu. Najmu vás na celkovou rekonstrukci.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Mami, já na tohle vážně nemám čas.“

„Sydney, holčičko, na čaj si dáma udělá čas vždy.“ Margerite Rothchild Hayward Kinsdale LaRueová nalila ženšenový čaj do porcelánového šálku. „Dělám si obavy, že jsi tu firmu vzala příliš vážně.“

„Snad to bude tím, že tam šéfuju,“ zamumlala Sydney, aniž vzhlédla od papírů na stole před sebou.

„Nechápu, co to jen dědečka napadlo. Ale on byl vždycky podivín.“ Margerite si povzdechla. „Tak pojď drahoušku, dáme si čaj a pár těch rozkošných malých chlebíčků. I paní prezidentka potřebuje oběd.“

Sydney to vzdala v naději, že když matce vyhoví, rychleji se jí zbaví. „Díky že jsi přišla, mami, jen prostě nemám čas.“

„Všechny ty firemní nesmysly,“ mávla Margerite rukou, když se Sydney posadila vedle ní. „Nevím, proč s tím ztrácíš čas. Bylo by přece tak jednoduché přijmout nějakého zkušeného manažera.“ Margerite si přidala do šálku citron a opřela se. „Chápu, že to může

být na chvíli zábavné rozptýlení, ale ty a kariéra… zdá se to tak směšné.“

„Vážně?“ Pokusila se potlačit trpký přídech v hlase. „Možná všechny překvapím.“

„Ach, já nepochybuji, že budeš dobrá ve všem, do čeho se pustíš, má milá.“ Sydney bývala hodné dítě, teď však Margerite nevěděla, jak se vypořádat s tímto záchvatem vzpoury – který však byl, jak si byla jistá, jen dočasný. „A měla jsem radost, když ti dědeček odkázal všechny ty hezké domy.“ Úhledně si ukousla chlebíčku. Ve svých padesáti vypadala o deset let mladší a v kostýmku od Chanela, dokonale upravená do poslední nitky, byla okouzlující. „Ale že hned musíš pracovat…“ Nechápavě si přihladila pečlivě nabarvené kaštanové vlasy. „Zdá se mi to trochu… neženské. Muže snadno odradí žena ve vysoké funkci, nemysli si.“

Sydney pohlédla na nedávno obnažený prsteník své matky. „Ulovit muže není pro každou ženu tím nej-větším cílem v životě, mami.“

„Ale nebuď přece hloupá.“ Margerite ji s veselým smíchem poplácala po hřbetu ruky. „Není dobré, aby žena zůstávala dlouho bez manžela. Nesmíš se nechat odradit, že vám to s Peterem nevyšlo. První manželství je často jen na zkoušku.“

Sydney opatrně položila šálek na stůl a potlačila rostoucí netrpělivost. „Takže manželství s tátou bylo jen na zkoušku?“

„Oba jsme si z něj odnesli cenná ponaučení.“ Margerite vrhla na svou dceru pohled zářící sebedůvěrou a spokojeností. „A teď mi, drahoušku, řekni, jaké to bylo, když jste si vyšli s Channingem?“

„K nesnesení.“

V Margeritiných šedomodrých očích se rozčileně zablýskalo. „Sydney, teď vážně.“

„Mluvím vážně.“ Na posílení znovu zvedla šálek čaje. V duchu se ptala, proč jen si vedle ženy, která ji přivedla na svět, připadá stále tak méněcenná. „Promiň, mami, ale prostě se k sobě nehodíme.“

„Nesmysl. Hodíte se k sobě skvěle. Channing War-field je inteligentní a úspěšný muž z dobré rodiny.“

„To byl Peter taky.“

Margerite s chladným zacinkáním položila šálek na podšálek. „Sydney, nesmíš každého muže srovnávat s Peterem.“

„Já ho nesrovnávám.“ Položila jí dlaň na hřbet ruky. Musí mezi nimi být přece nějaké pouto, nějaká cesta k porozumění. „Channing se mi jen zdá trochu nudný a suchý. Možná by se mi tak nyní zdáli všichni muži, co já vím? Prostě mě momentálně nezajímají, mami. Chci nejdřív něčím být.“

„Chceš něčím být,“ opakovala Margerite spíš nechápavým než rozhněvaným tónem. „Jsi Haywardová. Nic víc být nemusíš.“ Vytáhla ze stojánku ubrousek a pečlivě si otřela rty. „Proboha, Sydney, jsi rozvedená už čtyři roky. Je na čase, aby sis našla nějakého vhodného manžela. Máš určité místo ve společnosti a zodpovědnost vůči svému jménu.“

Sydney ucítila v žaludku známou křeč. Odložila čaj. „Ano, to jsi mi říkala už mockrát.“

Margerite se se zadostiučiněním usmála. „Tak vidíš. A jestli se ti nelíbí Channing, jsou tu jiní. Jen myslím, že bys ho neměla tak rychle odmítat. Kdybych já byla o dvacet let mladší…“ Pohlédla na hodinky a vykřikla: „Proboha, přijdu pozdě k holiči. Jen si odskočím a musím běžet.“

Když Margerite zmizela na toaletě, Sydney se opřela a zavřela oči. Jak se jen měla zbavit těch pocitů viny a méněcennosti? Jak měla matce vysvětlit, co chce, když to nevěděla ani ona sama?

Vstala a vrátila se k pracovnímu stolu. Bylo těžké Margerite přesvědčit, že její neochota začít nový vztah nesouvisí s Peterem, když to nebyla pravda. Kdysi byli přátelé. Znali se od maličká, prakticky spolu vyrostli. Jen se nemilovali jako muž a žena. K oltáři je dotlačily jejich rodiny. Oni byli tehdy příliš mladí, než aby

chápali, jak velká je to chyba, a větší část jejich dvou-| letého manželství strávili tím, že se ho snažili udržetj pohromadě.

Největší ztrátou však nebyl rozvod, ale jejich zničené přátelství. V Sydney navíc zůstal pocit, že pokud jí to nevyšlo s někým, s kým měla tolik společného a kdo ji měl opravdu rád, bude chyba určitě na její straně.

Teď se však její život točil kolem toho, aby si zasloužila důvěru, kterou jí věnoval dědeček, když jí odkázal společnost. To byla meta, které chtěla dosáhnout. A na tomto poli selhat nechtěla.

Unaveně odpověděla na zabzučení intercomu. „Ano, Janine?“

„Je tu pan Stanislaski, slečno Haywardová. Nemá domluvenou schůzku, říká ale, že jste chtěla vidět nějaké papíry.“

O celý den dříve, napadlo ji. „Pošlete ho dál.“ Aspoň se oholil, pomyslela si, když vešel. Ačkoli, džínsy měl děravé. Sotva zavřel dveře, pátravě ji změřil pohledem. Chvíli se pozorovali jako dva soupeři, hodnotící před zápasem své šance z rohů ringu.

Byla zrovna tak uhlazená a nažehlená jako při minulém setkání. Stříbrné knoflíčky blůzy pod světlešedým kostýmkem měla zapnuté až ke krku. Když se přinutil, aby odvrátil pohled od jejího hladkého, bílého hrdla, všiml si podnosu s čajem a miniaturními chlebíčky. „Vyrušil jsem vás od oběda?“

„Ne, vůbec ne.“ Nenamáhala se vstát nebo usmát, ale pokynula mu, aby šel ke stolu. „Máte tu nabídku, pane Stanislaski?“

„Ano.“

„Pracujete rychle.“

„Ano.“ Vtom ucítil vůni – vlastně dvě vůně. Jednu lehkou a svěží, druhou květinovou a sytě ženskou. „Máte návštěvu?“

Zvedla obočí. „Proč se ptáte?“

„Cítím tu nějaký parfém, který nepatří vám.“ Pak ji podal stoh papírů, které držel v ruce. „To první je, co se musí udělat, to druhé, co by se mělo udělat.“

„Aha.“ Ucítila jeho sálající tělesné teplo. Z nějakého důvodu ji uklidňovalo, utěšovalo, jako by to byla nějaká životodárná síla. Když si od něj brala papíry, dala si pozor, aby se ho nedotkla. „Máte odhady nákladů?“

„Ano, jsou přiložené.“ Zatímco listovala papíry, vzal jeden z úhledných obložených chlebíčků a přičichl k němu jako hladový vlk. „Co je tohle?“

Nepatrně zvedla hlavu. „Řeřicha.“

Odfrkl a položil ho zpátky.

„Odkdy jedí lidé řeřichu?“

Znovu na něj pohlédla, tentokrát přímo do očí, a usmála se. „Zajímavá otázka.“

To neměla dělat, pomyslel si a neklidně zavrtěl rukama v kapsách. Když se usmála, celá se změnila. Její oči byly teplejší, linie rtů změkla a její krása byla rázem mnohem přístupnější. V tu chvíli zapomínal, že ho tenhle typ žen vůbec nezajímá. „Pak vám položím jinou otázku.“

Se zaujatě sevřenými rty studovala nabídku, která se jí začínala líbit. „Jste dnes velmi zvědavý.“

„Proč nosíte takové barvy? Takové bezvýrazné… měla byste nosit jasné barvy, plné života, safírovou a smaragdovou.“

Zůstala na něj překvapeně zírat. Bylo to poprvé v životě, co někdo kritizoval její dobrý vkus a styl. V určitých kruzích měla pověst velmi elegantní ženy. „Jste tesař nebo vizážista, pane Stanislaski?“

„Jsem muž. To je čaj?“ Zvedl konvičku a přičichl k jejímu obsahu. „Na čaj je moc horko. Nemáte něco studeného?“

Nevěřícně zakroutila hlavou a stiskla tlačítko inter-comu. „Janine, přineste prosím panu Stanislaskému něco studeného.“ Přemohla neodbytný impulz vstát a prověřit svůj vzhled v zrcadle. Odkašlala si. „Váš seznam nezbytných oprav je mnohem stručnější než těch žádoucích, pane –“

„Říkejte mi Michail,“ přerušil ji. „I v životě je mnohem míň věcí, které *musíme, než* těch, které bychom *měli* udělat.“

„A navíc jste ještě filosof,“ řekla s ironickým obdivem. „Začneme těmi nezbytnými, pak možná zařadíme některé další. Když si pospíšíme, mohli bychom mít do konce týdne smlouvu.“

Pomalu přikývl.

„Vy taky pracujete rychle.“

„Když je třeba. Teď bych ale ráda slyšela, proč by se měla vyměnit všechna okna.“

„Protože jsou jen jednoduchá a nedostatečně funkční.“

„Ano, ale –“

„Sydney, drahoušku, to osvětlení uvnitř je příšerné. Ach!“ Margerite se zastavila na prahu. „Prosím za prominutí, vidím, že máš

jednání.“ Na Michailovy obnošené džínsy by se jistě dívala s pohrdáním, její pohled se však nedokázal odpoutat od jeho tváře. „Dobrý den,“ řekla, potěšená, že povstal, když vešla.

„V jste Sydneyina matka?“ zeptal se Michail, než ji Sydney stihla vyprovodit.

„Ach, ano.“ Její úsměv byl rezervovaný. Nelíbilo se jí, že její dceru oslovuje křestním jménem bůhvíjaký dělník s culíkem, v zablácených botách. „Jak to víte?“

„Opravdová krása zůstává krásou, i když uzraje.“

„Ach.“ Margerite k němu v okouzlení vyslala nepatrně vřelejší úsměv než ten předchozí a řasy se jí zatřepetaly. „To je od vás milé.“

„Mami, omlouvám se, ale potřebuji s panem Stanis-laským projednat pracovní záležitosti.“

„Ach ano, samozřejmě.“ Margerite přikročila ke své dceři a políbila ji na tvář – přesněji řečeno, do vzduchu asi centimetr od tváře. „Já musím běžet. Ale miláčku, nezapomeň, že spolu jdeme příští týden na oběd. A také… ach, Stanislaski?!“ Prudce se otočila zpátky k Michailovi. „Hned jste mi byl povědomý. Proboha!“ Zadýchaně si položila ruku na srdce. „Vy jste Michail Stanislaski?“

„Ano. Známe se snad odněkud?“

„Ne, ale viděla jsem vaši fotografii v časopise *Art/World.* Občas trochu sponzoruji umění…“ S rozzářenou tváří obešla stůl a vzala ho před svou zkopr-nělou dcerou za ruce. Teď se Margerite zdál jeho ohon umělecký a roztrhané džínsy byly jen bohémským výstřelkem. „Vaše práce, pane Stanislaski, je úchvatná. Vskutku na mě zapůsobila. Na poslední výstavě jsem zakoupila dva kousky. Ani nevíte, jakou z nich mám radost.“

„Vy mi lichotíte.“

„Ale vůbec ne,“ opáčila zpěvavým hlasem. „Už o vás psali jako o předním umělci devadesátých let. A ty sis objednala umělecké dílo,“ obrátila se rozzářeně na Sydney, němou úžasem. „Výborný tah, má drahá.“

„Já… vlastně…“

„Je mi velkým potěšením,“ přerušil ji Michail, „spolupracovat s vaší dcerou.“

„To je báječné.“ Nadšeně mu stiskla ruce. „Musíte přijet na večeři, kterou v pátek pořádám na Long Islandu. Prosím neříkejte, že už něco máte.“ Zpod namalovaných víček k němu vyslala dlouhý pohled. „To by mě zničilo.“

S velkým sebezapřením neudělal přes její hlavu škodolibý obličej na Sydney.

„Nerad bych nesl vinu za zničení tak krásné ženy.“ v „Skvělé. Má dcera vás přiveze. V osm hodin. A teď musím běžet.“ Přihladila si vlasy, roztržitě zamávala Sydney na rozloučenou a zmizela mezi dveřmi, právě když Janine přinášela chlazenou minerálku.

Michail si s poděkováním vzal sklenici a znovu se posadil. „Takže,“ začal, „ptala jste se mě na ta okna.“

Sydney se přinutila uvolnit ruce, které držela pod stolem mimovolně sevřené v pěst. „Říkal jste, že jste tesař.“

„Příležitostně.“ Dlouze se napil. „Někdy ze dřeva, místo zatloukání hřebíků, vyřezávám.“

Pokud se snažil udělat z ní blázna – což nebylo vyloučeno – nemohlo se mu to podařit lépe.

„Strávila jsem poslední dva roky v Evropě,“ řekla, „a tak nejsem s americkým uměleckým podsvětím právě v kontaktu.“

„Nemusíte se omlouvat,“ řekl, ačkoli si její omluvu v duchu vychutnával.

„Neomlouvám se.“ Stálo ji velké úsilí mluvit klidně. Nejraději by vstala a roztrhala jeho nabídku na tisíc kousků. „Jen bych ráda věděla, na co si to se mnou hrajete, pane Stanislaski.“

„Nabídla jste mi práci na něčem, co pro mě má určitou hodnotu, a já ji přijal.“

„Lhal jste mi.“

„Jak to? Mám na ty práce licenci. Živím se na rekonstrukcích od šestnácti. Co na tom mění skutečnost, že teď lidé kupují mé plastiky?“

„Nic.“ Znovu vztekle chňapla po papírech. Stejně určitě produkoval nějaké primitivní hrůzy, pomyslela se. Byl příliš hrubý, než aby mohl být opravdový umělec. Pro ni bylo důležité jen to, zda umí odvést práci, na kterou ho najala.

Nesnášela ale, když byla za hlupáka. Aby se mu nějak pomstila, přinutila ho projít každou podrobnost v nabídce, čímž jen promarnila hodinu jeho i svého času.

„Tak dobrá.“ Odstrčila blok s puntičkářskými poznámkami. „Vaše smlouva bude hotová v pátek.“

„Fajn.“ Vstal. „Můžete ji přinést, až se pro mě budete stavovat. Měli bychom se domluvit na sedmou.“

„Prosím???“

„Na tu večeři.“ Předklonil se a ji na zlomek vteřiny popadla panická hrůza, že ji políbí. Ztuhla jako solný sloup, on však jen stiskl mezi prsty klopu jejího saka. „Musíte nosit něco, co má barvu.“

Odsunula se od stolu a vstala. „Nemám v úmyslu vozit vás k matce na večeři.“

„Vy se se mnou bojíte,“ řekl s nemalou dávkou pýchy.

Vystrčila bradu. „To rozhodně ne.“

„Co jiného by v tom ale mohlo být?“ S přímým pohledem do jejích očí obešel stůl, až jí stanul tváří v tvář. „Žena jako vy by nejednala proti dobrému vychování bez důvodu.“

Sydney prudce vydechla: „Stačí snad, že mi nejste sympatický.“

Usmál se a vzal do ruky šňůrku perel kolem jejího hrdla. „To ne. To nemají aristokraté ve zvyku, slečno Haywardová. Určitě vás naučili snášet lidi, kteří se vám protiví. K takovým jste naopak ještě zdvořilejší.“

„Přestaňte se mě dotýkat.“

„Jen se vám snažím vlít trochu krve do tváří.“ Se smíchem pustil náhrdelník, se kterým si pohrával. Byl si jistý, že její kůže je stejně hladká a chladná, jako ty perly. „No tak, Sydney, co řeknete své okouzlující matce, až se objevíte na jejím večírku beze mě? Jak vysvětlíte, že jste mě odmítla přivézt?“ Viděl v jejích očích, že svádí vnitřní boj, lítou bitvu mezi pýchou, dobrými mravy a svou přirozeností, a znovu se zasmál.

„Vaše dobré vychování vás dostalo do úzkých. To by se mně stát nemohlo.“

„O tom nepochybuji,“ ucedila úsečně mezi zuby.

„Tak v pátek,“ řekl a aby ji rozzuřil, přejel jí ještě ukazováčkem po tváři. „V sedm.“

„Pane Stanislaski…“ Když se otočil, na půl cesty ke dveřím, vrhla po něm nejchladnější ze svých úsměvů. „Pokuste se ve svém šatníku najít něco, co nemá díry.“

Slyšela, jak se ještě v chodbě směje. Kéž by nebyla tak dobře vychovaná, pomyslela si, když se svezla zpátky na židli. Mohla by si ulevit třeba tím, že by na dveře, které se za ním zavřely, hodila něco kancelářských potřeb.

Naschvál si oblékla černou. Ani za nic by nedovolila, aby si myslel, že obrátila šatník vzhůru nohama, aby v něm našla něco barevného podle jeho vkusu. Navíc byla přesvědčená, že jednoduché, rovné šaty budou působit jak seriózně, tak módně a budou odpovídat příležitosti.

Vlasy si rozpustila a nechala si je volně splývat na ramena – to proto, že toho ohonu měla dost. Když svůj celkový vzhled hodnotila v zrcadle, byla spokojená, že dosáhla – ostatně jako vždy – povznesené, rezervované elegance.

Ještě než zaklepala, slyšela skrz jeho dveře hlasitou hudbu. Trochu ji překvapilo, že jsou to vášnivé árie z *Carmen.* Zaklepala o něco hlasitěji a zrovna se chystala překřičet operní divu, když se dveře rozlétly a v nich se objevila spoře oblečená blondýna v miniaturním tričku a šortkách.

„Brýden.“ Keely rozkousla kostku ledu a polkla. „Právě jsem si byla půjčit od Mika trochu ledu – nechávám rozmrazit ledničku.“ Nejisté se usmála a potlačila potřebu upravit se. Připadala si jako pytlačka přistižená princeznou. „Právě jsem byla na odchodu.“ Než se Sydney zmohla na slovo, skočila zpátky dovnitř pro nádobku s ledem. „Miku, máš rande.“

Sydney zaskřípala zuby a sledovala, jak světlovlasá kometa mizí v chodbě. „Není důvod spěchat –“

„Ve dvou se to táhne líp než ve třech,“ křikla **jes**le Keely v běhu a krátce se usmála, než zmizela ve svém bytě.

„Ty jsi mě volala?“ Michail se objevil ve dveřích mezi kuchyní a ložnicí. Veškerý jeho oděv spočíval v nevelkém bílém ručníku kolem pasu. Druhým si právě třel mokré, rozcuchané vlasy. Když viděl Sydney, zastavil se. Přejel pohledem po střízlivé linii jejích šatů;

zvláštně mu přitom zajiskřilo v očích. Pak se usmál. „Mám zpoždění.“

Ona však měla co dělat, aby na něj nezůstala zírat s otevřenými ústy. Jeho tělo bylo štíhlé, s pevnými, i když ne přehnanými svaly, a po bronzové kůži stékaly zářivé kapky vody. Uvědomila si, že má žízeň. Ručník visel nebezpečně nízko. Jako omámená sledovala, jak mu kapka klouže z prsou po břiše, až zmizela za froté tkaninou.

Teplota, už teď jako v džungli, o pár stupňů stoupla.

„To ano…“ Než bude s to ze sebe vypravit souvislou větu, nejspíš ještě nějaká ta minuta uplyne. „Řekli jsme v sedm.“

„Měl jsem práci.“ Pokrčil rameny a ručník se posunul. Sydney polkla. „Nebude to dlouho trvat. Udělejte si něco k pití.“ S úsměvem, do nějž pronikalo cosi ďábelského, pokynul k ledničce. Musel by být slepý, aby mu ušla její reakce – a svatý, aby z ní neměl samolibou radost. „Vypadáte, že je vám horko, Sydney.“ Udělal krok k ní, s pohledem upřeným do jejích rozšířených očí, na její náhle rozechvělé rty, a zapnul malý přenosný ventilátor. Vlhký, tropický vzduch se rozhýbal. „To pomůže,“ řekl prostě.

Přikývla. Bylo to osvěžující, také to však v místnosti rozdmýchalo vůni jeho čerstvě osprchované kůže. Musela se vzchopit. „Vaše smlouvy.“ Položila na stůl desky, kterým Michail věnoval sotva jeden pohled.

„Prohlídnu to a podepíšu později.“

„Výborně. Teď by bylo asi nejlepší, kdybyste se oblékl.“ Znovu musela spolknout ten nepříjemný knedlík v krku, když se na ni usmál. Netrpělivým hlasem dodala: „Přijdeme pozdě.“

„Trochu. V ledničce je něco studeného k pití.“ Pak zmizel v ložnici. „Jako doma,“ zavolal na ni.

Teprve když byla sama, vrátil se jí dech do normálu. To by mělo být trestné, aby muži vypadali v ručníku *takhle*, pomyslela si, než se dala na prohlídku místnosti.

Při první návštěvě byla příliš rozčílená, než aby se stihla rozhlédnout. Teď si všimla menších i větších kusů dřeva, nástrojů a štětců. Pod oknem byl pracovní stůl. Zastavila se u něj a viděla, že na některých z těch špalíků se pracuje.

Přejela prstem po třešňovém dřevu plném suků a jizev. Hrubé a primitivní, zrovna jak si myslela. Jejímu pošramocenému egu lichotilo, že se alespoň nemýlila, co se týče jeho nedostatku talentu. Očividně udělal jen dočasný dojem na vrtkavou uměleckou smetánku.

Pak se však otočila a pohled jí spočinul na policích. Byly plné jeho prací. Plynulé, hladké tvary. Profil ženy s dlouhými, vlajícími vlasy, dítě zachycené při veselém smíchu, milenci na věky přistiženi při prvním, nesmělém polibku. Nedokázala se udržet, aby se jich nedotkla. Jeho sošky byly rozmanité – vášnivé i klidné, odvážné i jemné.

V němém úžasu se sehnula, aby lépe viděla na spodní poličky. Bylo by možné, aby člověk s tak hrubými způsoby, s takovou arogancí měl dostatek ducha, citu, porozumění, aby vytvořil z mrtvých kusů dřeva takovou krásu?

Krátce se zasmála, když sáhla po malé klokanici s klokánkem v kapse. Na dotek byla figurka hladká a jemná jako sklo. A když ji s povzdechem vrátila na místo, všimla si další. Byla to Popelka, pomyslela si v okouzlení, když ji brala do ruky. Krásná pohádková princezna měla ještě stále šaty na bál, jednu nohu však už měla bosou. Michail ji zachytil na útěku, těsně před úderem dvanácté. Na okamžik se Sydney zdálo, že v těch malovaných očích vidí lesknoucí se slzy.

„Líbí se vám?“

Trhla sebou a napřímila se, s figurkou v ruce. „Ano – promiňte.“

„Nemusíte se omlouvat, že se vám líbí.“ Michail, nyní už trochu konzervativněji oděný v režně zbarvených kalhotách, se opřel o pracovní stůl. Vlhké vlasy, sčesané dozadu, se mu vlnily a spadaly téměř na ramena.

Sydney, trochu na rozpacích, položila miniaturu zpátky na polici. „Chtěla jsem se jen omluvit, že jsem na ně sahala.“

Na rtech se mu rozehrál úsměv. Fascinovalo ho, jako dokázala ve zlomku vteřiny přejít od upřímné radosti k chladné zdvořilosti. „Je lepší, když se vás něco nebo někdo dotkne, než zůstat stranou a být obdivován zpovzdálí, nemyslíte?“

Dvojsmysl v jeho hlase nebylo možné přehlédnout. „Přijde na to.“

Když se protahovala kolem něj, málem se srazili. „Na co?“

Nezrudla, neztuhla ani necouvla. Byla zvyklá hájit si svou pozici.

„Na tom, jestli si člověk přeje, aby se ho něco nebo někdo dotkl.“

Zašklebil se. „Ale já myslel, že mluvíme o umění.“

Takže ji dostal, pomyslela si a zhluboka se nadechla. „Ano, to jsme mluvili. A teď, abychom nepřišli pozdě, pane Stanislaski –“

„Michaile.“ Nenucené se dotkl safírové kapky její náušnice. „Je to jednodušší.“ Než stihla odpovědět, uvěznil ji ve svém neodbytném pohledu. V tu chvíli zapomínala, kdo je a jak se jmenuje. „Voníte jako anglická zahrada odpoledne,“ řekl polohlasem. „Tak svěže a lákavě. Ale zároveň vznešeně.“

Je tu takové vedro, říkala si. Horko a dusno. Jen proto se zalyká a nemůže popadnout dech. On jí přece byl úplně ukradený! „Stojíte mi v cestě.“

„Já vím.“ Z důvodů, kterým sám úplně nerozuměl, tak hodlal zůstat. „Vy jste přece ale zvyklá lidi z cesty odstrkovat.“

„Nevím, co to má společného s –“

„Je to jen takový postřeh,“ přerušil ji a zaujatě si začal pohrávat s konečky jejích vlasů. Všiml si, že jejich struktura je zrovna tak bohatá a sytá, jako jejich barva, a byl rád, že si je ten večer nechala rozpuštěné. „Umělci mají pozorovací talent. A asi zjistíte, že někteří lidé se nenechají odstrčit z cesty tak snadno, jako jiní.“ Slyšel, jak se jí zadrhl dech. Ignoroval, jak vzdorně trhla hlavou a jemně jí sevřel bradu v prstech. Měl pravdu, když hádal, že má kůži zrovna tak hladkou, jako perly. Pomalu otočil její tvář ze strany na stranu. „Skoro dokonalá,“ poznamenal. „A skoro dokonalá je lepší než dokonalá.“

„Pardon?“

„Máte příliš velké oči, a i vaše ústa jsou o trochu širší, než by měla.“ Uraženě odstrčila jeho ruku. Mnohem víc než jeho neomalenost ji však zahanbovalo, že od něj vůbec čekala kompliment. „Do mých očí a úst vám nic není.“

„To se mýlíte,“ opáčil. „Budu vás portrétovat.“

Když se zamračila, objevila se jí mezi obočím drobná svislá vráska. Líbila se mu.

„Co že budete?“

„Udělám váš portrét. Myslím, že z růžového dřeva. S takhle rozpuštěnými vlasy.“

Znovu mu musela odstrčit ruku stranou. „Pokud mě žádáte, abych vám seděla modelem, pak bohužel nemám zájem.“

„To je jedno, já mám.“ Vzal ji za předloktí a zamířil ke dveřím.

„Pokud si snad domníváte, že mi to lichotí –“

„Proč by vám to mělo lichotit?“ Otevřel dveře a znovu se na ni pozorně zahleděl. „S tou tváří jste se narodila, není to vaše zásluha. Kdybych byl řekl, že dobře zpíváte, tancujete nebo líbáte, pak by vám to mohlo polichotit.“

V chodbě ji pustil a zamkl dveře. „A líbáte dobře?“ dodal jakoby mimochodem.

Oči pod pyšnými oblouky obočí navzdory horku zledovatěly. Ve zlomku vteřiny se však octla zády přitisknutá na stěnu, uvězněna mezi jeho dlaněmi, opřenými o zeď vedle její hlavy. Teď už se ani nestihla urazit – přemohl ji šok a strach. Rozechvěla se.

Vědomí, že se chová nesnesitelně dotěrně, jen prohlubovalo jeho potěšení. Zastavil se jen pár centimetrů od jejích rtů. Uvnitř útrob cítil plíživou, pulzující touhu. Cítil, jak se jejich dech mísí, a usmál se. Sydney prudce, nevěřícně vydechla.

„Myslím,“ řekl rozvláčně a zamyšleně, „že se to teprve budete muset naučit. Máte na to ale vhodná ústa.“ Jako by na potvrzení svých slov na nich spočinul dlouhým pohledem. „Člověk by však musel mít dost velkou trpělivost, aby vám napřed trochu rozehřál >krev v žilách. Škoda, že já trpělivost nemám.“

Neuniklo mu, že než se v jejích očích usadil tvrdý, ledově chladný pohled, mihl se v nich záblesk uražené hrdosti. „Myslím,“ řekla Sydney, jako by se mu chtěla hlasem zaříznout do masa, „že vy líbáte skvěle. Žena by však musela být velmi tolerantní, aby nejprve překonala to vaše nesnesitelné ego. Škoda, že nejsem tolerantní.“

Chvíli zůstal stát v takové blízkosti, že by bylo velmi snadné se sklonit a prověřit jejich teorie, pak se mu však v tváři rozehrál úsměv. Raději vyčká svého času, řekl si.

„Muž se může naučit trpělivosti a získat si ženu natolik, že ji naučí toleranci.“

Přimáčkla se ke stěně jako kočka zahnaná do rohu, připravená prskat a škrábat. On však jen couvl o krok zpět a vzal ji jemně za loket.

„Teď bychom měli jít, ne?“

„Ano.“ Když ho na podlamujících se kolenou následovala ke schodišti, nevěděla, zda cítí úlevu či zklamání.

TŘETÍ KAPITOLA

Margerite dobře věděla, že mít na večírku záhadného umělce na vzestupu, jakým byl Stanislaski, je velký společenský triumf. Aby si ho lépe vychutnala, obhlédla ještě jako generál před bitvou bitevní pole –přípravy v kuchyni, prostřený stůl v jídelně a výzdobu na terasách. Zaměstnanci společností, kteří připravovali pohoštění, ji proklínali, ona však nakonec zářila spokojeností.

Netěšilo ji však, že má její dcera s hostem večera zpoždění.

S klokotavým smíchem a proudem lehké konverzace poletovala po domě ve své tyrkysové nadýchané róbě. Mezi pozvanými bylo několik politiků, pár lidí od divadla a spousta dalších, kteří prostě jen byli bohatí. Ukrajinský umělec byl zlatým hřebem a ona se jen tetelila, aby se s ním mohla pochlubit.

Více než jako umělec na ni však udělal dojem jako muž, a proto se nemohla dočkat, až si trochu zaflirtuje.

Když ho konečně spatřila, málem se rozplynula štěstím.

„Ááách, pan Stanislaski, jak báječné!“ Jen na zlomek vteřiny přestala zářit a vrhla po dceři káravý pohled.

„Jen Michail, prosím.“ Michail dobře znal pravidla hry a když se mu zachtělo, občas ji hrál – proto teď pozvedl její ruku ke rtům.

„Musíte mě omluvit, že jsem se opozdil. Nechal jsem vaši dceru čekat.“

„Ach…“ Její řasy se zatřepetaly a druhou rukou mu spočinula lehce, ale trochu majetnicky na paži. „Chytrá žena vždy počká na toho správného muže.“

„Pak mi tedy odpouštíte?“

„Naprosto.“ Důvěrně mu stiskla prsty. „Pro tentokrát! A teď bych vás měla představit.“ Zavěsila se na jeho rámě a nepřítomně se usmála na dceru. „Sydney, miláčku, bav se přece trochu s hosty!“

Michail na ni přes rameno vrhl potutelný úšklebek a pak se nechal Margerite odvést na okružní cestu po domě.

Společenskou konverzaci zvládal s nenucenou elegancí a do newyorské smetánky zapadl stejně přirozeně jako mezi obyčejné lidi v Soho nebo do Brooklynu, kde žili jeho rodiče a znali se se všemi sousedy. Nedal na sobě nijak znát, že by mnohem radši šel s kamarády na pivo, nebo pil kávu^ jak ji dělá jeho máma, u ní v kuchyni.

Teď upíjel šampaňské, obdivoval dům s vysokými stropy a skládal Margerite poklony k její sbírce umění.

Po celou dobu, co se bavil s ostatními, připíjel si s nimi a vysílal okouzlující úsměvy na všechny strany, však nepřestával potají pozorovat Sydney.

Bylo to zvláštní – byl by čekal, že nablýskaný luxus sídla na Long Islandu pro ni bude perfektní, přirozené prostředí. Průzračná čistota, která z ní vyzařovala, i dokonale vybroušené chování mu připomínalo třpytící se kostky ledu ve vzácné křišťálové míse. A přesto sem tak úplně nezapadala. Proplouvala sice mezi hosty se stejnou společenskou obratností a hladkostí jako její matka. Její jednoduché černé šaty byly stejně exkluzivní, jako šaty ostatních dam. Ani její safíry si ve svém třpytu nijak nezadaly s diamanty na jejich šíjích.

Bylo to však něco v jejích očích. Neviděl v nich smích, ale netrpělivost. Jako by přemýšlela, jak se odsud co nejdřív dostat a pustit se do něčeho smysluplnějšího.

Při pomyšlení, že bude mít ještě celou cestu zpátky na Manhattan, aby ji škádlil, se v duchu tetelil radostí. Ta však rázem opadla, když

uviděl, jak ji vysoký blondýn s ragbyovými rameny nacpanými do hedvábného saka políbil rovnou na ústa.

Sydney se usmála do jeho světle modrých očí pod světlým obočím. „Ahoj, Channingu.“

„Ahoj, krásko.“ Od procházejícího číšníka jí podal sklenici vína. „Margerite si na tebe najala zvláštní jednotky?“

„Prosím?“

„Aby tě osvobodili z kanceláře,“ vysvětlil s úsměvem, ze kterého ukapával cukr jak z laciného bonbónu. Sydney nezbývalo než ho opětovat.

„Nebylo to až tak dramatické. Jen jsem měla práci.“

„To jsi mi říkala.“ Její přiléhavé černé šaty oceňoval asi stejným způsobem, jako kdyby se mu podařilo najít vkusný doplněk do bytu. „Zmeškala jsi ten den skvělou hru. Zdá se, že Sondheim zase zabodoval.“ Sebevědomě ji vzal za rámě a vedl ji ke stolu. „Řekni mi, miláčku, kdy si přestaneš hrát na ženu s kariérou a dáš si pauzu? Jedu na víkend do Hamptons a udělalo by mi radost, kdybys jela se mnou.“

Jen díky bezvadnému vychování se jí podařilo skrýt, jak skřípe zuby. Koneckonců, Channing nebyl sám, kdo si myslel, že si jen na něco hraje. „Bojím se, že teď nemůžu.“ Posadila se vedle něj ke dlouhému skleněnému stolu v jídelně. Závěsy byly roztažené a otevřenými okny jako by se dovnitř valily pastelové skvrny raných růží, pozdních tulipánů a ve větru se kolébajícího orlíčku.

Litovala, že večeře nebyla pod širým nebem, kde by mohla vdechovat voňavý vzduch od moře.

„Snad ti nebude vadit, když ti dám malou radu.“

Sydney už momentálně nevadilo nic – nechala se ševelícím proudem hovoru kolem nich a cinkotem skleniček ukolébat do lhostejné letargie. Právě se podával první chod – nadívané houby.

„Ovšemže ne, Channingu.“

„Buď můžeš vést firmu a mít ji pevně v rukou, nebo se ti stane, že firma bude mít ve spárech tebe.“

„Hmm.“ Prázdná klišé byla jeho specialitou.

„Věř člověku, který s tím už má jisté zkušenosti.“

Nasadila si masku příjemného úsměvu a vypnula mozek.

„Nemohu se dívat, jak se necháš drtit těmi povinnostmi," pokračoval. „Kromě toho všichni víme, že jsi v nelítostné džungli obchodu s realitami nováček." Položil dlaň na její ruku a zlaté manžetové knoflíčky s monogramem se zablyštěly. „Jenže, přirozeně, tvé počáteční nadšení tě nutí, aby sis toho na sebe brala víc, než je pro tebe dobré."

Její mozek se znovu probral k činnosti. „Víš, Channingu, vlastně mě ta práce docela baví."

„Prozatím," namítl hlasem tak nadřazeným, že po něm málem tasila svou salátovou vidličku. „Ale až otevřeš oči a octneš se tváří v tvář tvrdé realitě, budeš v úzkých. Neber si toho tolik na sebe, Sydney. Pověř tou prací ty, kdo jí rozumí."

Napřímila se, jako by spolkla pravítko. „Dědeček svěřil *Hayward* do mých rukou."

„Staří lidé jsou někdy sentimentální. Určitě ale nečekal, že to vezmeš tak vážně." Na jeho hladkém, mírně opáleném čele se objevily vrásky. „Vždyť jsi celé týdny nebyla na žádném večírku, žádné recepci! Všichni o tom mluví."

„Opravdu?" Přinutila se povolit zaťaté zuby a usmát se. Pokud se jí pokusí vnutit ještě jednu dobrou radu, tak za sebe neručila. „Channingu, co kdybys mi raději vyprávěl, jaká byla ta hra?"

Michail pozoroval Sydney z druhého konce stolu, kde seděl uvězněn mezi Margerite a paní Anthony Lo-wellovou (z rodu bostonských Lowellů). Vůbec se mu nelíbilo, jak se k sobě s tím hezounem tulili. Ne, to tedy ne. Ten chlap na ni nepřetržitě sahal. Na ruku, na její hladké, bílé, nahé rameno. A ona se jen usmívala a přikyvovala, jako by každé jeho slovo bylo nějaký zázrak.

Ledové královně tedy zřejmě *osahávání* nevadilo, pokud ji osahávaly ruce stejně liliově bílé a pěstěné, jako její vlastní. Tlumeně zaklel ve své mateřštině.

„Promiňte, Michaile?"

Stálo ho určité úsilí, aby mohl Margerite obdařit milým úsměvem. „Ten bažant je vynikající."

„Děkuju. Ráda bych věděla, jakou sochu si u vás Sydney objednala."

Vyslal dlouhý pohled na druhý konec stolu. „Budu pracovat na tom projektu v Soho.“

„Ach tak.“ Margerite neměla tušení, co *Hayward* v Soho vlastní. „Bude to v interiéru nebo v exteriéru?“

„Obojí. Kdo je ten muž vedle Sydney? Myslím, že jsem ho ještě nepotkal.“

„Ach, to je Channing, Channing Warfield. Warfiel-dovi jsou staří přátelé.“

„Přátelé,“ opakoval, jako by se mu ulevilo.

Margerite se k němu však spiklenecky naklonila. „Pokud vám mohu prozradit něco důvěrného, doufáme s Wilheminou Warfieldovou, že v létě oznámí zásnuby. Jsou takový hezký pár, tolik se k sobě hodí, nemyslíte? A protože Sydneyino první manželství je už dávno za námi –“

„První manželství?“ Vrhl se po té informaci jako ryba po návnadě. „Sydney byla vdaná?“

„Ano, ale bohužel byli s Peterem oba příliš mladí a nezkušení,“ řekla, přičemž taktně zamlčela skutečnost, že se vzali jen na její nátlak. „Teď už je však zralejší a zodpovědnější. Těšíme se, že na jaře bude svatba.“

Michail zvedl svou sklenku vína. Hrdlo se mu nepříjemně stáhlo. „Co Channing Warfield dělá?“

„Co *dělal“* Ta otázka ji evidentně zaskočila. „War-fieldovi jsou v bankovnictví – předpokládám, že Channing dělá to, co bankéři dělají. Je ale hotový ďábel na koňské pólo.“

„Pólo,“ opakoval Michail a zamračil se, až Helen Anthony Lowellové zaskočil bažant. Michail ji ochotně udeřil mezi lopatky a podal jí karafu vody.

„Ach, vy jste původem Rus, pane Stanislaski, jestli se nemýlím?“ zeptala se. Před očima jí vytanula představa tančících kozáků.

„Narodil jsem se na Ukrajině.“

„Ach ano, na Ukrajině. Četla jsem myslím něco o tom, že vaše rodina uprchla za hranice, když jste byl ještě dítě.“

„Utekli jsme v nákladním vagoně přes hory do Maďarska a do Rakouska, a nakonec jsme se dostali až do New Yorku.“

„V nákladním voze!“ Margerite povzdechla nad sklenkou vína. „Jak romantické!“

Michail si vzpomněl na tu zimu, strach a hlad. Pokrčil však shovívavě rameny. Vždyť romantika snad nemusí být pohodlná.

Helen Lowellová, které se ulevilo, že se její spolu-stolovník zase tváří mile a přístupně, se ho začala vyptávat na umění, a trvalo snad hodinu, než se mu podařilo uniknout před přívalem jejích prázdných řečí. Domem zněla hudba houslí, zahradu zalilo světlo měsice, a většina hostů se rozprchla po terasách. Jeho hostitelka poletovala kolem něj jako motýlek, s třepetajícími se řasami a klokotavým smíchem.

Margeritino flirtování bylo zcela nezastřené a nijak ho neznepokojovalo. Byla to pohledná, živá žena, která byla ráda ve společnosti mužů. Ačkoli už si udělal názor, že její dcera po ní nezdědila víc než vzhled, považoval ji za neškodnou, spíš zábavnou. Proto se nijak nezdráhal, když mu nabídla ukázat pa-tio na střeše.

Vál hravý, voňavý vánek. A po hluku hovoru v jídelně bylo ticho hotové požehnání. Michail se opřel o zábradlí a zahleděl se na vodu, na křivku pláže, na vznešenou eleganci ostatních domů ukrytých v zahradách za vysokými zdmi.

A pak si všiml Sydney, která právě kráčela do temného rohu terasy pod nimi, zavěšená na Channingovo rámě.

„Ten dům postavil můj třetí manžel,“ vysvětlovala právě Margerite. „Je architekt. Když jsme se rozvedli, mohla jsem si vybrat mezi tímto domem a malou vilou v Nice. Přirozeně jsem si vybrala tohle – mám tu tolik přátel.“ S povzdechem se otočila tváří k němu a opřená o zábradlí zaujala svůdnou pózu. „Musím přiznat, že to tady zbožňuji. Když dělám večírky, lidé se rozmístí po všech patrech, a tak mají pohodlí i soukromí. Možná byste v létě mohl přijet na víkend.“

„Možná,“ odpověděl nepřítomně, zatímco nespouštěl oči ze Sydney. Ve svitu měsíce se její vlasy leskly jako naleštěný mahagon.

Margerite přešlápla a posunula se blíž k němu, právě tak, aby se jejich stehna lehce dotýkala. Michail si nebyl jistý, zda ho to víc překvapilo, nebo pobavilo. Avšak aby ušetřil její hrdost, usmál se a jen pomalu se odtáhl. „Máte krásný dům. Hodí se k vám.“

„Strašně ráda bych viděla váš ateliér.“ V očích se jí vznášela výzva. „Místo, kde tvoříte.“

„Bojím se, že by se vám zdál příliš malý, dusný a nudný.“

„To je nemožné.“ Se zasněným úsměvem mu přejela konečkem prstu po hřbetu ruky. „Na vás určitě není nic nudného.“

Proboha, ta ženská, která by mohla být jeho matka, se ho snažila svést! Navíc se tvářila jako nějaká zasněná panna, která se osmělila ke svému prvnímu dobrodružství. Michail potlačil povzdech a vzal její ruku do dlaní.

„Margerite, jste okouzlující. A já jsem pro vás –“ zlehka ji políbil na prsty „– nevhodný.“

Pohladila ho prstem po tváři. „Vy se podceňujete, Michaile.“

To ne, ale uvědomil si, jak podcenil ji!

Dole na terase se Sydney horečnatě snažila najít nějaký přijatelný způsob, jak Channinga setřást. Byl pozorný a citlivý a nudil ji k smrti.

Chyba byla v ní, tím si byla jistá. Každá žena, která by nebyla chladná jako ropucha, by se rozplývala slastí, kdyby jí idol jako Channing projevil náklonnost. K tomu svítil měsíc, hrála hudba, voněly květiny. Ve stromech ševelil vánek od moře. Channing mluvil o Paříži a jeho ruka lehce spočívala na jejích obnažených zádech.

Chtěla být sama doma, nad hromadou čtvrtletních zpráv.

Zhluboka se nadechla. Bude mu muset na rovinu říct, aby se poohlédl po jiné. Byla to smůla, že když se k němu otočila, zahlédla náhodou právě, jak Michail na střešní terase líbá její matce ruku.

Ten… nevybavovalo se jí žádné dostatečně sprosté a výstižné slovo. Že byl mizera, to bylo příliš slabé.

Slizký, to bylo příliš otřepané. Že byl gigolo, příliš konvenční. Tak on se tam na střeše muchloval s její matkou. *S její matkou.* Když před pouhými pár hodinami…

Se nic nestalo, připomněla si střízlivě a vypudila tu scénu z chodby v domě v Soho z mysli. Jen frajeřil a vytahoval se, nic víc. Ačkoli by za to ráda viděla jeho hlavu na míse.

Viděla, jak ze smíchem couval od Margerite. Pak shlédl dolů. V okamžiku, kdy se jejich pohledy setkaly, mu Sydney vyhlásila válku.

Přitáhla Channinga k sobě, s tak divokým výrazem ve tváři, až se málem vylekal. „Líbej mě,“ nařídila mu.

„Cože, Sydney?“

„Řekla jsem, abys mě líbal.“ Popadla ho za klopy a přitiskla se k němu.

„Samozřejmě, miláčku.“ Potěšen změnou její nálady ji vzal za ramena a sklonil se k ní.

Jeho rty byly měkké, teplé, dychtivé. Zmocnily se jejích úst s dobře natrénovanou přesností. Cítila, jak se jí jeho ruce sunou níž po zádech. Chutnal po peprminto-vých pastilkách. Jejich těla do sebe dobře zapadala.

A ona necítila nic, vůbec nic, kromě prázdného, dutého vzteku, který duněl někde uvnitř. Pak zamrazení v zádech, které mohlo být strach zrovna jako zoufalství.

„Ty se vůbec nesnažíš, miláčku,“ zašeptal. „Já ti přece neublížím.“

Ne, neublíží. Z Channingovy strany se neměla čeho obávat. Nešťastně mu dovolila prohloubit polibek, přinutila se mu ho oplácet. Cítila však, jak se od ní odtahuje, ještě když se jejich rty dotýkaly.

„Sydney, drahoušku, já nevím, čím to je…“ Uhladil si zmačkané klopy a pohlédl na ni bezmocnýma očima. „Ale bylo to jako líbat vlastní sestru.“

„Jsem unavená, Channingu,“ vymluvila se, aniž by mu pohlédla do očí. „Měla bych jít dovnitř a připravit se k odchodu.“

O dvacet minut později už její řidič mířil směrem k Manhattanu. Seděla v jednom rohu zadního sedadla, vzpřímená, jako by spolkla pravítko, a na druhé půlce se pohodlně rozvaloval Michail. Nenamáhali se konverzovat, ani si vyměňovat prázdné zdvořilosti.

Michail vřel vzteky.

Ze Sydney čišelo ledově chladné pohrdání.

Udělala to, jen aby ho rozčílila, usoudil. Nechala toho hedvábím omotaného kreténa, toho bource morušového, aby ji okusoval, jen aby ho naštvala.

Ale proč by ho to mělo naštvat? Vždyť mu mohla být ukradená.

Ale nebyla. Proto se musel rozhodnout, co pro něj v tom případě byla.

Sydney se jen potvrdilo podezření, že je to člověk bez morálky a beze špetky studu. Seděl si tu, jako by se nechumelilo. Zamračila se na odraz vlastní tváře v okénku a pokusila se zaposlouchat do Chopina linoucího se z reproduktorů. Takhle nepokrytě flirtovat se ženou, která je o dvacet let starší! A vysmívat se jí přitom ze střechy do očí – ano, on se jí vysmíval, tím si byla jistá.

A to ho najala na tu práci! V duchu zaklela. Měla čeho litovat! Ve snaze udělat správnou věc byla natolik zaslepená, že najala nevychovaného a bezskrupu-lózního ukrajinského tesaře.

Pokud si ale myslel, že si bude hrát osahávačky s její matkou, velmi se pletl.

Zhluboka se nadechla, otočila se a vrhla po něm nevraživý pohled. Michail by byl přísahal, že teplota v autě klesla, jako by tam zavál arktický vánek.

„Od mé matky dáš ruce pryč.“

Zvolna na ni pohlédl zpod hustých řas a elegantně překřížil dlouhé nohy. „Prosím?“

„Slyšel jsi mě. Jestli myslíš, že se budu jen tak dívat, jak se pokoušíš o mou matku, tak se pleteš. Je osamělá a zranitelná. Poslední rozvod byl pro ni těžký a ještě se z toho nedostala.“

Ucedil nějaké krátké slovo ve své mateřštině a zavřel oči.

Sydney se neovládla, vrhla se k němu přes sedadlo a dloubla ho do předloktí.

„Co to má sakra znamenat?“

„Chcete překlad? Nejjednodušší je ‚blbosť.‘ A teď buďte zticha, jdu spát.“

„Nikam nejdeš, dokud si tohle nevyjasníme. Ty své špinavé pracky dáš od mé matky pryč, nebo z toho baráku, který ti tak leží na srdci, udělám parkoviště.“

Oči se mu otevřely na alespoň malé škvírky. Zlost, kterou v nich zahlédla, jí přinášela uspokojení. „To je velká hrozba od tak malé ženy,“ řekl s hranou leností. Byla příliš blízko na to, aby se mohl cítit volně a v klidu. Její vůně útočila na jeho smysly a vzbuzovala v něm

nebezpečnější emoce, než jakou byl vztek. „Měla byste se soustředit na námluvy a nechat matku, ať se o sebe postará.“

„Námluvy? Jaké námluvy?“

„S tím ulízaným bankéřem, který vám celý večer očichával paty jako pejsek.“

Krev se jí nahrnula do tváří.

„Nic takového nedělal. Má příliš dobré vychování, než aby očichával nohy, chlebíčky nebo cokoli jiného. A Channing je moje věc.“

„Vaše věc, moje věc… Pojďme radši zjistit, co máme společného.“ V mžiku ji strhl do náruče a přitáhl si ji na klín. Sydney, ochromená úžasem, se mu zapřela rukama o prsa a pokusila se vykroutit, on však jen sevřel o něco pevněji. „Jak vidíš, já žádné vychování nemám.“

„To už vím.“ Zvrátila hlavu dozadu a vzpurně vystrčila bradu. „O co ti sakra jde?“

To by býval sám rád věděl. Byla ztuhlá jako ledová kra, a přesto bylo na tom, jak mu padla do náruče, něco neodolatelného, osudového. Ačkoli se za to už předem proklínal, přitáhl ji k sobě blíž, až cítil na prsou, jak se jí zdvíhají a klesají ňadra, a ústy vdechoval sladkou, vínem nasycenou chuť jejího dechu.

„Rozhodl jsem se tě naučit líbat. Podle toho, co jsem viděl ze střechy, jsi se s tím pólistou moc nevy-znamenala.“

Znehybněla šokem a zuřivostí. Nebude křičet a. zmítat se a poskytovat mu zadostiučinění, že jí nahnal strach. Jeho oči byly velmi blízko a byla v nich jasná výzva.

„Ty nafoukanej pitomče!“ Sevřela pěsti a vrhla na něj pohled, do kterého soustředila veškeré své pohrdání. „Ty mě nemůžeš nic naučit.“

„Ne?“ Napadlo ho, jestli by pro něj nebylo lepší ji jednoduše uškrtit. „Tak to zkusíme. Ten tvůj Channing ti položil ruce sem. Je to tak?“ Položil jí je na ramena. Kůže se jí rozechvěla. „Ty se mě bojíš.“

„Nebuď směšný.“ Ale bála se ho – ten strach nečekaně udeřil v plné síle. Polkla. Cítila, jak ji hladí bříšky prstů po nahých ramenou.

„To je dobré, když se chvěješ. Muž si pak připadá silný. Neřekl bych, že ses třásla s Channingem.“

Nic neříkala, jen si pomyslela, jak je jeho přízvuk najednou nápadnější. Zněl exoticky – a eroticky. Jeho však udivovalo spíš to, že se ještě vůbec zmůže na slovo – když ona napjatě čeká a dívá se na něj.

„Já to ale dělám jinak, než on,“ zamumlal. „Ukážu ti to.“

Vklouzl prsty na její šíji a přitáhl si její tvář. Slyšel, jak se jí zadrhl dech a pak jí rozkolísaně vyšel z hrdla, když se zastavil těsně před tím, než se jejich rty setkaly. Viděl jen její oči, širokou, modrou hladinu moře před bouří. S provokativním úsměvem uhnul rty od jejích úst a přejel jimi jemně podél hrany její tváře.

Pokusila se spolknout vzrušené zasténání, ale to se jí podařilo jen z části. Instinktivně zaklonila hlavu a vydala mu tak napospas své hladké, citlivé hrdlo.

Co to s ní jen dělal? Její tělo se slastně vznášelo, mysl zmateně uháněla vpřed. Proč s tím jen rychle ne-skoncoval, aby z toho mohla vyváznout s nezraněnou pýchou?

Za tohle jí zaplatí. Zničí ho, rozdrtí na padrť.

Ale bylo to tak báječné, sladké, tak zakázané.

On myslel jen na to, že chutná jako svěží ráno –chladné, jarní ráno, když se na zelené trávě třpytí rosa. Zachvěla se, tělo ještě stále nepoddajné a tuhé, ačkoli její ústa se podvolila jeho dobývání a hlava jí uvolněně klesla dozadu.

Kdo vlastně byla? Líně líbal cestičku k jejímu uchu a hořel touhou, aby mu to ukázala.

Na kůži cítila miliony tančících jehliček, které roze-chvívaly její smysly. Pokusila se odtáhnout. Když však ucítila jeho ruce na zádech, její vůle jako by se pod jeho dotekem roztavila. A zatímco ji nemilosrdně škádlil svými polibky, nikdy nedopřál jejím ústům své vlastní rty, po kterých tolik toužila.

Chtěla ho.

Hluboko v těle jí rostl žár. Potřebovala ho.

Ten žár vlnu za vlnou zaléval její kůži, obklopoval ji a unášel ji s sebou.

Vzala si ho. Její tělo podlehlo samovznícení. Přitiskla se k němu, ústa na ústa, a nechala veškerý svůj chlad vypařit v tom ohni. Prsty mu zajela do vlasů a nenasytně vychutnávala vášeň, která ji tak zaskočila.

Konečně. Konečně to, co potřebovala. Muž, který je cítit jako muž, ne jako drahá voda po holení. Drsný a nespoutaný. Nerozuměla slovům, která mumlal, přitisknutý k jejím rtům, ale nezněla jako něžnosti, li-chotky či sliby. Zněla spíš jako odhodlané dobývání, jako výhrůžky.

Jeho ústa nebyla měkká, teplá a roztoužená, ale tvrdá, rozžhavená a neúprosná. A ona to vítala. Vítala tu střemhlavou bitvu jejich polibků.

Jeho ruce nebyly ani nezkušené, ani zkušené – byly prostě silné a netrpělivé. Omámeně si uvědomovala, že je muž, který si vezme, co chce a kdy chce. Síla té představy v ní explodovala jako sluneční erupce. Když jí stáhl z ramen šaty a stiskl jí ňadra v drsných, mozolnatých dlaních, zajíkla se s jeho jménem v ústech.

Utápěl se v ní. Její led roztál jak při jarní záplavě a on byl příliš omámený, než aby přemýšlel, zda se má ponořit hlouběji, anebo co mu síly stačí plavat k hladině. Ta chuť, ta vůně, ach bože. Hedvábí, alabastr, lístky bílých růží. Nenasytnýma rukama bral víc a víc.

Záhy se octla pod ním, na dlouhém plyšovém sedadle, vlasy rozprostřené kolem bledého oválu tváře jak auru roztavené mědi. Její tělo se nepřestávalo chvět, zmítat, vlnit se mu v ústrety – měkká křivka ňader, která osvobodil z šatů, ho teď neodvratně vyzývala, aby je okusil, zmocnil se jich.

Prohnula se pod ním, když jedno po druhém vsál a vychutnal v horké jeskyňce svých úst. Ve středu jejího těla pulzovala neodvratná, prohlubující se touha. Chtěla, aby ji ukojil a nasytil právě tam, kde se roztěkala, kde potřebovala cítit jeho pevnou sílu.

„Prosím," zasténala. Na stud nezbývalo místo. „Mi-chaile, prosím," žadonila.

Její předoucí, zoufale svůdný hlas jako by mu pronikl rovnou do morku kostí. Znovu se vrhl po jejích ústech a zmocnil se jich v divokém, krutém polibku. Téměř v pominutí smyslů popadl její šaty, jako by byl připraven je z ní servat. Pohlédl na její tvář, velké oči,

(řesoucí se rty. Ve střídajících se pruzích umělého světla a stínu vypadala jako přízrak. A chvěla se mu pod rukama, jako by se mohla každou chvíli rozplynout.

Pak k němu zvenčí dolehl hukot aut.

Rázem se vynořil nad hladinu jako potápěč, který strávil příliš dlouhou dobu v hlubinách a teď lapal po dechu. Jeli městem a jejich soukromí bylo stejně křehké, jako kouřové sklo, které je oddělovalo od řidiče. A on se tu po ní válel, ano, válel, jako nějaký nevy-cválaný puberťák.

Jeho první impulz byl omluvit se, omluva se mu však zadrhla v hrdle. „Promiňte, já nerad“, by asi nebylo to pravé. S nepolevující touhou, bodající do slabin, se rozpačitě vyhnul jejím očím a upravil jí šaty.

S tichou kletbou se od ní odtáhl a pomohl jí posadit se. Opřel se ve svém rohu, aby mu tvář zakryl stín, a zadíval se někam ven z okénka. Byli jen pár bloků od jeho bytu. A on ji skoro… ani na to nechtěl myslet.

„Už tam budeme.“ Napětí způsobilo, že zněl jeho hlas úsečně a tvrdě. Sydney se celá stáhla – bylo to jako políček. Horší.

Co udělala tentokrát špatně? Vždyť to chtěla, o tolik víc než kdy jindy. A přesto selhala. V jeden nezapomenutelný okamžik odhodila hrdost i strach stranou. Zůstala jen vášeň, pravá a nezkrotná. A po celou dobu si myslela, že on prožívá něco stejně silného.

Asi to nestačilo. Zavřela oči. Asi bude vždy neschopná. Náhle jí bylo zima. Přitiskla ruce k tělu, aby zachránila poslední zbytky tepla.

Sakra, proč nic neříkala? Michail si nejisté prohrabl vlasy. Zasloužil by si od ní pár facek. Nebo spíš zastřelit. A ona tam jen tak seděla.

Když však zamyšleně hleděl na domy ubíhající za oknem, uvědomil si, že to nebylo všechno jen z jeho iniciativy. Byla zrovna tak nedočkavá a dychtivá jako on. Přitiskla se k němu bez váhání svým krásným tělem, svými rafinovanými ústy ho přiváděla k šílenství. Její svěží, vzrušený pot byl opojnější než ten nejvzác-nější parfém a on v tom oparu snadno ztratil hlavu.

Začal se cítit o trochu lépe.

Ano, na tom zadním sedadle spolu vyváděli dva teenageři, ne on sám. Podílela se na té blamáži rovným dílem.

„Sydney, podívej…“ Když se k ní otočil, trhla sebou jako na pružině.

„Nedotýkej se mě.“ Slyšel jen jed v hlase, ne její slzy.

„Fajn.“ Než auto zaparkovalo u obrubníku, necítil nic víc, než vinu a stud. „Svý velký, špinavý pracky dám od tebe pryč. Až příště dostaneš chuť si trochu za-skotačit na zadním sedadle, zavolej někoho jiného.“

Sevřela ruce v pěst, ale navenek zůstala klidná. „To, co jsem řekla o matce, jsem myslela vážně.“

Otevřel a světlo pouliční lampy mu zalilo tvář. „Já taky. Dík za svezení.“

Když se za ním dvířka zabouchla, zavřela pevně oči. Nebude brečet. Rychle setřela z tváře jedinou slzu, která jí skanula. Ne, nebude brečet. A nikdy mu to nezapomene.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Byl to dlouhý den. Vlastně celý týden byl pracovní – když sečetla čas v kanceláři, schůze nad obědem a večery strávené doma nad papíry, mohlo to být klidně šedesát hodin. Dnes před sebou měla ještě pár hodin a k tomu pocítila něco dosud nepoznaného – úlevu a radost, se kterou ti, co chodí do práce, vítají páteční odpoledne a těší se na sobotu ráno.

Během jejího dospělého života byl jeden den jako druhý – mozaika dobročinných akcí, nákupů pro radost a obědů s přáteli. Neměla žádný rozvrh, žádnou agendu, a víkendy se lišily prostě tím, že večírky trvaly o něco déle.

Teď se však mnoho změnilo. I teď, nad jakousi smlouvou, kterou pročítala, se z toho radovala. Už chápala, proč její dědeček vždy tak hýřil životem. Měl v něm nějaký smysl, cíl, místo.

Ten cíl, smysl i místo teď patřily jí.

Sice ještě stále musela žádat o radu, pokud šlo o obtížnější pasáže smluv, a při jejich uzavírání byla závislá na správní radě. Přesto se však ve velké hře nákupu a prodeje nemovitostí cítila stále více jako doma.

Zakroužkovala jakousi dlouhou větu, která se jí zdála nepřesná, a stiskla tlačítko intercomu, který se dožadoval její pozornosti.

„Je tu pan Bingham, slečno Haywardová."

„Pošli ho dál, Janine. A zkus sehnat Franka Mariova z Marlow, Radcliffe and Smyth."

„Ano, slečno Haywardová."

Když vzápětí vešel Lloyd, Sydney byla ještě stále zahloubaná do té smlouvy. Zvedla prst, aby jí dal ještě minutu.

„Promiň, Lloyde, ale pokud teď něco přeskočím, můžu rovnou začít znova." Rychle si naškrábala krátkou poznámku, odsunula všechna lejstra stranou a usmála se na něj. „Co pro tebe můžu udělat?"

„Jde o ten projekt v Soho. Úplně se to vymklo z rukou." Stiskla rty. Pomyšlení na Soho jí připomnělo Mi-chaila. A Michail jí připomněl tu divokou jízdu z Long Islandu a její poslední selhání jako ženy. Ale to jí přece bylo jedno.

„V jakém smyslu?"

„V každém smyslu." Se špatně skrývaným vztekem začal přecházet po její kanceláři. „Čtvrt milionu. Ty jsi na asanaci toho baráku vyčlenila čtvrt milionu."

Sydney jen klidně založila ruce před sebou na stole. „Já dobře vím, kolik jsem na to vyhradila prostředků, Lloyde. Když ale zvážím stav té budovy, nabídka pana Stanislaského byla velmi rozumná."

„Jak to víš?" obořil se na ni. „Měla jsi nějaké konkurenční nabídky?"

„Ne." Prohnula prsty a pak je zase nechala uvolnit. Bylo to těžké, ale nesměla zapomínat, že on i svou cestu nahoru po žebříčku musel

tvrdě vysloužit, zatímco ji osud vyzdvihl rovnou na první příčku. „Řídila jsem se instinktem.“

„Instinktem?“ Se zlověstně přimhouřenýma očima se otočil zpátky čelem k ní. Ani se nesnažil zakrýt výsměch v hlase: „Jsi ve firmě pár měsíců, a už máš instinkt?!“

„Přesně tak. A kromě toho vím, že odhady výdajů na opravy elektroinstalace, potrubí a na tesařské práce byly ve stejné kategorii jako u jiných podobných rekonstrukcí.“

„Sakra, Sydney, tolik jsme za minulý rok neinvestovali ani do tohohle baráku, ve kterém teď sedíš.“

Začala svým štíhlým ukazovákem vyťukávat rytmus o stůl. „To, co jsme dělali tady v *Haywardu*, ovšem nebyla rekonstrukce, ale kosmetické úpravy. A řada oprav v Soho je věcí bezpečnosti, obyvatelnosti a uvedení budovy do souladu s předpisy.“

„Čtvrt milionu na opravy.“ Plácl dlaněmi o stůl a naklonil se k ní. Sydney se ihned hlavou mihla představa Michaila, který udělal stejné gesto. Po Lloydo-vých rukou tam nicméně určitě nezůstane špinavý flek… „Víš, jaký je náš roční příjem z těch bytů?“

„Náhodou ano.“ K jeho překvapení na něj vychrlila cifru, přesnou do posledního centu. „Na jednu stranu bude trvat více než rok, než se ten kapitál vrátí. Na druhou stranu ale, pokud lidé platí nájem, zaslouží si slušné bydlení.“

„Slušnost především, ano,“ ucedil Lloyd posměšně mezi zuby. „Ty mícháš morálku s byznysem.“

„Ach, to rozhodně doufám.“

Napřímil se. Lomcoval jím vztek, když viděl, s jakým bohorovným klidem sedí za stolem, který měl patřit jemu. „Jsi naivní, Sydney.“

„Možná. Ale dokud stojím v čele téhle společnosti, bude řízena podle mých zásad.“

„Ty si myslíš, že ji řídíš, jen proto, že podepíšeš pár smluv a zvedneš pár telefonů? Strčila jsi čtvrt milionu do projektu, ze kterého sis udělala koníčka, a nemáš ponětí, co může mít Stanislaski za lubem. Co když nakoupí nějaký podřadný materiál a prachy shrábne do kapsy?“

„To je nesmysl.“

„Jsi naivní, zrovna jak jsem říkal. Postavíš nějakého ruského šaška do čela významného projektu a pak se ani nenamáháš tu práci kontrolovat.“

„Mám v úmyslu ji kontrolovat. Neměla jsem čas tam jít osobně, ale od pana Stanislaského dostávám týdenní zprávy.“

Pohrdavě si odfrkl. A Sydney v poslední chvíli zadržela hrozící výbuch hněvu, když si uvědomila, že má pravdu. Najala Michaila impulzivně, vedená svými instinkty, a pak, opět jen z irelevantních, osobních důvodů, zanedbala kontrolu nad celým projektem.

To nebylo jen naivní. Bylo to zbabělé.

„Máš naprostou pravdu, Lloyde. Udělala jsem chybu, že jsem na projekt nedohlédla osobně a na místě. Napravím to.“ Opřela se. „Ještě něco?“

„Ano, udělala jsi chybu,“ řekl. „Drahou, a správní rada ti už žádnou další nebude tolerovat.“

S rukama lehce spočívajícíma na opěradlech přikývla. „A ty hodláš její členy přesvědčit, že za tenhle stůl patříš ty.“

„Jsou to obchodníci, Sydney. A i když to snad zní hezky, když tu sedí někdo jménem Haywardová, jejich srdci je bližší zisk a prosperita.“

Její pohled zůstal neměnný, pevný hlas jí nezakolí-sal. „V tom máš asi zase pravdu. Ale dokud mě bude správní rada podporovat, očekávám od tebe následující: buď loajalitu, nebo výpověď. Nic mezi tím nebudu tolerovat. Stačí?“

Když za ním práskly dveře, sáhla po telefonu, ruka se jí však tolik chvěla, že ho zase položila. Vzala kovovou svorku na papír a rozlámala ji. Pak druhou a třetí. Když k tomu přidala dva listy papíru, terapie zabrala a ona se přestala třást vzteky.

S jasnou hlavou si srovnala základní fakta:

Lloyd Bingham byl její nepřítel, a to ne ledajaký měl praxi a měl vliv. S tím projektem v Soho jednala neuváženě. Nemýlila se sice, to ne. Ale pokud se něco pokazí, Lloyd z toho vytěží velký kapitál a každou chybu jí vmete do tváře.

Riskovala snad tím jedním projektem všechno, co jí dědeček svěřil? Mohli by ji donutit odstoupit, kdyby se jí nepodařilo ten projekt obhájit?

Určitě ano, a to na tom bylo nejhorší.

Byla tedy na tenkém ledu a musela postupovat opatrně, krůček po krůčku. Ten první vedl rovnou do Soho.

Nebe mělo barvu šedé a špinavé zdi. Vedra v posledních pár dnech polevila, toho rána se však znovu vrhla na město jako tropická horečka. Manhattan sálal jako pec a vlhký vzduch byl k zalknutí. Skupinky zpocených chodců proudily přes přechody na ucpaných křižovatkách a spěchaly do nejbližšího stínu.

Děvčata v kratičkých šortkách i byznysmeni v povadlých oblecích postávali v hloučcích kolem pouličních prodavačů s nadějí, že vychlazená plechovka koly nebo zmrzlina na chvíli přemůže žár.

Když Sydney vystoupila z auta, zalapala po dechu v dusivém, lepkavém vzduchu. Pomyslela na řidiče v uzavřeném zaparkovaném autě a pustila ho domů. S očima zastíněnýma rukou se zahleděla na budovu.

Zdi obrostly složitým lešením jako plechovým břeč-ťanem. Na novotou zářících oknech byly ještě barevné nálepky se značkou výrobce. V jednom okně ve třetím patře na okamžik zahlédla čísi staré, hrbolaté ruce, jak se ji snaží seškrábat.

Na dveřích byly varovné nápisy upozorňující na stavební práce. Slyšela bušení kladiv, bzučení elektrické pily, údery kovu o kov a mizerně reprodukovanou rockovou hudbu z přenosného magnetofonu.

U obrubníku uviděla dodávku instalatérské firmy a pár zvědavých přihlížejících. Protože momentálně upírali pohledy kamsi nahoru, ohlédla se tím směrem a uviděla Michaila.

Na okamžik se jí zastavilo srdce. Stál na lešení před oknem v posledním poschodí a čile se pohyboval po prkně, které jí připadalo úzké jako akrobatické lano.

Sydney polkla. Jeho obnažená záda byla pohled pro bohy. Jen si ho nemohla vychutnat, když už ho viděla rozpláclého dole na asfaltu.

V návalu paniky se do domu málem rozběhla. Výtah byl dokořán a dva dělníci právě buď nakládali, nebo vykládali nástroje. Bez zastávky pokračovala ke schodům.

Mezi druhým a třetím patrem se právě znovu omítala zeď na schodišti. Zedníci na ni neopomněli zapískat, ona však bez ohlédnutí

stoupala dál. Zpoza jedněch dveří hlasitě burácela televize, jejíž majitel chtěl asi něčím přehlušit otravný hřmot vrtaček a sbíječek. Jinde vřískal kojenec. Odněkud vonělo smažící se kuře.

Neúnavně a bez dechu pokračovala do pátého patra. Chodbou se rozléhala tvrdá rocková hudba, kterou neuměle doprovázel čísi tenor.

Michailovy dveře byly otevřené a Sydney šla bez klepání rovnou dovnitř. Málem zakopla o prošedivělého muže, který se v podřepu prohraboval nějakým nářadím. Včas se však napřímil a pomohl jí najít rovnováhu.

„Promiňte, neviděla jsem vás."

„To je v pořádku, nevadí mi, když mi ženy padají k nohám."

Zaregistrovala slovanský přízvuk a rozhlédla se po Michailovi. Možná byl celý dům od sklepa až na půdu plný Rusů, pomyslela si horečnatě. Možná dovezl instalatéry ze své vlasti.

„Můžu vám nějak pomoci?"

„Ne. Ano." Uvědomila si, že ještě stále nemůže popadnout dech a přitiskla si ruku na srdce. „Kde je Michail?"

„Tam venku." Mávl rukou za sebe k oknu a zvědavě ji sledoval očima.

Uviděla ho – aspoň jeho opálené, pevné torzo. „Venku. Ale, ale – "

„Dnes máme padla. Posadíte se."

„Zavolejte ho dovnitř," zašeptala. „Prosím, ať se vrátí dovnitř."

Než stihl odpovědět, okno se otevřelo a Michail stanul jednou dlouhou, svalnatou nohou vevnitř. Řekl něco v mateřštině a se smíchem v hlase vklouzl dovnitř. Když uviděl Sydney, po smíchu nebylo rázem ani stopy.

„Slečna Haywardová." Poklepal si o dlaň kusem lěsnění, které držel v ruce.

„Co jsi tam dělal?" utrhla se vyčítavým tónem.

„Vyměňoval okna." Odložil těsnění. „Nějaký problém?"

„Ne, jen jsem…" Takového blázna ze sebe snad v životě neudělala! „Přišla jsem zkontrolovat postup prací."

„Ach tak. Hned vás tu provedu." Odešel do kuchyně, strčil hlavu pod kohoutek a pustil proud studené vody.

„Má horkou hlavu," řekl muž za ní a trochu se pousmál. Když se mu od Sydney nedostalo jiné odpovědi než chabého úsměvu, zakřičel něco na Michaila proudem toho exotického cizího jazyka.

Ten však reagoval jediným, pro ni neznámým slovem: „Da." Vlasy měl zabalené v ručníku, avšak z několika pramenů, visících mu do tváře, kapala voda. Hodil hlavou, až se od něj rozletěla sprška kapiček, a zahákl palce do poutek na pásek na kalhotách. Byl mokrý, zpocený a polonahý. Sydney měla nepříjemný pocit, že si musel všimnout, jak hlasitě polkla.

„Můj syn se chová jako buran," řekl Jurij Stanislaski a zakroutil hlavou. „Měl by si vzpomenout na své vychování."

„Váš… ach tak." Pohlédla na jeho širokou tvář a krásné ruce – takové, jaké měl Michail. „Těší mě, pane Stanislaski."

„Mě také, ale říkejte mi Jurij. Ptal jsem se syna, jestli jste od těch Haywardů, co vlastní tuto budovu, ale on se jen mračí."

„Ano, jsem."

„Je to hezký dům, jen trochu porouchaný. My ho ale dáme do pořádku, jako doktoři." Zašklebil se na svého syna a zahalekal na něj něco v ukrajinštině.

Michailovi zacukalo v koutcích úst. „Žádný strach, tati. Ty jsi přece ještě nikdy pacienta neztratil. Můžeš se jít v klidu domů navečeřet."

Jurij zvedl těžkou brašnu s nářadím. „Tak přijď k nám a pozvi dámu s sebou. Vždyť víš, že máma navaří vždycky dost."

„Ach to je milé, děkuju, ale já už –"

Michail skočil do Sydneyina zdvořilého odmítnutí: „Mám dnes večer moc práce, tati."

Jurij zvedl křoviska svých obočí. „Ty máš dnes večer jen hloupé výmluvy," řekl ukrajinsky. „To je ta, kvůli které jsi celý týden zasmušilý?"

Michail pobouřeně popadl ručník a utřel si tvář. „Já kvůli ženským splín nemívám," opáčil kategoricky.

Jurij se vševědoucně usmál. „Ale tahle je výjimka." Pak se obrátil k Sydney. „Omlouvám se, teď se sám chovám, jako hrubián, když před vámi mluvím cizím jazykem. Má na mě špatný vliv." Pak jí se značným šarmem políbil ruku. „Rád jsem vás poznal."

„Já vás také.“

„Obleč si nějakou košili,“ nařídil Jurij ještě synovi, než odešel, pískaje si nějakou melodii.

„Je moc milý,“ řekla Sydney. „Ano,“ řekl Michail a sebral tričko. „Tak vy jste se přišla podívat, jak postupuje práce?“

„Ano, myslela jsem –“

„Okna už jsou hotová,“ skočil jí do řeči. „I rozvod elektřiny, skoro. Elektrika s vodou ale zabere ještě týden. Pojďte se mnou.“

Vyšel na chodbu a bez zaklepání vešel do vedlejšího bytu.

„To je Keely,“ vysvětlil. „Není doma.“

Pokoj byl plný ostrých, řvoucích barev a tlukoucích se, divokých parfémů. Nábytek byl starý a sešlý, oživovaly ho však pestré polštáře a poházené kusy ženského oblečení.

Přilehlá kuchyně byla ve stavu chaosu – ne snad kvůli neumytému nádobí, ale kvůli rozbourané zdi, ze které trčely dráty.

„Ta rekonstrukce musí být pro ni i pro ostatní velmi nepříjemná.“

„Pořád lepší než strčit do zdi mixér a vyhodit elektriku v celým baráku. Těm starým drátům bylo přes čtyřicet let a už byly celé roztřepené. Ty nové jsou od Romexu, výkonné a bezpečnější.“

Předklonila se směrem, kam ukazoval, a zaujatě se zadívala na elektroinstalaci. „Aha. Hmm…“

Málem se musel usmát. Nemohl ale, když tak krásně voněla, pouhých pár centimetrů od něj. Ustoupil o krok dál, do bezpečné vzdálenosti. „Až se to dodělá, ty zdi se znovu vymalují. Tak pojďte.“

Byla to pro ně pro oba nelehká zkouška, on ji však důsledně provedl po celé přestavbě, z patra do patra, podél nekonečných kilometrů trubek a kabelů.

„Většina podlah půjde zachránit – vybrousit a nalakovat. Něco je však potřeba i vyměnit.“ Kopl do kusu překližky, kterou přibil na díru v podlaze v mezipatře.

Sydney jen přikývla – snažila se pokládat otázky, jen když zněly poučeně a inteligentně. Většina dělníků už odešla vyzvednout si svou týdenní mzdu. Hladina hluku klesla, a tak bylo zpoza zavřených dveří slyšet tlumené hlasy, hudbu, útržky televizních dialogů a skřípot brzdících aut. Zaujatě zvedla obočí, když uslyšela saxofon, hrající *Rapsodii v modrém.*

„To je Will Metcalf,“ řekl jí Michail. „Hraje v jedné kapele, je dobrý.“

„Ano, je dobrý.“ Když sestupovali se schodů, cítila pod dlaní hladké, pevné zábradlí. To dělal Michail, pomyslela si. Opravil ho, protože to bylo potřeba, protože mu záleželo na lidech, kteří tu žili kolem něj. Znal sousedy, kteří hráli na saxofon, nebo právě večeřeli smažené kuře, věděl, čí dítě se to právě směje.

„Jsi spokojený s postupem prací?“ zeptala se tiše.

Tón jejího hlasu ho přiměl, aby na ni pohlédl, čemuž se dosud vyhýbal. Několik pramínků vlasů se vymanilo ze sponek a vytvořilo jí jemné vlnky na spáncích. Zblízka viděl, jak má nos poprášený jemnými pihami. „Docela spokojený. Ale to je spíš otázka pro vás – je to váš dům.“

„Ne, není.“ Její oči byly velmi vážné a velmi smutné. „Je to váš dům. Já jen investuju.“

„Sydney…“

„Viděla jsem dost, aby mi bylo jasné, že práce postupují úspěšně.“ Spěšným krokem sestupovala se schodů. „Kontaktujte mou kancelář, až přijde čas na další platbu.“

„Sakra, zpomal trochu.“ Dole pod schody ji dohonil a chytil ji za loket. „Co se s tebou děje? Nejdřív se objevíš u mě v pokoji celá bledá a sotva popadající dech. Teď zase utečeš a tváříš se jako na pohřbu.“

Jí však velmi, velmi tvrdě zasáhlo, když viděla, že má Michail komunitu lidí, na kterých mu záleží, mezi kterými je doma. Její vlastní okruh přátel byl tak úzký, tak omezený a uzavřený. Její nejbližší přítel byl Peter, ale toto přátelství bylo nenávratně pryč. Připadala si, jako by žila na nějaké vedlejší, mrtvé koleji, a strašně záviděla, lidem, kteří žili v tak vřelé atmosféře přátelství a blízkosti, jaká vládla tady. Ten dům však nebyl její, pomyslela si znovu. Jen ho vlastnila.

„Neutíkám, a nic se mnou není.“ Musela odtud pryč, ale musela to udělat s důstojností. „Beru tuto práci velmi vážně. Je to můj první velký projekt, co jsem převzala *Hayward*, a chci, aby dopadl dobře. Riskovala jsem, když jsem…“ její hlas zmizel do ztracena, když pohlédla směrem k jedněm dveřím kousek od nich. Byla by

přísahala, že slyší volání o pomoc. Televize, pomyslela si, ale než mohla pokračovat, znovu uslyšela slabé, žalostné volání. „Michaile, slyšel jsi to?“

„Co jako?“ Jak mohl cokoli slyšet, když měl plné ruce práce s tím, aby ji znovu nepolíbil?

„Tady, zevnitř.“ S našpicovanýma ušima se naklonila ke dveřím. „Ano, tady, slyšela jsem –“

Tentokrát to slyšel i on. Zabouchal pěstí na dveře „Paní Wolburgová, paní Wolburgová! To jsem já, Mike.“

Zpoza dveří jen těžko pronikl slabý hlásek. „Upadla jsem. Pomozte mi.“

„Proboha, ona…“

Než se Sydney zmohla na slovo, Michail se opřel ramenem do dveří. Ty s druhým úderem povolily, zůstaly viset na pantech.

„V kuchyni,“ volala paní Wolburgová skomírajícím Klasem. „Miku, díkybohu.“

Michail se několika skoky prohnal pokojem, način-čaným spoustou naškrobených deček a papírových květin, až se ocitl u kuchyňských dveří, v nichž viděl majitelku bytu. Byla to drobná stařenka, kost a kůže. Její obvykle vzorně upravené bílé vlasy byly pocuchané a zbrocené potem.

„Nic nevidím,“ řekla. „Spadly mi brýle.“

„To bude dobré.“ Poklekl vedle ní, automaticky jí překontroloval pulz a znepokojeně se jí zahleděl do utrápených očí. „Zavolej sanitku,“ poručil Sydney, která však už vytáčela číslo. „Nebudu vás zvedat, protože nevím, kde jste si ublížila.“

„Kyčle.“ Zaťala zuby. „Myslím, že jsem si zlomila kyčli. Zachytla jsem o něco nohou a upadla jsem. Nemohla jsem se hýbat. A v tom kraválu mě nikdo neslyšel. Ležím tu už dvě nebo tři hodiny, strašně jsem zeslábla.“

„Už je to dobré,“ těšil ji Michail, který jí třel ruce, aby se alespoň trochu zahřály. „Sydney, přines polštář a deku.“

Už je držela v náručí a než domluvil, seděla vedle paní Wolbugové. „Pozor, teď vám trochu nadzvednu hlavu.“ Jemně ji podložila polštářem. Navzdory horku se paní Wolburgová chvěla

zimou. Sydney ji za nepřetržitého konejšení zabalila do deky. „Už jen chvilku," zamumlala a pohladila ji po čele, studeném jako led.

U dveří se mezitím shromáždil hlouček lidí. Ačkoli se mu nechtělo nechávat Sydney samotnou s poraněnou ženou, musel vstát. „Nechci, aby sem lezli sousedé. A musím někoho poslat, aby počkal na sanitku."

„Fajn." V srdci pocítila paniku, dokázala však zachovat klidný hlas a nepřestávala se usmívat na paní Wolburgovou. „Máte hezký byt. Ty ubrousky jste háčkovala sama?"

„Já háčkuju už šedesát let, od té doby, co jsem čekala první dceru."

„Jsou krásné. Máte ještě nějaké děti?"

„Šest – tři dcery a tři syny. A dvacet vnoučat. Pět pra –" Zavřela oči, když jí projela vlna bolesti, pak se však zmohla na úsměv a statečně pokračovala. „Už bůhví jak dlouho to mám na talíři, že bych neměla bydlet sama, ale mně se tu líbí a ráda si dělám věci po svém."

„Ovšem."

„A moje dcera, Lizzy?" Ta se odstěhovala do Pho-enixu, v Arizoně. Co bych tam dělala?"

Sydney se usmála. „Chápu vás."

„Teď mi nedají pokoj," bručela stará paní a znovu zavřela oči. „Nestalo by se to, kdyby mi neupadly ty brýle. Jsem strašně krátkozraká. Stáří je strašné, děvenko, a pokud někdo říká, že ne, tak tomu nevěřte. Neviděla jsem na cestu a zachytla jsem nohou o to roztržené lino. Mike mi už kolikrát říkal, abych ho měla přilepené lepenkou, ale chtěla jsem ho pořádně vydr-bat." Na ústech se jí objevil letmý úsměv. „Aspoň jsem tu ležela na čistém linu."

„Co nevidět tu bude záchranka," ozval se za Sydney Michail. Sydney jen přikývla. Dusil ji hněv a pocit viny, který ani nedokázala vyjádřit.

„Zavolal jsi mého vnuka, Miku? Bydlí na Osmdesáté první. Dá vědět ostatním."

„S tím si nedělejte starosti, paní Wolburgová."

O patnáct minut později už Sydney stála na chodníku, kde zřízenci nakládali do sanity nosítka.

„Dovolal ses jejímu vnukovi?" zeptala se Michaila.

„Nechal jsem mu vzkaz na záznamníku.“

S kývnutím přešla k obrubníku a pokusila se zamávat na taxi.

„Kde je tvoje auto?“

„Poslala jsem řidiče domů. Nevěděla jsem, jak dlouho se zdržím a nechtěla jsem ho tu nechat sedět v tom horku. Asi bych se měla vrátit dovnitř a zavolat si taxíka.“

„Pospícháš někam?“

Sykla, když se za nimi rozeřvala siréna. „Chtěla bych jet do nemocnice.“ Nechápavě strčil ruce do kapes. „To přece není nutné.“

Otočila se k němu a pohlédla na něj očima přetékajícíma citem. Pak se beze slova zase obrátila k silnici a čekala, až konečně jeden taxík zastavil. Ani když Michail vlezl na zadní sedadlo vedle ní, nepromluvila jediné slovo.

Nenáviděla pach nemocnic. Vrstvy zatuchlého vzduchu se mrtvolně válely jedna po druhé – nemoci, umírání, dezinfekce, lyzol, strach. Vzpomínky na poslední dny svého dědečka měla ještě příliš živě v paměti. Čekárna pohotovosti měla jeden pach navíc –pach čerstvé krve.

Sydney se obrnila proti nepříjemným vjemům a pošla hloučky nemocných a zraněných u příjmového okénka.

„Právě jste přijímali paní jménem Wolburgová.“

„Ano.“ Úřednice ťukla na několik kláves na počítači. „Jste rodinný příslušník?“

„Ne, já –“

„Budeme potřebovat, aby někdo z rodiny vyplnil tyhle formuláře. Pacientka udává, že není pojištěná.“

Michail se právě s nebezpečně přimhouřenýma očima naklonil k pultu, když Sydney vyhrkla: „O platbu výdajů na léčbu se postará společnost *Hayward Industries.*“ Sáhla do kabelky pro řidičský průkaz a plácla s ním o pult. „Jsem Sydney Haywardová. Kde je paní Wolburgová?“

„Na rentgenu.“ Úřednice se pod Sydneyiným mrazivým pohledem nervózně zavrtěla. „Ošetřující lékař je doktor Cohen.“

Nezbylo jim než čekat nad kalíšky odporné kávy mezi sténajícími a hekajícími pacienty pohotovosti. Sydney seděla s hlavou

zakloněnou a opřenou o stěnu, jako by podřimovala, ve skutečnosti však myslela na to, jaké to je, být starý, bezmocný a sám.

Michail mezitím sám sebe přesvědčoval, že je tu jen proto, aby si kryla záda. Ano, horečně se přesvědčoval, že taková je, že jen o to jí jde. Bylo mnohem jednodušší vnímat ji jako majitelku nějaké chladnokrevné realitní společnosti než jako ženu.

Vzpomněl si ale, jak pohotově se zachovala v apartmá staré paní, jak jemně a citlivěji utěšovala. A ze všeho nejlépe si pamatoval pohled v jejích očích, když čekali na ulici. Přetékaly zármutkem, soucitem a pocitem viny.

„Zakopla o to linoleum," zamumlala Sydney.

Bylo to poprvé, co asi po hodině promluvila. Michail se k ní otočil a pozorně se jí zahleděl do tváře. Oči měla ještě stále zavřené, tvář bledou a uvolněnou.

„Upadla ve vlastní kuchyni, protože nemohla bezpečně chodit po vlastní podlaze."

„Teď ale bude zase všechno bezpečné, díky tobě."

Sydney pokračovala, jako by ho neslyšela. „Byla bezmocná, mohla tam jen ležet, zraněná a o samotě. Měla tak slabý hlas, že jsem ho málem přeslechla."

„Ale nepřeslechla." Zarazil se s dlaní těsně nad hřbetem její ruky. Pak ji stiskl. „Jsi jen jedním zástupcem *Hayward Industries,* Sydney. Tvůj dědeček –"

„Byl nemocný." Sevřela ruku pod Michailovou dlaní a zavřela oči o něco pevněji. „Byl nemocný skoro dva roky, a já jsem byla v Evropě. Nevěděla jsem to. Nechtěl mi komplikovat život. Můj otec už byl po smrti, děda nikoho neměl, ale nechtěl mi přidělávat starosti. Když mě konečně zavolal, bylo už skoro po všem. Byl to dobrý člověk. Nedovolil by ve firmě takový nepořádek, ale nemohl… prostě už nemohl."

Přerývaně vydechla. Michail otočil její ruku dlaní nahoru a propletl své prsty s jejími.

„Když jsem přijela do New Yorku, byl v nemocnici. Byl tak drobný, scvrklý, unavený. Řekl mi, že jsem poslední z Haywardů. Pak umřel," řekla vyčerpaně. „A opravdu jsem byla poslední."

„Děláš všechno, jak má být. Nikdo by od tebe nemohl žádat víc."

Znovu otevřela oči a pohlédla na něj. „Já nevím.“

Pak znovu mlčky čekali.

Uplynuly téměř dvě hodiny, než se přihnal vnuk paní Wolbugové. Museli znovu vyprávět celou událost, než zase odspěchal, aby dal vědět celé rodině.

Čtyři hodiny poté, co vstoupili do nemocnice, za nimi přišel lékař, aby jim sdělil diagnózu.

Zlomená kyčle, lehký otřes mozku. Z intenzivní péče bude přeložena do běžného pokoje. Vzhledem k jejímu věku byla zlomenina vážná, ale celkové dobré zdraví mluvilo v její prospěch. Sydney dala i lékaři i vnukovi paní Wolburgové své telefonní číslo do kanceláře i domů, aby ji mohli informovat o stavu staré paní.

Na hranici psychického i fyzického vyčerpání se vypotácela z nemocnice.

„Potřebuješ něco sníst,“ řekl Michail.

„Cože? Ale ne, jsem jen unavená.“

Michail to však nevzal na vědomí, vzal ji za loket a začal ji manévrovat někam ulicí. „Proč vždycky říkáš pravý opak toho, co já?“

„Neříkám.“

„Vidíš, už zase. Potřebuješ maso.“

Kdyby nepovolila, nejspíš by jí vykloubil rameno. Rozmrzele ho následovala. „Jak víš, co potřebuju?“

„Prostě to vím.“ Když se na semaforu před nimi rozsvítila červená, zastavil se tak prudce, až do něj vražila. Než stihla nabrat rovnováhu, dotkl se rukou její tváře. „Proboha, jsi tak překrásná.“

Sydney překvapeně zamrkala a Michail ji s tichým zaklením vtáhl na přechod.

„Sice tebou nejsem tak úplně nadšený,“ mumlal si dál pro sebe, „sice jsi protivná, jsi snob, a –“

„Nejsem snob.“

Pronesl povědomá slova ve svém rodném jazyce, a když si Sydney vybavila, co v překladu znamenají, vzpurně zvedla bradu. „Není to blbost. Ty jsi snob, když si myslíš, že já jsem snob jen proto, že pocházím z jiné společenské vrstvy.“

Zastavil a pohlédl na ni se směsí zájmu a nedůvěry. „Výborně, tak to ti nebude vadit, když se najíme v tomhle zapadáku.“ A vtáhl ji do hlučného grilu, kde se posadili vedle sebe v jedné z úzkých kójí.

V těžkém, mastném vzduchu bylo cítit rozlité pivo, ale i smažící se maso a cibulka. Sběhly se jí sliny. „Řekla jsem snad, že nemám hlad.“

„A já říkám že jsi nejen snob, ale taky lhářka.“

Potěšilo ho, že se jí do tváří nahrnulo trochu barvy, ale ne na dlouho. Předklonila se. „A zajímá tě, co si myslím já o tobě?“

Znovu zvedl ruku, aby ji jemně pohladil po tváři. Nemohl odolat pokušení. „Ano, zajímá.“

Z hledání dostatečně trefného popisu ji však vyrušila číšnice.

„Dva steaky, středně propečené, a dvakrát točené pivo.“

„Nemám ráda, když mi muži objednávají jídlo,“ prohlásila odměřeně.

„Tak příště objednáš ty mně a budeme si kvit.“ Ležérně položil paži na opěradlo lavice a protáhl si nohy. „Proč si nesundáš to sako, Haywardová? Vždyť je ti horko.“

„Přestaň mi říkat, co mi je. A s tímhle taky přestaň.“

„S čím?“

„Hrát si s mými vlasy.“

Zašklebil se. „Hrál jsem si s tvým krkem. Líbí se mi.“ Aby to dokázal, přejel jí prstem po šíji.

Páteří jí projelo jemné mrazení. Zaťala zuby. „Co kdyby sis trochu poposedl.“

„Fajn.“ Přisedl si blíž k ní. „Takhle?“

Jen klid, říkala si. Zachová ledový klid. Nadechla se a obrátila se k němu. „Jestli si neodsedneš…“

V tom se však jejich rty dotkly a veškerá slova, která měla na jazyku, veškeré myšlenky, které se jí rojily v hlavě, se vypařily.

„Chci, abys mě políbila.“

Chtěla zakroutit hlavou, ale neměla sílu.

„Chci se přitom na tebe dívat,“ zašeptal jí. „Chci vidět, co v tobě je.“

„Nic.“

Když se však zmocnil jejích úst, snadno dokázal, že je to lež. Nechala se unést tím polibkem, jednu ruku zabořenou do jeho kadeří, druhou pevně přitisknutou na jeho rameno.

Cítila všechno, jeho sebemenší dotek, sebemenší zachvění. Bylo to rychlé a bouřlivé, jako větrná smršť. V mysli se jí zatmělo, ruch, shon a cinkot příborů kolem nich utichl. Vnímala jen jeho dobývající ústa, provokující zuby, svůdný jazyk.

A on věděl, že s ní dělá zrovna to, co ona s ním. Viděl to v jejích zastřených očí, cítil to v jejích horkých, odevzdávajících se rtech. Mělo by to ukojit jeho mužskou pýchu, dokázat, co s ní může udělat. Žádné zadostiučinění však necítil.

Jen bolestnou, nenaplněnou touhu.

„Nerada ruším.“ Číšnice před ně položila dva zpěněné půllitry. „Steaky se už nesou.“

Sydney se prudce napřímila. Ještě stále ji objímal, i když sevření povolilo. Seděla však, jako by k němu za tu chvíli přirostla. Jejich těla jako by splynula v jednu hmotu. A to všechno na veřejnosti. V jejích pocitech převládl stud a vztek. Odtrhla se od něj.

„To bylo velmi hloupé.“

Pokrčil rameny a vzal půllitr. „Nejedu v tom sám.“ Pronikavě na ni pohlédl přes bílou pěnu. „Ani tentokrát, ani minule.“

„Minule jsi…“

„Co?“

Sydney zvedla svou sklenici a delikátně upila doušek. „Nechci o tom mluvit.“

Michail o tom chtěl mluvit, dokonce měl chuť se hádat, ale cosi zraněného v jejím pohledu ho zastavilo. Nevadilo by mu, kdyby ji naštval, rozzlobil – ne, to se mu moc líbilo. Ale nechápal, čím jí ublížil. Počkal, až před ně číšnice naservíruje steaky.

„Měla jsi dnes těžký den,“ řekl tak něžně, až Sydney zalapala po dechu. „Nechci ti to ještě ztěžovat.“

„Byl to…“ tápala po nějaké vhodné odpovědi. „Byl to pro všechny těžký den. Pojďme ho hodit za hlavu.“

„Platí.“ Usmál se na ni a podal jí příbor. „Najez se, vyhlašuju příměří.“

„Skvělý nápad.“ Při prvním soustu zjistila, že ji chuť k jídlu přece jen neopustila.

PÁTÁ KAPITOLA

Sydney nevěděla, jak se nehoda paní Mildred Wolburgová dostala do tisku, ale do středy už se všude v kancelářích šeptalo, že proti *Hayward Enterprises* bude vznesena žaloba, a Sydney musela čelit setkání s ne právě nadšenými členy správní rady. Podle nich totiž tím, že přijala zodpovědnost za léčebné výdaje, přiznala vlastně, že zranění staré paní způsobil zanedbaný stav budovy, a vystavila tak společnost nebezpečí, že bude muset platit nemalé odškodné.

To byla špatná zpráva. Připravila tedy tiskové prohlášení a souhlasila s mimořádnou schůzí správní rady. Do pátku, říkala si, když vcházela do nemocnice, bude vědět, zda zůstane vedení *Haywardu* v jejích rukou, nebo zda se z ní stane pouhá figurka v čele společnosti.

S několika knihami v jedné ruce a květináčem v druhé se zastavila přede dveřmi nemocničního pokoje. Protože to byla od nehody již třetí návštěva, tušila, že paní Wolburgová nebude sama. Tentokrát tam zastihla Michaila, Keely a dvě děti staré paní. A než se stihla v pootevřených dveřích rozmyslet, zda se raději nevypařit a nenechat dárky v sesterně, Michail si jí všiml.

„Máte další návštěvu, paní Wolburgová.“

„Sydney!“ Oči za tlustými skly brýlí se rozzářily.

„Váš vnuk mi řekl, že ráda čtete.“ Rozpačitě položila knihy na noční stolek a stiskla nabízenou ruku.

„To je ale překrásná africká fialka.“

„Všimla jsem si, že máte doma pár pěkných exemplářů.“ Sydney se usmála. „A když jsem tu za vámi byla posledně, vypadalo to tu jako v květinářství.“

„Mám pro všechno býlí určitou slabost. Položte to prosím na skříňku, zlatíčko. Mezi ty růže a karafiáty.“

„Jak ji tu rozmazlujou!“ Její dcera zamrkala na bratra. „Bůhví jestli nám po tom lenošení ještě někdy něco upeče.“

„No, na pár plechů cukroví se snad ještě zmůžu,“ řekla paní Wolburbová a hrdě se opřela o polštář. „Mike mi prozradil, že dostanu novou troubu.“

„Za tak dobrou zprávu si zasloužím první várku,“ hlásil se o slovo Michail, který právě voněl k pugétu růží.

„Prosím tě nech toho.“ Keely si přitiskla ruku na břicho. „Držím dietu. Příští týden mě zavraždí, musím být ve formě.“ Usmála se na nic nechápající Sydney. *„Krok smrti“* vysvětlovala. „Můj první televizní film. Jsem třetí obětí nebezpečného psychopata. V té scéně, kdy mě uškrtí, na sobě budu mít fakt skvělý negližé.“

Sydney se brzy rozloučila, ale Michail jí dal pouze desetivteřinový náskok. Vytáhl z vázy jednu žlutou růži, a několika dlouhými kroky ji dohonil u výtahů. „Vypadáš, že by ti růže udělala dobře.“

„Ano, určitě by neškodila.“ Přivoněla k ní. „Děkuju.“

„Neřekneš mi, proč jsi tak nervózní?“

„Nejsem nervózní.“ Znovu stiskla knoflík výtahu.

„S umělcem se nikdy nehádej o tom, jak se cítíš.“ Dotkl se prstem její brady. „Vidím únavu, obavy a rozčilení.“

Výtah zastavoval ve všech patrech. Lidé se trousili dovnitř i ven, a než sjeli až do přízemí, octla se Sydney

‚přitisknutá bokem k Michailovi, s jeho paží kolem pasu. Nenamáhal se ji pustit, ani když vystoupili. A ona se nenamáhala protestovat.

„Práce pokračují dobře,“ řekl jí.

„Výborně.“ Nemyslela raději na to, jak dlouho se bude ještě přímo podílet na projektu. Přitiskla si prst na bolestivě pulzující spánek. „Promiň. Ale mám hlavu plnou starostí.“

„Řekni jakých.“

„Nemá to cenu,“ rozhodla se a zamířila k čekajícímu autu. Jak by mohl pochopit, že jí firma tak přirostla k srdci? Překvapilo ji však, že má docela chuť si s ním o svých obavách promluvit.

„Co kdybys mě odvezla domů?“

Otočila se. Jízdu z večeře na Long Islandu měla ještě živě v paměti. Dohodli se ale na příměří – jen pár minut odtud.

„Jistě. Vysadíme pana Stanislaského v Soho, Donalde.“

„Ano, paní.“

Pro jistotu se stáhla až k protějšímu okénku. „Paní Wolburgová vypadá skvěle, s ohledem na tak vážné zranění.“

„Je houževnatá.“

Odmlčel se. Z reproduktorů se linuly něžné a tiché tóny Mozartovy hudby.

„Doktor říká, že bude brzy moci domů.“

„A ty jsi zařídila, že za ní bude docházet fyziote-rapeut.“

„Nehraju si na žádného samaritána,“ zamumlala Sydney. „Jen se snažím dělat, co je třeba.“

„Já to vím. Vím také, že o ni máš starost. Trápí tě však ještě něco jiného. Jsou to ty články v novinách, že ano?“

„K uhrazení léčebných výdajů jsem se nezavázala kvůli publicitě, ať už pozitivní, nebo negativní. A nechci –“

„Já vím, že ne.“ Položil dlaň na její sevřenou ruku.

Sydney se zhluboka nadechla. „Jde mi o to,“ řekla o něco klidněji, „že se jedná o vážně zraněnou starou ženu. Její bolest by neměla být potravou ani pro média, ani pro správní radu mé firmy. Udělala jsem, co jsem udělala, protože jsem to považovala za správné.“

„Jsi prezidentkou *Haywardu.*“

„Zatím.“ Pohlédla z okénka na ten osudový dům, před kterým právě zastavili. „Na střeše děláte pokroky.“

„Mimo jiné.“ Naklonil se přes ni a otevřel její dvířka. Na okamžik se octli velice blízko a ji popadla téměř zoufalá touha přejet mu prsty po neoholené tváři. „Rád bych, kdybys šla nahoru,“ řekl. „Něco pro tebe mám.“

Sydney rychle stáhla ruku, která se ho jakoby z vlastní vůle chtěla dotknout. „Je už skoro šest. Měla bych –“

„– měla bys jít aspoň na hodinku nahoru, mohla by ses podívat na tu zprávu,“ dokončil za ni. „Řidič se pro tebe může vrátit, ne?“

„Ano.“ Odsedla si, ne zcela jistá, zda chce vystoupit, nebo mezi nimi jen udržet bezpečnou vzdálenost.

On si však přisedl o další centimetr blíž a Sydney v obranném reflexu vystrčila nohy z auta. „Tak dobrá, ale myslím, že celou hodinu to trvat nebude.“

„Ale bude.“

Povolila, protože jí bylo mnohem milejší sedět s Mi-chailem nad zprávou než sedět v prázdném bytě a přemýšlet o plánované schůzi správní rady. Když dala řidiči instrukce, vydala se s Michailem k domu.

„Opravili jste schůdky.“

„Ano, v úterý. Nebylo snadné z nich chlapy na chvíli vyhnat.“vPozdravil se se třemi muži, kteří na horní plošince schodů posedávali v oparu piva a tabáku.

Když opravený výtah hladce přistál v jeho patře, odemkl a lehkým dotekem ji pobídl, aby šla dovnitř.

„Posaď se, sotva stojíš na nohou.“

Sydney se rozhlédla po pokoji. Nábytek stál v semknutém šiku ve středu místnosti. Židle se tyčily v abstraktních sousoších na stolech, srolovaný koberec trčel z celé té hromady jako nahnutý komín. Pod listem papíru pohozeném na pracovním stole bylo několik zajímavě tvarovaných předmětů, nástrojů i hotových či teprve budoucích plastik.

„Kam se mám posadit?“

Zastavil se a po zběžném rozhlédnutí vytáhl z haldy nábytku staré houpací křeslo. „Sem.“ Když ho postavil na relativně čisté místo, pokračoval do kuchyně.

Dubový povrch byl hladký jako satén. Když pohladila opěradla, bylo jí, jako by se octla v čísi konejšivé náruči.

„To je krása.“ Bylo tak příjemné se jen tak pohupovat a poslouchat jemné skřípání dřeva.

„Udělal jsem ho před léty pro sestru – když měla mimino.“ Otočil kohoutkem nad dřezem. „O to děťátko, o Lily, Nataša přišla, když jí

bylo teprve několik měsíců, a to křeslo se stalo jen nepříjemnou vzpomínkou.“

„To je mi moc líto.“ Rytmické zvuky utichly. „Nedokážu si představit nic horšího, co by se člověku mohlo stát.“

„Nic horšího není.“ Vrátil se se sklenicí vody a lahvičkou léků. „Lily nechala v Natašině srdci navždy jizvy. Táňa, tedy Nataša, má teď ale tři děti. Takže bolest vyrovnala radost. Na,“ řekl, když jí dal sklenici do ruky, aby mohl z lahvičky vytřást dvě tablety aspirinu. „Bolí tě hlava.“

Zamračila se na pilulky, které jí spustil do dlaně. Ano, hlava ji bolela, ale nic mu o tom neřekla. „Jak to

víš?“

„Vidím ti to v očích.“ Počkal, dokud neupije doušek vody a nespolkne lék. Pak si stoupl za ni a začal jí krouživými pohyby masírovat spánky.

„Tak to je to, co pro mě máš? Prášky na hlavu?“

„Ne, mám pro tebe ještě něco, ale to počká, až se ti uleví. Sydney, řekni mi, co tě trápí. Možná bych ti mohl pomoct.“

„Ne, to je něco, co musím zvládnout sama.“

„Fajn. Ale copak se něco stane, když mi o tom řekneš?“

Ne, pomyslela si. Byl to sice její problém, šlo o její budoucnost. Ale když se někomu svěří, nic se nestane.

„Problémy v práci.“ Vydechla, když jí začal masírovat šíji drsnými, ale neuvěřitelně něžnými prsty. „Boj o postavení může být dost krutý, i když má člověk zkušenost. A já mám jen slavné jméno a dědečkovu poslední vůli. Ten malér s paní Wolburgovou nepomohl. Přihlásila jsem se k odpovědnosti bez konzultace s právním oddělením a správní rada šílí.“

Zamračil se, ale dotek jeho rukou však zůstal hřejivý a jemný. „Nepotěšilo je, že máš svědomí?“

„Nepotěšilo je, že jsem je obešla. A pak ten poprask v novinách… Panuje všeobecná shoda, že případ Wolburgová – tak se o tom totiž v *Haywardu* mluví – by měl řešit někdo zkušenější a zdatnější než já. V pátek v poledne je schůze a nemohla bych se divit, kdyby rada žádala, abych odstoupila z funkce prezidentky společnosti.“

„A uděláš to?“

„Nevím.“ Masíroval ji teď s profesionální důkladností ramena. „Chci se s nimi poprat. Na druhou stanu, poslední rok vládne ve společnosti chaos a nijak jí nepomůže, když bude správní rada s prezidentkou na válečné stezce. Aby toho nebylo málo, s mým výkonným zástupcem jsme už teď na nože. Myslí si, a možná oprávněně, že na mé židli by měl sedět on.“ Tiše se zasmála. „Chvílemi si přeju, aby na ní už seděl.“

„Ne, nepřeješ.“ Potlačil náhlé přání sklonit se a přitisknout rty na její dlouhou, štíhlou šíji. „Ráda šéfuješ, a myslím, že máš na to vlohy.“

Přestala se houpat a otočila se k němu s udiveným pohledem. „Jsi první člověk, kdo mi kdy něco takového řekl. Většina lidí si myslí, že si jen hraju, nebo že prodělávám nějaký záchvat šílenství.“

Pohladil ji zlehka po paži a obešel křeslo, aby si mohl sednout před ni do podřepu. „Tak to tě špatně znají, ne?“

Vpila se mu do očí, hypnotizována jeho vřelým, přátelským pohledem, a srdce jí zaplavily emoce. Konečně, konečně měla pocit, že jí někdo rozumí. „Ano, možná mě špatně znají,“ řekla tiše. „Možná mě špatně znají.“

„Nebudu ti nic radit.“ Zvedl její ruku – rád si prohlížel ty dlouhé prsty bez prstenů, štíhlá zápěstí, dotýkal se její hladké kůže. „Nerozumím sice politice správní rady, ale věřím, že ty uděláš to, co je správné.“

Usmála se a najednou z ničeho nic obrátila ruku dlaní nahoru a propletla prsty s jeho. Vládlo mezi nimi však mnohem pevnější spojení, a ona nechápala, kde se vzalo. Dával jí důvěru a povzbuzení, jaké nikdy nedoufala najít.

Pohlédl jí znovu do očí. „Hlava tě přestala bolet.“

Překvapeně se dotkla prsty spánků. „Ano, máš pravdu.“ Vlastně se už dávno necítila tak uvolněná a odpočatá. „S těma zázračnýma rukama by sis mohl vydělat majlant.“

Usmál se a přejel jimi nahoru po jejích předloktích, až pod rukávy jejího saka. „Stačí jen vědět, co s nimi dělat a kdy.“ Teď přesně věděl, co by to mělo být, bohužel však na to nebyla vhodná chvíle.

„Hmm, víš…“ Někde v útrobách se jí už zase zaže-hávaly zrádné plamínky touhy. „Díky za všechno, ale už bych měla jít.“

„Máš ještě čas.“ Sjel po jejích pažích dolů, aby mohl znovu proplést prsty s jejími. „Ještě jsem ti nedal dárek.“

„Dárek?“ Pomohl jí vstát a zůstali stát tváří v tvář, těsně u sebe, její oči ve výšce jeho rtů. Byly tak krásně tvarované, až se jí rozbušilo srdce.

Stačilo by, aby se k ní sklonil. Bylo to jen pár centimetrů. Ta představa ho dováděla k šílenství. Ta nejistota však k jeho překvapení vůbec nebyl nepříjemný pocit. Až mu svá ústa nabídne k polibku, vezme si je. Dřív ne.

„Ty nemáš ráda dárky?“

Jeho hlas zněl jako roztavená čokoláda, která ji zalévala. „Já jen… kdy mi dáš tu zprávu?“ chytla se záchranného stébla.

„Zprávu můžu poslat. Teď mám pro tebe něco jiného.“

„Něco…“ Hlas ji zradil, její mysl jako by se zastavila v mrtvém bodě.

Zasmál se. Měl chuť ji zlíbat, až by zapomněla, kdo je, až by všechny její rozpaky a obavy zmizely. Pustil ji však a odešel k látkou zakrytým poličkám, a když se vrátil, vtiskl jí do dlaně malou Popelku.

„Chtěl bych ti ji dát.“

„Ale, to…“ Tápala po nějakých vhodných slovech, jak odmítnout, žádná však nepřicházela. „Nelíbí se ti?“

„Ne, tedy, ano, ovšemže se mi líbí, je nádherná. Ale proč?“ Její prsty už mezitím mimoděk sevřely hladkou figurku,vjako by jí patřila od nepaměti. Pohlédla do jeho zjihlých očí. „Proč mi ji dáváš?“

„Protože mi tě připomíná. Je krásná, křehká, nejistá.“

Ten popis trochu zkalil Sydneyinu radost. „Většina lidí by řeklo, že je romantická.“

„Já nejsem jako většina lidí. Když utíká, jako tady, je to proto, že jí chybí sebedůvěra.“ Přejel prstem po jemných záhybech plesových šatů. „Řídí se pravidly a na nic víc se neptá. Tančí v náruči svého prince, ale když odbije půlnoc, dá se na útěk. Protože tak to určují

pravidla. A ona se bojí, má strach pustit ho pod ochrannou slupku kouzel a iluzí, k živé, opravdové ženě.“

„Musela přece odejít. Slíbila to. A kromě toho, propadla by se studem, kdyby ji viděl ve špinavých hadrech a s bosýma nohama.“

Michail naklonil hlavu ke straně a pátravě se na ni zahleděl. „Ty myslíš, že mu záleželo na tom, co má na sobě?“

„Vlastně bych řekla, že mu to bylo jedno.“ Netrpělivě se nadechla. Bylo to přece směšné, rozebírat tu psychologický profil pohádkové postavy. „V každém případě, pohádka měla šťastný konec, a ačkoli nemám s Popelkou nic společného, je to překrásná figurka. Moc si tvého dárku vážím.“

„To jsem rád. Teď tě doprovodím dolů. Nechceš přece zmeškat večeři s matkou.“

„Přijde až v půl deváté. Vždycky chodí pozdě.“ Napůl cesty ke dveřím se zastavila. „Jak víš, že jdu na večeři s matkou?“

„Řekla mi to před dvěma dny, byli jsme ve městě na skleničce.“

Sydney se otočila čelem k němu. Stáli právě každý z druhé strany prahu, on uvnitř, ona venku. „Ty chodíš s mou mámou do barů?“ zeptala se, pečlivě oddělujíc každé slovo.

„Ano.“ Líně se opřel o rám dveří. „Ale dřív než mě pohledem zpražíš na popel, rád bych ti řekl, že o žádné pletky s Margerite nemám zájem.“

„To je milé. To ráda slyším.“ Kdyby si už panenku neuložila do kabelky, byla by mu ji hodila do obličeje. „Dohodli jsme se ale, že ji necháš na pokoji.“

„Nedohodli jsme se na ničem,“ opáčil. „A já za tvou matkou neběhám.“ Nejspíš by věci nijak neprospělo, kdyby jí prozradil, že mu Margerite třikrát volala, než to vzdal a souhlasil se schůzkou. „Bylo to jen přátelské setkání nad skleničkou a myslím, že Margerite pochopila, že nic víc mezi námi není možné. Zvlášť proto,“ dodal rychle, než mu skočila do řeči, „že mě velmi přitahuje její dcera.“

To jí naprosto vyrazilo dech. Polkla. „To není pravda. Jde ti jen to, aby sis zapsal další čárku.“

V očích se mu nebezpečně zablýsklo. „Chceš jít zpátky dovnitř, abych ti předvedl, o co přesně mi jde?“

„Ne.“ Automaticky o krok couvla. „Chtěla bych ale, abys měl dost slušnosti na to, aby sis přestal zahrávat s mou matkou.“

Napadlo ho, zda by se Margerite tak rychle postavila na obranu své dcery, nebo zda by Sydney dokázala pochopit, že její matce nejde o nic víc než o malou aférku s mladým mužem – což on velmi razantně odmítl.

„Protože bych nechtěl, aby tě znovu rozbolela hlava, když jsem si s tebou dal takovou práci, řeknu to jasně. Nemám v úmyslu se citově ani sexuálně sbližovat s tvojí matkou. Stačí?“

„Stačilo by, jen kdybych tomu mohla věřit.“

Ani se nepohnul, ona však vnímala napětí, které ho náhle ovládlo. „Já nelžu.“

Chladně přikývla. „Jen se drž svého kladiva a hřebíků, Michaile. Nějak už to překlepeme. Dolů trefím sama.“

V pravé poledne zasedla do čela dlouhého ořechového stolu v zasedací místnosti. Za stolem sedělo dohromady dvanáct mužů a žen, před sebou broušené sklenice, zápisníky a pera. Těžké brokátové závěsy byly roztažené a za stěnou ze zabarveného skla, které mělo zmírňovat žár newyorského slunce, ležela špinavá, deštivá obloha.

Ta ponurost však Sydney vyhovovala. Připadala si jako zlobivé dítě zavolané do ředitelny.

Přejela pohledem po tvářích lidí, z nichž někteří sedávali v této kanceláři, u tohoto stolu, dávno předtím, než se ona narodila. Možná budou ti, kteří ji pamatovali jako malou holčičku, která se chodila do *Haywardu* houpat dědečkovi na kolenou, nejtvrdší.

A pak Lloyd, s tak triumfálním, škodolibým výrazem, že měla chuť mu do obličeje vychrstnout sklenici minerálky. Ne, opravila se v duchu, když se jejich tvrdé pohledy na dlouhý zlomek vteřiny střetly. Měla chuť vyhrát.

„Dámy a pánové.“ Povstala. „Než začneme projednávat záležitost, která v posledních dnech tolik zaměstnává mysl každého z nás, ráda bych učinila jedno prohlášení.“

„Jedno prohlášení jsi už dala tisku, Sydney,“ připomněl jí Lloyd. „Myslím, že všichni přítomní znají situaci.“

Sálem se rozlehl vzrušený šepot, ve kterém místy převládl souhlas, místy nesouhlas. Počkala, až utichne. „Jako prezident a

hlavní akcionář *Haywardu* nicméně před zahájením diskuse hodlám přednést své stanovisko.“

Strnula trémou, když se na ni upřelo několik párů očí – některé trpělivé, jiné shovívavé, další tázavé.

„Chápu, že správní radu znepokojila výše částky, která byla přidělena na projekt v Soho. Mezi nemovitostmi, které *Hayward* vlastní, představuje dotyčný dům relativně malý roční příjem. Na druhou stranu je však tento příjem stabilní. Za posledních deset let tato budova vyžadovala jen velmi málo investic na opravy a údržbu – přesněji, jen velmi málo investic se jí dostalo. Ze čtvrtletních zpráv samozřejmě víte, jak ve zmíněném časovém období stoupla cena takové nemovitosti. Proto myslím, že z čistě praktického hlediska jsou jakékoli vložené prostředky zárukou ochrany našeho majetku.“

Měla chuť obrátit do sebe sklenici vody, nemohla si však dovolit dát svou nervozitu najevo.

„Kromě praktických důvodů jsem však přesvědčená, že *Hayward* nese morální, etickou a právní odpovědnost za bezpečné bydlení nájemníků.“

„Bezpečné bydlení v tom domě mohlo stát o polovinu míň, než jsme za něj vyhodili,“ namítl Lloyd.

Sydney mu věnovala jen velmi krátký pohled. „To máš zcela pravdu. Já však myslím, že můj dědeček vždy chtěl, aby *Hayward* nabízel víc než pouhé minimum. Chtěl pro společnost to nejlepší, a já chci totéž. Nebudu nyní citovat všechna data a čísla, máte je na papírech před sebou a za chvíli je můžeme podrobně prodiskutovat. Ano, rozpočet na rekonstrukci v Sohu je vysoký, ale vysoký je i standard *Haywardu.*“

„Sydney,“ oslovil ji jemně Howard Keller, jeden z dědečkových nejstarších společníků. „Nikdo z nás nepochybuje o tvých dobrých úmyslech a nadšení. Musíme se však zamyslet nad tvým úsudkem jak v této věci, tak ve věci Wolburgová. Ohlas v médiích byl velmi nepříznivý. Akcie *Haywardu* spadly o celá tři procenta. Rozuměj, po tom poklesu, který zaznamenaly, když jsi stanula v čele společnosti. Je jen pochopitelné, že jsou naši akcionáři znepokojeni.“

„Věc Wolburgová,“ ohradila se Sydney, „je konkrétně osmdesátiletá žena se zlomenou kyčlí. Upadla v kuchyni vinou poškozeného linolea, které bylo naší povinností vyměnit.“

„Tak přesně kvůli takovým neopatrným výrokům teď *Haywardu* hrozí soudní spor,“ prohlásil Lloyd se zadostiučiněním. Jeho hlas byl klidný a pyšný. „Nemáme snad bezpečnostní inspektory a právníky od toho, aby po pečlivém prošetření situace rozhodovali, čí vinou k takovým nehodám dochází? Nemůžeme přece vést společnost na základě emocí. Slečnu Haywardo-vou možná ta záležitost s paní Wolburgovou dojala, existuje však procedura. A teď, když se po tom vrhl tisk –“

„Ano,“ přerušila ho. „Není to zajímavé, jak rychle se o té nehodě média dozvěděla? Nechce se věřit, že jsou najednou kvůli jedné stařence, která zakopla, *Haywardu* plné titulky.“

„Já bych hádal, že je zavolala sama,“ řekl Lloyd.

Sydney se ledově usmála. „Ano?“

„Myslím, že není důležité, jak to tisk vyčenichal,“ poznamenala Mavis Trelanová. „Důležité je, že se to stalo a že nás negativní publicita dostala do velmi ošemetné situace. Akcionáři chtějí rychlé řešení.“

„Myslí si snad někdo v této místnosti, že *Hayward neníz*a zranění paní Wolburgové zodpovědný?“

„Nejde o to, co si myslíme,“ oponovala Mavis. „A nikdo z nás o tom nemůže rozhodovat, dokud se nehoda důkladně neprošetří. Existují však nějaká pravidla.“

Svraštila čelo, když ji vyrušilo zaklepání na dveře.

„Promiňte,“ řekla Sydney a toporným krokem došla otevřít. „Janine, říkala jsem snad, že si nepřejeme být rušeni.“

„Ano, slečno Haywardová.“ Sekretářka, která se po incidentu okamžitě postavila na Sydneyinu stranu, mluvila tichým hlasem: „Je to však důležité. Právě mi zavolal jeden známý, pracuje pro televizi Channel 6. V poledních zprávách udělá paní Wolburgová nějaké prohlášení. Už za chvilku.“

Sydney po krátkém zaváhání přikývla.

„Díky, Janine.“

„Hodně štěstí, slečno Haywardová.“

Sydney se usmála a zavřela dveře. S klidnou, vyrovnanou tváří se obrátila do sálu. „Právě jsem se dozvěděla, že paní Wolburgová vystoupí v televizi a jsem si jistá, že to nás všechny zajímá.“ Nečekala na odpověď a namířila dálkový ovládač směrem k monitoru v rohu místnosti.

Zatímco se Lloyd nechával slyšet, že správní rada by se měla soustředit na fakta, ne na další tah médií, v televizi skončila reklama a objevil se záběr nemocničního pokoje.

Reportérka, pohledná mladá žena s očima stejně ostrýma jako nehty, se pacientky na lůžku nejprve zeptala, jak došlo k jejímu zranění.

Několik členů správních rady si začalo mezi sebou vzrušeně mumlat, když stará paní odpovídala, jak zakopla o roztržené linoleum a jak její volání o pomoc přehlušil hluk vrtaček.

Na Lloydovi bylo vidět, že těžko potlačuje škodolibý úsměv – očividně byl přesvědčený, že Sydneyina loď půjde brzy ke dnu.

„A co se týče té podlahy,“ pokračovala reportérka, „byla závada hlášena *Haywardu?*“

„No to víte, že ano. Mike, jeden sympatický mladík z pátého patra psal léta dopisy se stížnostmi za celý činžák.“

„A nic se nedělo?“

„Vůbec nic, dokud manželům Kowalským z čísla 101 nespadl ze stropu kus omítky velký jako talíř. Pak to Mike opravil.“

„Takže nájemníci byli díky nedbalosti *Haywardu* nuceni provádět si opravy sami?“

„Přesně tak. Změnilo se to teprve před pár týdny.“

„Ano? A co se stalo?“

„Vedení společnosti převzala vnučka starého pana Haywarda, slečna Sydney Haywardová. Slyšela jsem, že on byl posledních pár let nemocný… Prostě, Mike šel za ní, a ona se ještě ten samý den přijela podívat. Do dvou týdnů se to po domě už hemžilo instalatéry, elektrikáři a dalšími dělníky. Dostali jsme nová okna, dělá se nová střecha. Opravuje se do puntíku všechno, co bylo na seznamu stížností.“

„A tohle všechno se seběhlo před vaší nehodou, nebo po ní?“

„Před ní,“ odpověděla paní Wolburgová trochu rozmrzele, pobouřená sarkasmem v reportérčině hlase. „Vždyť jsem vám říkala, že právě kvůli tomu kraválu mě nikdo neslyšel, když jsem upadla a volala o pomoc. Ale naštěstí byla slečna Haywardová právě toho dne znovu na obchůzce, aby viděla, jak pokračuje rekonstrukce. To ona s Mikem mě našla. To ona mi přinesla polštář a deku a zůstala se mnou, než přijela sanitka. Také přišla do nemocnice a postarala se o zaplacení výdajů. Byla za mnou už třikrát na návštěvě.“

„Neřekla byste ale, že společnost *Hayward* a tedy i slečna Sydney Haywardová může za to, že tu jste?“

„Za to můžou staré oči a díra v podlaze,“ odpověděla stará paní kategoricky. „A řeknu vám totéž, co jsem řekla těm právníkům, co mě teď otravují. Nemám nejmenší důvod *Hayward* žalovat. Udělal pro mě maximum. Možná kdyby se snažili to narafičit, jako že s tím nemají nic společného, dívala bych se na to jinak. Oni se však zachovali správně, nic víc bych nemohla žádat. Slečna Haywardová se mnou jednala slušně, a dokud stojí v čele společnosti, můžu se spolehnout, že i *Hayward* bude jednat slušně. Jsem šťastná, že bydlím v domě, jehož majitel má slušnost a svědomí.“

Když Sydney vypnula televizi, zůstala mlčky stát na místě.

„Tak dobrou reklamu za peníze nekoupíte,“ prohlásila Mavis. „Tvoje metoda byla možná trochu nekonvenční, Sydney, a všechen ten rozruch určitě ještě úplně neutichl, ale celkem vzato mám dojem, že naši akcionáři budou mít radost.“

Diskuse pokračovala ještě asi půl hodiny, ale nebezpečí bylo zažehnáno.

Jakmile se Sydney ocitla sama ve své kanceláři, zamířila k telefonu. Vytočila známé číslo a čekala asi dvanáct dlouhých zazvonění, než někdo konečně zvedl sluchátko.

„Ano?“

„To je Michail?“

„Ne, je na chodbě.“

„Ach, tak já –“

„Počkejte.“ Telefon zarachotil, z pozadí dolehl zvučný mužský hlas, který volal Michailovo jméno. Sydney nezbylo než čekat a propadat se rozpaky.

„Haló?“

„Michaile, to je Sydney.“

Usmál se a vytáhl z lednice džbán vychlazené vody. „Ahoj.“

„Právě jsem viděla zprávy. Předpokládám, že o tom víš.“

„Ano, díval jsem se během pauzy na oběd. A?“

„To ty jsi ji o to požádal?“

„Ne, nepožádal.“ Odmlčel se, dokud do sebe neobrátil asi půl litru studené vody. „Řekl jsem jí, co se děje, a s tím nápadem přišla sama. Dobrý nápad, ne?“

„Ano, dobrý nápad. A jsem proto tvým dlužníkem.“

„Ano?“ chvilku se rozmýšlel. „Fajn. Budeš platit.“

Ne, opravdu to byla chyba, čekat od něj zdvořilou skromnost. „Pardon?“

„Prostě mi to vynahradíš, Haywardová. V neděli se mnou půjdeš na večeři.“

„Nechápu, co to s tím má společného.“

„Jsi mým dlužníkem,“ připomněl jí. „A mé přání je, abys dluh splatila právě takhle. Nebude to nic luxusního, jasné? Vyzvednu tě asi ve čtyři.“

„Ve čtyři? Ve čtyři odpoledne na večeři?“

„Přesně tak.“ Vytáhl z kapsy tesařskou tužku. „Kde bydlíš?“

Když mu neochotně dala adresu, obdivné zapískal. „To je hezké místo.“ Načmáral si jméno její ulice na stěnu. „Máš doma telefon? Kdyby mi do toho něco vlezlo…“

Zamračila se. „Chtěla bych, aby bylo jasné, že –“

„Objasníš mi to, až pro tebe přijedu. Ne teď v pracovní době – koneckonců, pracuju tu za tvoje peníze.“ Bezmyšlenkovitě obkreslil její adresu a telefon srdíčkem. „Tak v neděli, paní prezidentko.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Sydney obhlédla svůj odraz v zrcadle. Nešla na rande, připomínala si asi po sté. Šlo jen o protislužbu. Ať si o Michailovi myslela, co chtěla, prokázal jí laskavost, kterou mu musela oplatit. Haywardové nezůstávali nikomu nic dlužni.

Tak tedy prý nic luxusního. Vzala ho za slovo. Oblékla si jednoduché šaty, jejichž hluboký výstřih a tenká ramínka byly úlitbou vedru. Vypasovaný střih jí slušel, zvonová sukně byla pohodlná. Lehounká látka byla leskle tmavomodrá jako kachní peří. Ne že by si nějak brala k srdci jeho rady, aby nosila jasnější barvy…

Ty šaty sice sehnala po dvou hodinách horečnatého přehrabování v obchodech… ale to bylo prostě jen proto, že měla chuť pořídit si něco nového. Líčením strávila víc času než obvykle, to však bylo jen proto, že experimentovala s nějakými novými odstíny.

Vlasy si nechala rozpuštěné, musela si s nimi ovšem pořádně vyhrát, než účes vypadal nenucené a přirozeně, a přitom dokonale. A sexy. Ne že jí na tom záleželo, ale každá žena má přece právo na trochu marnivosti.

Zaváhala nad broušeným flakónem parfému. Vzpomněla si, jak Michail popsal její vůni. Jemně si nanesla pár kapek na hrdlo a na zápěstí. Ale voněla se jen sama pro sebe.

Překontrolovala kabelku, pohlédla na hodinky. Byla hotová o hodinu dřív. S povzdechem se posadila na okraj postele. Poprvé v životě dostala chuť na skleničku něčeho ostřejšího.

O hodinu a čtvrt později, po kilometrech nachozených po bytě, nekonečném natřásání polštářků a přen-dávání dekorací, které vždy zase vrátila na původní místo, se konečně ozvalo zaklepání. Před zrcadlem v hale si ještě jednou poopravila účes a navenek klidná a vyrovnaná šla otevřít.

Hned bylo jasné, že on si se svým vzezřením tolik starostí nedělal. Džínsy měl sice čisté, ale oprané. Bavlněnou košili kouřové barvy měl zastrčenou do kalhot – to byla viditelná změna. Rozpuštěné vlasy se mu kroutily kolem límečku tak bujně, že musely v každé ženě vzbuzovat představy, jak do nich zaboří prsty. Vypadal divoce, pirátsky.

A přinesl jí tulipán.

„Jdu pozdě.“ Podal jí květinu. „Pracoval jsem na tvé tváři.“

„Co že jsi?“

„Na portrétu.“ Vzal ji jemně za bradu a soustředěně se jí zahleděl do obličeje. „Konečně jsem našel ten správný kus růžového dřeva a zapomněl jsem na čas.“ Přejel jí prsty po tváři, tak jako ještě před chvílí hladil dřevo. Jako by hledal odpovědi. „Nepozveš mě dál?“

„Ach, ano, samozřejmě…“ Ustoupila ode dveří, vlastně od něho. „Jen ho dám do vody.“

Když ho nechala o samotě, rozhlédl se po místnosti. Interiér ho potěšil. Nebyl to neosobní byt navržený profesionálními návrháři. Byl to opravdový domov, místo, kde žila. Jeho styl určovalo několik secesních dekorací – bronzová lampa ve tvaru vysoké, štíhlé ženy a protáhlé květinové vzory, vyleptané na skleněných dveří skříňky, ve které byla vystavena sbírka starožitných korálkových kabelek.

V jedné z vitrínek spatřil samostatně vystavenou sošku Popelky. Polichotilo mu to.

Vrátila se, s tulipánem ve stříbrné váze.

„Máš dobrý vkus.“

Postavila vázu na secesní skříňku. „Děkuju.“

„Secese je smyslná.“ Přejel prsty po ladných tvarech lampy. „A zároveň plná vzdoru, revolty a síly.“ Svraštila čelo.

„Jako umělec snad souhlasíš s tím, že by umění mělo být silné. Dáš si něco k pití, než pojedeme?“

„Ne, řídím.“

„Řídíš?“

„Ano. Máš ráda nedělní vyjížďky, Sydney?“

„Ano, ale…“ Zvedla kabelku, aby nějak zaměstnala ruce. Nesměla se od něj nechat znervóznit jako nějaká školačka. „Ve městě nemám moc příležitosti řídit.“ Zamířila ke dveřím. „Nevěděla jsem, že máš auto.“ A že v něm s ním bude sama…

„Koupil jsem ho před pár lety, když moje umění poprvé slavilo úspěch. Myslím, že jsem zaplatil víc za parkování v garáži než za vůz, ale splněné sny jsou málokdy zadarmo.“

Ve výtahu stiskl knoflík do garáže. „Sama o tom přemýšlím,“ přiznala se. „Chybí mi ježdění, ta nezávislost. V Evropě jsem mohla

prostě sednout za volant a šlápnout na plyn kdykoli se mi zlíbilo. Teď je ale jednodušší mít řidiče než se nervovat, kdykoli chce člověk někde zaparkovat.“

„Jednou pojedeme na sever na venkov a ty budeš řídit.“

Představa jízdy po horských silnicích byla svůdná. Raději ji nekomentovala. „V pátek přišla tvoje zpráva,“ začala.

„Ne, dnes ne.“ Když se jejich kroky dutě rozlehly podzemní garáží, vzal ji za ruku. „To počká do pondělka. Tady je auto.“ Otevřel dvířka nablýskaného červeného kabrioletu se shrnutou plátěnou střechou. „Nevadí, když ji nechám dole?“

Sydney pomysleLi na hodiny strávené česáním. A pak na ten pocit svobody, když vlasy čechrá jenom vánek. „Ne, nevadí.“

Sedl za volant, nasadil si černé brýle a nastartoval. Z rádia hrál nějaký rock. Když vyjeli na silnici vedoucí kolem Central Parku, uvědomila si Sydney, že se usmívá štěstím. „Neřekl jsi mi ještě, kam jedeme.“

„Znám takové příjemné místo, kde se dobře vaří.“ Všiml si, že podupává nohou do rytmu hudby. „Kde jsi žila v Evropě?“

„Nebydlela jsem na jednom místě, pořád jsem se stěhovala. Paříž, Saint-Tropez, Benátky, Londýn, Monte Carlo.“

„Možná máš taky cikánskou krev.“

„Možná.“ Ale spíš ne. Na jejím zoufalém útěku do Evropy nebylo nic romantického. Na cesty ji poháněla jen nespokojenost a potřeba schovat se, dokud se jí nezahojí rány. „Byl jsi tam někdy?“

„Jako malý kluk. Rád bych se tam ale vrátil teď, když bych něco měl z té atmosféry, z umění. Kde se ti nejvíc líbilo?“

„V jedné malé vesničce na francouzském venkově, kde se dojily krávy ručně a pěstovalo víno. U hostince, ve kterém jsem bydlela, byl malý dvorek plný květin – měly tak zářivé barvy. Odpoledne se dalo sedět venku, popíjet a poslouchat hrdličky.“ Odmlčela se, trochu na rozpacích. „A pak samozřejmě Paříž,“ pokračovala rychle. „Jídlo, nákupy, balet. Chodila jsem z jedné party na druhou, bavila se…“

Ne, nijak zvlášť se nebavila, přiznala si v duchu.

Mnohem raději seděla o samotě a poslouchala vrkající hrdličky.

„Přemýšlíš někdy o tom, že by ses vrátil do bývalého Sovětského svazu?“ zeptala se ho.

„Často. Chtěl bych vidět místo, kde jsem se narodil, dům, ve kterém jsme bydleli. Možná už tam není. Ale kopce, kde jsem si jako dítě hrál, ty tam určitě budou.“

Otočil se k ní a v jeho brýlích spatřila svůj vlastní odraz. Napadlo ji, že jeho oči musí teď být smutné. „Věci se za posledních pár let tolik změnily,“ řekla. „Glasnosť, pád berlínské zdi. Mohl by ses tam aspoň podívat.“

„Někdy o tom přemýšlím, ale pak si říkám, jestli není lepší zachovat si hezkou vzpomínku – hořkoslad-kou, ale barevnou, viděnou očima dítěte. Byl jsem malý, když jsme odjížděli.“

„Muselo to být těžké.“

„To ano. Hlavně pro rodiče. Měli odvahu nechat za sebou všechno, co měli, aby dali svým dětem to jediné, co sami nikdy nepoznali – svobodu.“

Dojatě položila dlaň na jeho ruku na řadicí páce. Margerite jí vyprávěla jeho příběh o útěku v nákladním vlaku. Z jejích úst to však znělo jako nějaké romantické dobrodružství. Sydney to připadalo spíš surové. „Musel ses strašně bát.“

„Jako nikdy v životě. V noci mi bylo zima, měl jsem hlad, ležel jsem a poslouchal jsem, jak si naši povídají. Navzájem se utěšovali a plánovali, jak daleko dojedeme zítra a pozítří. Když jsme přijeli do Ameriky, táta plakal. A já jsem pochopil, že náš útěk skončil. Přestal jsem se bát.“

Oči jí zalily slzy. Odvrátila se od něj a doufala, že jí je vítr osuší. „Ale i příchod do nové země musel být těžký. Cizí jazyk, cizí kultura.“

Slyšel jí v hlase pohnutí. „Děti si zvyknou rychle.

Stačilo poprat se s klukem odvedle a hned jsem se tu cítil jako doma,“ řekl s úsměvem od ucha k uchu.

Vyprskla smíchy. „Pak se z vás nejspíš stali nejlepší kamarádi.“

„Před dvěma lety jsem mu šel za svědka.“

Zakroutila hlavou a znovu se opřela. Právě přejížděli Brooklynský most. „To jsi na celém Manhattanu nemohl najít místo, kam jít na večeři?“

Jeho úsměv se ještě víc rozzářil. „Takovéhle ne.“

Za pár minut se octli v jedné ze starších obytných čtvrtí s cihlovými domy a velkými, stinnými stromy. Na chodnících si hrály děti, jezdily na kolech, skákaly přes švihadlo. Na obrubníku, u kterého Michail zaparkoval, si dva kluci s velkým obchodním zápalem vyměňovali baseballové karty.

„Hej, Miku!“ oba vyskočili, ještě než vystoupil z auta. „Zmeškal jsi ten zápas. Dohráli jsme před hodinou.“

„Snad stihnu ten příští.“ Ohlédl se přes rameno po Sydney, která mezi tím vystoupila z auta a nechápavě se rozhlížela po okolí. Spiklenecky zamrkal na děti. „Mám totiž rande.“

„No to je toho.“ Ve dvanácti letech snad ani nešlo reagovat jinak než naprostým znechucením.

Se smíchem došel k Sydney, vzal ji za ruku a vedl ji k chodníku. „Co to má znamenat?“ namítla cestou po popraskaném asfaltu, vybouleném kořeny starého dubu. „To je nějaká restaurace?“

„Ne.“ Musel ji za sebou doslova táhnout do schodů. „To je dům.“

„Ale řekl jsi –“

„Že půjdeme na večeři.“ Otevřel dveře a labužnicky vdechl vůni, která se linula už z předsíně. „Čichám čichám, že máma dělá kuře po kyjevsku. To ti bude chutnat.“

„Tvoje matka?“ Málem zakopla o práh. V útrobách pocítila nepřehlednou změť emocí. „Ty jsi mě přivedl na návštěvu k rodičům?!“

„Ano, na nedělní večeři.“

„Proboha.“

Tázavě zvedl jedno obočí. „Ty nemáš ráda kuře po kyjevsku?“

„Ne, tedy ano, ale nečekala jsem –“

„Jdeš pozdě,“ zahřímal Jurij z vedlejší místnosti. „Pozveš tu dámu dál, nebo budete stát ve dveřích?“

Michail nespouštěl oči ze Sydney. „Ona nechce!“

„To není pravda,“ zašeptala vyděšeně. „Jen jsi mi o tom měl říct, abych mohla… ale to je jedno.“ Protáhla se kolem něj do obývacího pokoje. Jurij se právě zvedal ze židle.

„Pane Stanislaski, je to tak hezké, že jste mě pozvali.“ Podala mu ruku, která celá zmizela v jeho obrovské dlani.

„Vítejte. A říkejte mi Jurij.“

„Děkuju.“

„Jsme rádi, když Michail projeví trochu dobrého vkusu.“ Potutelně se usmál a hlasitě, významně zašeptal. „Ta blonďatá tanečnice se mamince vůbec nelíbila.“

„Díky, táto.“ Michail nenucené objal Sydney kolem ramen. Cítil napětí, jako by chtěla jeho paži setřást, ale v poslední chvíli si to rozmyslela. „Kde jsou všichni?“

„Máma s Ráchel jsou v kuchyni. A Alex bude mít ještě větší zpoždění než ty. Alex chodí s moc holkama najednou,“ vysvětlil Sydney. „Člověk by řekl, že v tom musí mít zmatek, ale on má přehled.“

„Juriji, ještě jsi nevynesl to smetí.“ Z kuchyně vyšla drobná žena s exotickou tváří a prošedivělými vlasy s hrstí čistých příborů v zástěře.

„Čekal jsem, že to udělá Michail!“

„A Michail bude čekat na Alexe.“ Položila příbory na bytelný stůl na druhé straně místnosti a přešla k Sydney. Její tmavé oči byly bystré, nikoli nepřátelské, ale zkoumavé. Voněla po koření a rozpuštěném másle. „Já jsem Naďa, Michailova matka.“ Nabídla jí ruku. „Jsme rádi, že jste přišla.“

^Děkuju. Máte to tu hezké.“ ,

Řekla to automaticky, ale jakmile ta slova vyřkla, uvědomila si, jak jsou pravdivá. Celý dům by se nejspíš vešel do jednoho křídla matčiny vily, nábytek byl spíš starý než starožitný. Opěradla křesel pokrývaly háčkované dečky stejně půvabné, jako ty u paní Wolburgová. Tapety byly vybledlé, ale to jen dodávalo vzorku z růžových poupat na kráse.

Oknem se dralo dovnitř sluneční světlo a obnažovalo každou jizvu, každou zamaltovanou puklinu ve zdi, stejně tak však ukazovalo, jak nablýskaný je všechen nábytek, jakou někdo věnoval domu lásku a péči.

Periferním zrakem zachytila jakýsi pohyb. Když pohlédla tím směrem, uviděla chlupatou šedivou kuličku, která kňučela a zmítala se pod židlí.

„To je Ivan,“ řekl Jurij a zamlaskal na štěně. „Je ještě malý.“ Trochu si povzdychl, když si vzpomněl na svého starého psího

přítele Sašu, který ve věku šestnácti let zemřel klidnou smrtí. „Alex ho našel u rybníka.“

Michail se sehnul a podrbal psíka, který vrtěl ocáskem, ale nepřestával se nervózně ohlížet po cizí návštěvnici. „Pojmenovali jsme ho po Ivanu Hrozném, ale je to zbabělec.“

„Jen se stydí,“ bránila ho Sydney. Něco ji donutilo se k němu shýbnout. Vždy chtěla nějaké zvíře, ale v internátních školách to bylo zakázané. „No pojď sem, ty jsi ale roztomilý!“ Chvíli se třásl rozčilením, než jí začal lízat prsty, vykukující ze sandálů, a Michaila napadlo, že ten pes přece jen nebude tak hloupý.

„Jaká je to rasa?“ zeptala se.

„Čistokrevný americký vořížek,“ ozvalo se od kuchyňských dveří. Když se Sydney otočila, spatřila nápadně krásnou ženu s hladkými havraními vlasy a hnědýma očima. „Jsem Michailova sestra Ráchel. Vy musíte být Sydney.“

„Ano, těší mě.“ Napřímila se, aby se pozdravily. Kde jen pobrali všichni z rodu Stanislaski tak oslnivou krásu?

„Večeře bude za deset minut.“ Hlas temný a hladký jako černý samet nesl jen stěží slyšitelný cizí přízvuk. „Michaile, můžeš prostřít stůl.“

„To radši vynesu odpadky,“ zvolil menší zlo.

„Já to udělám,“ nabídla se Sydney bez rozmýšlení. Byla už skoro hotová, když vešel Alex, stejně snědý a krásný jako zbytek rodiny.

„Promiň, že jdu pozdě, tati. Měl jsem dlouhou směnu. Stěží jsem stihl…“ Zmlkl, když zaregistroval Sydney. Pohotově vykouzlil na tváři úsměv a v očích mu zajiskřilo. „Teď mě ale upřímně mrzí, že jdu pozdě. Ahoj.“

„Dobrý den.“ Usmála se.

„Ta je moje,“ upozornil ho Michail, který právě vyšel z kuchyně.

Alex se jen zašklebil a zamířil k Sydney, aby jí políbil ruku. „Jen abyste věděla, já jsem míň náladový a mám stálejší zaměstnání.“

Musela se zasmát. „Beru to na vědomí.“

„Hraje si na policajta.“ Michail se dobrosrdečně zašklebil na bratra. „Máma vzkazuje, že si můžete umýt ruce. Večeře se může nosit na stůl.“

Sydney by přísahala, že v životě neviděla víc jídla na jednom stole. Byly tam hory kuřat nadívaných zlaťoučkým, rozpuštěným máslem s bylinkami. K nim se podávala obrovská mísa zlehka osmahlých brambor a tác grilované zeleniny z Nadiny vlastní zahrádky. K tomu domácí pečivo.

Sydney popíjela víno, které se podávalo spolu s vodkou a nestačila se divit. Množství a pestrost jídla totiž bylo zanedbatelné ve srovnání s bohatou konverzací.

Ráchel a Alex se hádali kvůli komusi jménem Go-ose. Po dlouhém vysvětlování Sydney pochopila, že zatímco Alex je začínající policista, Ráchel začíná jako advokát. A Goose byl jeden zlodějíček, kterého obhajovala.

Jurij s Michailem debatovali o baseballu. Sydney ani nepotřebovala Nadiny tlumočnické služby, aby pochopila, komu kdo fandí. Konverzaci provázela živá gestikulace příbory, stejně jako temperamentní výkřiky v mateřštině, zpestřující angličtinu. Pak smích a další hádky.

„Ráchel je idealistka," prohlásil Alex. S lokty na stole a bradou opřenou o ruce se usmál na Sydney. „A co jsi ty?" Formální bariéry a ostych mezitím dávno padly.

Oplatila mu úsměv. „Já jsem příliš opatrná, než abych se pouštěla do hádky s právníkem a poldou."

„Lokty ze stolu," pokárala Naďa svého syna. „Michail mi vyprávěl, v jakém se vaše společnost minulý týden ocitla maléru," obrátila se k Sydney.

Ráchel dopila vodku s šarmem, který vzbuzoval obdiv. „Zvládla jste to výborně. A zachovala jste se slušně. Znáte Michaila už dlouho?"

„Vlastně ani ne," odpověděla. „Potkali jsme se asi před měsícem, když mi vtrhl do kanceláře, připravený rozšlapat celý *Hayward* svými zablácenými ba-gančaty."

„Přišel jsem se zdvořilou žádostí," protestoval.

„Ne tak docela." Protože viděla, že Jurij se dobře baví, dodala: „Byl špinavý, naštvaný, a nejspíš měl chuť mi z kanceláře udělat kůlničku na dříví."

„Má temperament po mamince," vysvětlil Jurij. „Je divoká."

„Jen jednou jedinkrát,“ bránila se Naďa a nevěřícně zakroutila hlavou. „Jen jednou v životě jsem ho praštila hrncem po hlavě a on mi to nikdy nezapomene.“

„Ještě pořád mám jizvy. A taky tady.“ Ukázal si na rameno. „To když jsi po mně hodila ten kartáč.“

„Neměl jsi mi říkat, že mi ty šaty nesluší.“

„Neslušely ti,“ řekl a ukázal si na prsa. „A sem jsi se trefila, když –“

„To by stačilo.“ Vstala, jako ztělesněná důstojnost. „Nebo si Sydney bude myslet, že jsem nějaká fúrie.“

„Ona je fúrie,“ zašeptal Jurij Sydney s úšklebkem.

„Tak si na mě dávejte pozor! Sklidit ze stolu, nese se moučník!“

Když přejížděli most zpátky na Manhattan, Sydney byla ještě stále na vrcholu blaha. Snad vypila příliš vína, ale během té družné večeře se zapomněla na Michaila zlobit. Snědla také spoustu Nadina božského meruňkového pudinku se šlehačkou, cítila se však báječně a nevzpomínala si na krásnější nedělní večer.

„To s tím házením věcí si tvůj táta vymyslel?“ Otočila se k němu. Nikdy ji neunavilo dívat se na profil jeho tváře.

„Ne, ona opravdu hází.“ Na konci mostu přeřadil rychlost a splynul s hustým proudem dopravy. „Jednou na mě hodila celý talíř špaget, protože jsem byl hubatý.“

Vyprskla smíchy.

„Tak to bych ráda viděla. Uhnul jsi?“

Otočil se k ní s oslnivým úsměvem. „Ne dost rychle.“

„Já jsem nikdy v životě ničím po nikom nehodila.“ Její hlas zněl smutně a trochu závistivě. „Jsou skvělí,“ řekla po chvíli. „Myslím tvou rodinu. Máš velké štěstí.“

„Takže ti nevadí jíst v Brooklynu?“

Zamračila se a trochu se napřímila v zádech. „O to vůbec nešlo. Řekla jsem ti, že nejsem snob. Jen jsem na to nebyla připravená. Měl jsi mi to říct.“

„A byla bys jela se mnou?“

Nadechla se a pokrčila rameny. „Nevím. Proč jsi mě tam vzal?“

„Chtěl jsem tě tam vidět. Anebo jsem možná chtěl, abys tam viděla ty mě.“

Tázavě na něj pohlédla. Už byli skoro doma. Za pár minut půjde každý svou cestou. „Nechápu, proč by ti na něčem takovém mělo záležet.“

„Tak to chápeš velmi málo, Sydney.“

„Snad bych to lépe pochopila, kdybys to vysvětlil.“ Najednou pro ni bylo důležité, aby věděla, o co mu jde. Sevřela ruce, které se jí rozechvěly.

„Jde mi to líp s dlátem než se slovy.“ Netrpělivě zaparkoval v podzemní garáži. Rozčilovala ho ona, rozčiloval i sám sebe. Když si rychlým pohybem sundal brýle, byly jeho oči temné jako rozbouřený oceán.

Copak nevěděla, že z toho jejího parfému přicházel o rozum? A to, jak se smála, jak za ní ve větru pluly její vlasy. Jak jí zjihly oči, když hladila to hloupé štěně.

Poté, co ji viděl v kruhu své rodiny, to bylo ještě mnohem horší. Viděl, jak po několika laskavých slovech ta je a povoluje a její škrobené chování mizí. Ve skrytu duše se bál, že to bude chyba, že se bude k jeho rodině chovat chladně, že se bude na obyčejné jídlo dívat shora.

Ona se přitom smála vtipkování jeho otce a pomohla matce utřít nádobí. I na Alexovo bezostyšně flirtování reagovala přirozeně, pobaveně. A když Ráchel ocenila, jak se postavila k té nehodě paní Wolburgové, začervenala se jako malá holčička.

Copak za to sakra mohl, že se do ní zamiloval?

Teď, když se spolu octli sami, se však ta její chladná odměřenost vkrádala zpátky.

„Doprovodím tě nahoru.“ Zabouchl dvířka od auta.

„To nebude nutné.“ Nevěděla, co jí pokazilo náladu, byla však ochotná svalit vinu výhradně na něho.

„Doprovodím tě nahoru,“ opakoval a vedl ji za rámě k výtahu.

„Fajn.“ Založila ruce a čekala.

Jakmile se otevřely dveře, mlčky vešli. Oba si byli jistí, že je to ta nejdelší jízda výtahem v historii lidstva. Když konečně zastavili v jejím patře, vystoupila Sydney před ním a klíče vytáhla z kabelky už dva kroky přede dveřmi.

„Tvoje rodina je moc milá,“ řekla s pečlivou zdvořilostí. „Nezapomeň rodičům vyřídit, jak moc se mi u nich líbilo a jak moc si cením jejich pohostinnosti.“ Zámek se s cvaknutím odemkl. „Pokud budou tento týden nějaké problémy, můžeš mi zavolat do kanceláře.“

Opřel se dlaní do dveří, než mu je stihla zavřít před nosem. „Já jdu ale dál.“

SEDMÁ KAPITOLA

Sydney zvažovala své šance, zda by dokázala zabouchnout dveře, do kterých se on opírá celou vahou. Protože usoudila, že jsou nepatrné, rozhodla se s ním místo hrubou silou vypořádat chladnou rezervou.

„Na skleničku na dobrou noc je trochu brzo a na kávu trochu pozdě,“ řekla, když se protáhl dovnitř.

„Nepřišel jsem na drink.“ Přibouchl za sebou dveře s takovou ranou, až se zrcadlo v hale otřáslo.

Sydney odmítala couvnout, žaludek se jí však svíral. Věděla, že se chvěje. „Muže, který se takhle násilně vetře ženě do bytu, by většina lidí považovala za velmi nevychovaného.“

„Já jsem nevychovaný,“ řekl jí s rukama v kapsách a odešel do obýváku.

„Pro tvé rodiče to musí být těžké – určitě se celý život snažili vnuknout svým dětem nějaká pravidla slušného chování a u tebe se jim to nepovedlo.“

Otočil se pružným pohybem, který jí připomněl dravou, kočkovitou šelmu na lovu. „Líbili se ti?“

„Ovšemže se ano. To už jsem snad řekla.“

S pěstmi ještě stále nacpanými v kapsách na ni zpy-tavě pohlédl. „Já nevím. Možná jsi to řekla jen kvůli svým perfektně vybroušeným způsobům.“

Ta narážka ťala do živého. „Tentokrát náhodou ne. A teď, když jsme si všechno vyjasnili, můžeš jít.“

„Nic jsme si nevyjasnili. Řekni mi, proč jsi tak jiná, než jsi byla před hodinou.“

Stiskla rty. „Nevím, o čem mluvíš.“

„U nás jsi byla milá, otevřená, usmívala ses. Teď se chováš chladně a odtažitě. A neusmíváš se.“

„To je nesmysl.“ V krátkém úšklebku odhalila zuby. „Tak, teď jsem se na tebe usmála. Jsi spokojený?“

Znovu začal hněvivě přecházet po místnosti. „Ne, nejsem spokojený už od chvíle, kdy jsem poprvé vešel do tvé kanceláře. Nevím proč, ale přináší mi utrpení.“

„Umělci by snad měli trpět,“ opáčila pohotově. „A stejně si nemyslím, že za to můžu já. Splnila jsem všechny požadavky.“

„To s tím nesouvisí.“

„Pak nevím, proč ten splín a duševní muka.“

„Vyvoláváš ve mně zvláštní pocity, kdykoli tě vidím nebo na tebe pomyslím.“

Přešla na druhou stranu stolu, aby mezi nimi byla nějaká překážka. Protože dobře věděla, že nemá kam ustoupit, leda ke stěně, zaujala bojovnou pózu. „Tak fajn. Co chceš?“

„Tebe. Vždyť víš, že chci tebe.“

Srdce jí skočilo do krku. „To není pravda.“ To, že se jí chvěl hlas a že je tak zranitelná, ji natolik rozčilovalo, že raději mluvila rozzlobeným tónem. „A ta tvoje hra se mi vůbec nelíbí.“

„Hra? Myslíš, že je to nějaká hra, když si ženská dělá z chlapa blázny, chvíli je celá žhavá a pak vychladne? Když po něm chvíli vystřeluje vášnivé pohledy a za chvíli je jako led?“ Bezmocně zvedl ruce a praštil dlaněmi o stůl. „Řekl jsem ti na rovinu, že nestojím o tvou matku, ale o tebe. A ty mě obviňuješ, že jsem lhář.“

„Neobviňuju…“ Stěží popadala dech. Ustoupila za židli a pevně se chytla opěradla. Byla to chyba, pohlédnoút mu do očí. Bylo v nich

něco krutého, divokého, co ji vzrušovalo. „Předtím jsi mě ale nechtěl.“

„Předtím? Kdy předtím? Mně se někdy zdá, že jsem tě chtěl dávno předtím, než jsem tě potkal.“

„Nechtěl jsi mě v autě.“ Tváře jí znachověly studem. „Když jsme se vraceli z Long Islandu…“ Zaryla se prsty do polstrování opěradla. „To už je jedno.“

Dvěma dlouhými kroky skočil před její židli a popadl ji za ruce. „Co tím myslíš? Chci to slyšet.“

Hrdost, napadlo ji. Musí si zachovat hrdost. „Dobrá. Na vysvětlenou, abychom měli tento rozhovor jednou provždy za sebou. Toho večera jsi si v autě něco začal. Nežádala jsem tě o to, neprovokovala jsem tě, ale ty jsi to začal.“ Zhluboka se nadechla a podstoupila velký boj, aby její hlas zůstal alespoň zdánlivě klidný. „A pak jsi toho najednou nechal, protože… no, prostě protože sis to rozmyslel, protože jsi mě přece jen zas tak moc nechtěl.“

Na okamžik se nezmohl na slovo, jen na ni němě zíral. Pak se výraz jeho tváře náhle změnil. Když jí vytrhl židli, o kterou se opírala, z rukou, a odhodil ji dva metry stranou, jen vypískla leknutím.

Ohromil ji svým výbuchem vzteku. Nemusela ani rozumět slovům v jeho jazyce, aby cítila, jaký hněv se za nimi skrývá. Než však stihla utéct, pevně ji uchopil za paže. Na okamžik v ní hrklo, aby neletěla stejnou cestou, jako nešťastná židle. Měl na to dost síly i dost velký vztek.

Uplynulo skoro půl minuty, než si uvědomila, že visí nohama pár centimetrů nad zemí a že přešel zpátky do angličtiny.

„Ty náno. Jak může tak chytrá ženská nemít mozek?“

„Nehodlám tu jen tak stát a nechat se urážet.“ Ona však nestála, uvědomila si s hrůzou. Nohy se jí houpaly kousek nad kobercem.

„Pravda není urážka. Celé týdny jsem se snažil být džentlmen.“

„Tak to se ti nepodařilo,“ zpražila ho zuřivě.

„Myslel jsem, že potřebuješ trochu času, že potřebuješ, abych ti ukázal, co k tobě cítím. A mrzí mě, jak jsem se tehdy choval v tom autě.“ Vyzvedl ji ještě o pár centimetrů výš. „Ty myslíš, že jsem přestal, protože tě nechci?“

„Vím, že má sexuální přitažlivost není dostatečná.“

Netušil, o čem mluví. „Byli jsme v autě, uprostřed města, s řidičem vpředu. A já s tebe málem serval šaty a vzal si tě na místě. Měl jsem vztek na tebe i na sebe, že jsi nade mnou měla takovou moc.“

Postavil zpátky na nohy a pevné, až násilné sevření jeho rukou se náhle proměnilo v něžné. I pohled v jeho očích zjihl, až se jí rozbušilo srdce.

„Od té doby jsem každý den,“ pokračoval tlumeným, sugestivním hlasem, „každý den a každou noc vzpomínal, jak jsi v tu chvíli vypadala, jaké bylo dotýkat se tě. A chtěl jsem víc. Chtěl jsem víc a čekal jsem, až mi dáš to, co jsem toho večera viděl v tvých očích. Ale ty mi to nedáváš a já už nemůžu čekat.“

Zajel prsty do jejích kadeří, zaklonil jí hlavu a zmocnil se jejích úst. Jeho žár jí projel jako blesk, ve kterém se vznítila celá její bytost. Zasténala. Její vzrušení bylo na hranici bolesti a slasti. Ochotně pootevřela ústa pod jeho rty, jako pozvání k laskání a dobývání. Její o překot bušící srdce tentokrát nenaplňovala nejistota a strach, ale divoká, bujná radost a vzrušení.

Pak přitiskl rty na její hebké hrdlo. Ano, neříkala si o to, neprovokovala ho. Zoufale se pokusil chytit se jak tonoucí stébla posledních pozůstatků sebekontroly.

„Odsuď mě do pekla, nebo do nebe,“ zamumlal tiše, „ale udělej to rychle.“

Její paže se semkly kolem jeho šíje. Určitě odejde, pomyslela si. Nechá ji být, stejně jako prve. Ale pokud se to stane, možná už nikdy nepocítí tak ostrou, prudkou, nezkrotnou touhu, která ji nyní stravovala. „Chci tě.“ *Mám strach, mám takový strach.* „Ano, chci tě. Vezmi si mě, miluj se se mnou!“

Jejich ústa se znovu spojila v hladovém, nenasytném polibku a jeho ruce si začaly přivlastňovat její tělo. Měla pocit, jako by ji zaléval roztavený kov. Jako by jí chtěl na kůži vypálit svou vášní cejch, tak žhavé jí připadaly jeho doteky. Jako by místa, která jednou pohladil, měla navždy zůstat jeho dobytým územím. Teď bylo pozdě na ústup.

Strach se svářil se slastí, spolu s tím nejbouřlivějším vzrušením se chvěla tím nejněžnějším citem. Prsty se zaryla do jeho ramen, dlaněmi lačně nabírala hrsti jeho vlasů. Přes tenkou, bavlněnou látku cítila, jak mu buší srdce. Pro ni.

A Michail chtěl víc. Přestože se mohl dosytosti nadýchat její vůně, přestože mohl bez omezení vychutnávat její kůži i ústa. Její drobné, štíhlé tělo se k němu neklidně přimykalo. Když se jeho ruce, ruce umělce, pokusily vytvarovat její tělo, jehož obliny i prohlubně byly již zcela dokonalé, rozsténala se slastí. Její hrdelní, hluboké povzdechy a výkřiky zněly jeho uším jako údery hromu při velké, krásné letní bouřce.

Chtěl víc.

Strhl jí ramínka šatů dolů tak prudce, až se jedno utrhlo. Musel však spěchat, musel odstranit všechny překážky, které ho dělily od její hladké, horké kůže. Pátravě přejel rty po obnažené křivce jejího ramene a rukou jí přitom zajel na záda, aby jedním plynulým tahem rozepnul zip. Pak z ní nedočkavě stáhl šaty, až jí zůstaly ležet u nohou jako modré, zvlněné jezírko.

Malá podprsenka bez ramínek spočívala měkce na jejích ňadrech, jako vodní pěna. Když ji stáhl dolů, zvedla rozechvělou ruku, jako by chtěla zakrýt svou nahotu, ale on ji pevně chytil za zápěstí. Neviděl nejistotu v jejích očích. Kochal se hltavě její krásou, jejím mramorovým tělem, tajemně růžovým v posledních paprscích zapadajícího slunce.

„Michaile…“ Protože se nezmohl na slovo, jen přikývl. „Ložnice je…“

Byl ve velkém pokušení vzít si ji na místě, strhnout ji dolů na koberec. Vzal ji však do náruče. „Doufám, že je blízko.“

Nejisté se zasmála a pokynula směrem ke dveřím. Žádný muž ji nikdy nenesl do postele, a jí to připadalo opojné, romantické. Trochu nejistá sama sebou a rolí, kterou měla hrát, mu nesměle přitiskla rty na šíji. Zachvěl se. To ji povzbudilo, aby přejela ústy až k jeho uchu. Zasténal. Zavzdychala rozkoší a začala ho laskat, s dlaněmi zlehka zasunutými pod jeho košili.

Sevřel ji o něco pevněji. Když se otočila k jeho tváři, ihned využil příležitosti znovu ochutnat její ústa. Společně padli na postel.

„Neměli bychom zatáhnout závěsy?“ Její otázka skončila překvapeným zasténáním. To, co s ní Michail dělal, totiž nenechávalo prostor na stud či rozpaky. Svět kolem ní se točil, bral jí dech, půdu pod nohama. Vznášela se.

Až dosud pro ni bylo milování nemotornou, mechanickou povinností, v lepším případě příjemným, konejšivým mazlením. Nikdy však nebylo tak bouřlivé, tak nevyhnutelné. Tak neuvěřitelné. Jeho drsné, silné ruce hladily střídavě její kůži i hedvábné prádlo a nechávaly za sebou rozpálenou cestičku rozkoše. Tu ještě umocnilo, když se po stejné erotické stezce vydala jeho ústa, hladová a smyslná.

Nenávratně se v ní ztratil. I vzduch byl plný její jemné, svůdné vůně. Měl pocit, jako by se její kůže, hebká jako okvětní plátky, jeho polibky rozpouštěla. Celá se měnila v pohyblivou řeku rozkoše a smyslnosti. Kdykoli se zachvěla, odrazilo se na něm její vzrušení s umocněnou silou.

Touha ho nepřestávala bodat a pohánět, ani když Sydney v jeho rukou změkla, zvláčněla. Když se její tělo stalo povolnější, přístupnější – jeho.

Netrpělivě se sklonil k jejímu ňadru a vsál ho do horkých úst. Jeho ruce zatím vyklouzly nahoru po jejích stehnech a nahmataly pulzující, vlhký a žhavý střed její touhy.

Když se jí v těch místech dotkl, její tělo se vzepjalo v bezmocném šoku. Jednou rukou zoufale sáhla za sebe a sevřela mosaznou tyč postele. Divoce hodila hlavou ze strany na stranu. Rozkoš jí projela jako nůž. Strach a touha najednou splynuly v jedinou emoci, takže nevěděla, zda ho v pláči prosit, aby přestal, nebo žadonit, aby jí dal víc.

Zbavena sebevlády se zajíkala a marně se snažila vypravit ze sebe mezi vzdechy jeho jméno. Jako by se celá její bytost proměnila v žhavý, roztoužený uzlíček žádosti a rozkoši.

Sledoval, jak rozkoš zalévá nachem její udivenou tvář, jak zastírá její omámené oči jako clona modravého dýmu. Znovu ji vzal do náruče a hnětl její tělo, až se její dech proměnil v přerývaný vzlykot.

„Prosím,“ zasténala, když z ní konečně stáhl hedvábné kalhotky.

„Ano ano, už to bude.“ Přejel jazykem po jedné z jejích ztuhlých, vztyčených bradavek.

Ale co ještě mohlo být? Nedokázala si představit nic víc, on jí však ukázal, jak málo zná. Ještě když z něj šílenými pohyby strhávala šaty, nepřestával ji týrat svým sladkým drážděním, posouvat hranice její slasti do dosud neprobádaných území. Netušila, že by něco takového kdy mohla prožít a přežít.

Viděl, jak je šílená touhou po něm, stejně jako on sám touhou po ní. Cítil, jak se pod ním zmítá, stejně neukojená jako on sám, jak pátrá rukama po jeho těle, jak žadoní o naplnění. Její milostné výkřiky a stony zněly jako nějaké hluboko uložené tajemství, které si schovávala jen pro něj.

Když už nemohl čekat ani o vteřinu déle, vnořil se do ní až po okraj.

Ten pravěký příliv, který ji unášel, neměl jméno. Její tělo se měkce prohýbalo vstříc jeho pevnému, tuhému trupu. Brzy se pohupovali v rytmu, který pro ně byl stejně přirozený jako dýchání. Vnímala, jak k ní mluví, jak vydechuje zoufalá slova ve směsi dvou jazyků. A věděla, že je s ní, že je polapen ve stejné pasti, v jaké se octla ona sama.

Když jejich vášeň dostoupila vrcholu a přehoupla se přes něj, zůstal tím jediným, co naplňovalo její vesmír. Jediným světem, ve kterém mohla žít.

Venku byla tma a pokoj plul v tajemných stínech. Sydney, s vědomím dosud omámeným slastí, zírala do stropu a poslouchala, jak Michail oddechuje. Bylo to tak intimní a uklidňující, že by to vydržela klidně celé hodiny.

Možná to i trvalo celé hodiny.

Netušila, kolik času uběhlo od chvíle, kdy tak sebevědomě vtrhl do jejího bytu, ale na tom nezáleželo. Celý její život se změnil. S úsměvem ho pohladila ve vlasech. Nepatrně natočil hlavu a přitiskl rty na její hrdlo.

„Myslela jsem, že spíš,“ zašeptala polohlasem. „Ne, na tobě bych nikdy neusnul.“ Zvedl hlavu. Viděla lesk v jeho očích. Byl v nich náznak úsměvu. „Na tobě se totiž dá dělat spousta mnohem zajímavějších věcí.“

Cítila, jak se jí hrne krev do tváří. Ještě že byla tma! „Takže to… takže to bylo příjemné?“

„Ne.“ Cítil, jak její tělo, ke kterému se tiskl, strnulo. „Sydney, možná nemám tak skvělou slovní zásobu jako ty, ale myslím, že ‚příjemné‘ není to nejlepší slovo. Příjemná může být procházka v parku.“

„Jen jsem chtěla –“ Nervózně se zavrtěla. Ačkoli se nadzdvihl na loktech, aby ji příliš netížil, dával pozor, aby se mu nemohla vykroutit.

„Myslím, že teď bychom si mohli dopřát trochu světla.“

„Ne, raději –“ Lampička na nočním stolku se rozsvítila.

„Chci tě vidět. Mám chuť se s tebou znovu milovat a rád bych se na tebe přitom díval.“ Letmo přejel rty po jejích. „Nebuď najednou taková.“

„Jaká?!“

„Celá napjatá. Chtěl bych, aby ses uvolnila.“

„Jsem uvolněná,“ řekla a dlouze, zhluboka vzdychla. Ale nebyla. „Vadí mi jen, že kdykoli se na něco přímo zeptám, vyhýbáš se odpovědi. Jen jsem chtěla vědět, jestli jsi… jak to jen říct… spokojený.“

Ještě před chvílí si tím byla jistá, ale teď se ten žár, který cítila, pomalu měnil v příjemné teplo, a ji jímaly pochyby, zda nebylo jen její přání otcem myšlenky.

„Ach tak.“ Přitiskl ji k sobě a převalil se, až zůstala ležet nahoře. „Tak to má být kviz: vyberte správnou odpověď. Ty jsem měl ve škole nejradši. Chceš vědět jestli to za a), bylo příjemné, za b), velmi dobré, za c), skvělé.“

„Zapomeň na to.“

Když se pokusila odtáhnout, sevřel ji svými pažemi. „Ještě jsem s tebou neskončil, Haywardová. Ještě jsem neodpověděl na otázku, ale bojím se, že ty tři možnosti nejsou dostatečné.“ Přitáhl si její hlavu blíž, až jí nezbylo než přijmout jeho dlouhý, něžný polibek. „Už to chápeš?“

Jeho oči byly ještě stále omámené slastí, kterou spolu prožili, a jejich měkký pohled říkal víc, než tisíce sladkých slovíček. „Ano.“

„To je fajn. Tak pojď zpátky.“ Přitáhl si její hlavu na rameno a začal ji hladit odshora dolů po zádech.

Na tváři se jí znovu objevil uvolněný úsměv. „To je hezké.“ Znovu se mezi nimi rozhostilo mírumilovné ticho. „Michaile?“

„Hmm?“

„Já bych taky nevěděla, jak odpovědět. Tohle přesahuje všechny možnosti.“

Ve spánku byla tak krásná, že od ní nemohl odtrhnout oči. Vlasy, které mu v ranním světle připomínaly plazící se plameny ohně, jí zčásti zakrývaly tvář. Drobná, něžně stočená ruka spočívala na polštáři ve vytlačeném důlku, kde před chvílí ležela jeho hlava. Pokrývka, unavená a zašmodrchaná po dlouhém milování, opisovala obrysy jejího těla a končila přesně na oblé křivce jejích ňader.

Bylo to úžasnější než v nejbujnější fantazii: byla ochotná dát mu sebe, dát mu všechno. Nejvíc ho však fascinovalo, jak byla smyslná a plachá zároveň. Jako by měl zasvětit pannu a zároveň být sveden bájnou Sirénou. Ale co ta její nedůvěra a pochyby, které přišly potom? Z čeho pramenily?

Tomu přijde na kloub. Za každou cenu.

Nechtělo se mu ji budit, ale znal ženy dost dobře na to, aby věděl, že by se jí dotklo, kdyby odešel, dokud spí.

Jemně jí odhrnul vlasy z tváře a políbil ji.

Zavrtěla se. Tím pohybem v něm znovu rozdmý-chala touhu.

Znovu ji políbil, tentokrát několikrát, po pomyslné cestičce od hrdla k uchu. „Sydney.“ Ospale zapředla a zvuk jejího zastřeného hlasu mu rozechvěl slabiny. „Vzbuď se a dej mi pusu na rozloučenou.“

„To už je ráno?“ Její řasy se zatřepetaly jako dva motýli a pod nimi se objevily temné oči, napůl ještě v říši spánku. S pohledem upřeným na něj se pokusila probrat k plnému vědomí. Když zaostřila na jeho tvář, viděla, že je pokryta čerstvým strništěm. Přejela po něm dlaní – jak si to dřív tolikrát marně přála.

„Máš nebezpečnou tvář.“ Usmál se na ni a ona se nadzvedla, opřená o loket. „Ty jsi oblečený,“ uvědomila si.

„Myslel jsem, že to tak do města bude lepší.“

„Do města?“

Pobaveně se posadil na okraj postele. „Do práce. Je skoro sedm. Udělal jsem si kafe a vysprchoval se.“

Přikývla. Cítila kávu i vůni mýdla na jeho kůži. „Měl jsi mě vzbudit.“

Obtočil si pramen jejích vlasů kolem prstu. Líbilo se mu, jak jejich zlaté plamínky přilnuly k jeho kůži. „V noci jsi se určitě moc nevyspala… Přijdeš ke mně po práci? Uvařím večeři.“

S úlevou se usmála. „Přijdu.“

„A zůstaneš u mě přes noc? Budeš spát v mé posteli?“

Posadila se, takže seděli tváří v tvář. „Zůstanu.“

„To jsem rád.“ Přitáhl ji k sobě za polapený pramínek vlasů. „A teď mi dej pusu na rozloučenou.“

„Fajn.“ Sedla si na postel a objala ho kolem krku. Přikrývka sklouzla dolů. S ruměncem radosti a vzrušení sledovala, jak jeho zrak neodvolatelně klouže dolů po jejím těle. Počkala, až se jejich oči opět střetnou a sklonila se k jeho rtům. Dráždivě se o ně otřela a couvla. Ještě jednou, a znovu. Tak ho provokovala, dokud nezasténal vzrušením. Spokojeně mu začala rozepínat knoflíčky od košile.

„Sydney.“ Chytil ji za zápěstí. „Přijdu kvůli tobě pozdě.“

„O to se snažím.“ S kočičím úsměvem mu stáhla košili z ramen. „Neboj se, přimluvím se za tebe u šéfové.“

Za dvě hodiny vcházela do kanceláří své firmy s náručí květin, které koupila na ulici. Vlasy si nechala rozpuštěné a oblékla si zlatožlutý kostýmek, který se nejlépe hodil k její slunečné náladě. A nepřestávala si broukat.

Janine vzhlédla od svého pracovního stolu, aby ji obvyklým způsobem pozdravila, když ji však spatřila, slova jí uvízla v hrdle. „No ne, slečno Haywardová, vy vypadáte skvěle.“

„Díky, Janine. Taky se tak cítím. Ty květiny jsou pro tebe.“

Janine nechápavě hleděla na náruč letních květů. „Díky…“

„Kdy mám první schůzku?“

„V půl deváté. S paní Brinkmanovou, panem Lo-wem a panem Kellerem. Jde o dotažení té koupě v New Jersey.“

„Takže máme asi dvacet minut. Ráda bych, abys šla se mnou.“

„Ano, slečno prezidentko.“ Janine sáhla pro svůj poznámkový blok.

„To nebudeš potřebovat,“ řekla Sydney cestou do své kanceláře, kde se posadila a nabídla Janine židli.

„Jak dlouho už pracuješ pro *Haywarď!*“

„V březnu to bylo pět let.“

Sydney se opřela a pozorně se na svou sekretářku zahleděla. Janine byla přitažlivá a elegantní. Její upřímné šedé oči na ni teď tázavě hleděly. Tmavě plavé vlasy nosila v krátkém, úhledném sestřihu. Měla dobré držení těla.

„Musela jsi být velmi mladá, když jsi tu začala.“

„Bylo mi jedenadvacet.“ S nejistým úsměvem pokračovala: „Přišla jsem sem rovnou z obchodní akademie.“

„A je tato práce to pravé, co opravdu chceš dělat, Janine?“

„Promiňte?“

„Chceš pracovat jako sekretářka celý život, nebo máš jiné ambice?“

Janine se stěží ovládla, aby se nervózně nezavrtěla. „Doufám, že se vypracuju až do funkce vedoucího oddělení. Ale pracovat přímo pro vás mě baví, slečno Haywardová.“

„Máš pětiletou zkušenost, to je mnohem déle než já. A přesto pro mě ráda pracuješ. Proč?“

„Proč?“ Janinina nervozita přerostla v upřímný, nic nechápající zmatek. „Být sekretářkou prezidentky společnosti *Hayward* je důležitá práce a myslím, že jí umím dobře dělat.“

„V obou bodech s tebou souhlasím.“ Sydney vstala, obešla stůl a napůl se na něj posadila. „Buďme upřímné, Janine, nikdo v *Haywardu* nečekal, že zůstanu déle než symbolický měsíc nebo dva, a všeobecně se jistě předpokládalo, že tu dobu strávím pilováním nehtů nebo klábosením s kamarádkami po telefonu.“ Podle lehkého zardění v Janinině tváři uhodla, že nebyla daleko od pravdy. „Dali mi sekretářku, ne osobního asistenta nebo manažera kanceláře – nečekalo se totiž, že bych nějakého potřebovala. Je to pravda?“

„To se aspoň povídá.“ Janine se napřímila a pohlédla jí do očí. Pokud měla být propuštěná, hodlala to nést s hlavou hrdě vztyčenou. „Tu práci jsem přijala, protože to bylo dobré místo, znamenalo to pro mě povýšení a větší plat.“

„Myslím, že jsi se rozhodla velmi rozumně. Otevřela se ti nová možnost a ty jsi jí využila. A pracuješ pro mě od začátku velmi dobře, ačkoli nemohu tvrdit, že mám s osobními sekretářkami velké zkušenosti. Když potřebuji nějakou informaci, ty ji buď máš, nebo seženeš. Pokud mám nějaké otázky, vysvětlíš mi je, a příkazy plníš bez otálení."

„Nerada dělám věci napůl, slečno Haywardová."

Sydney se usmála. To bylo přesně, co chtěla slyšet. „A chceš se propracovat nahoru. Když však bylo mé postavení minulý týden mírně řečeno ohrožené, stála jsi na mé straně. Přerušit to zasedání rady bylo riskantní, a kdybych bývala byla nucena odstoupit, tvému postupu v *Haywardu* by to určitě nepomohlo. Udělala sis vlivného nepřítele."

„Pracuju pro vás, ne pro pana Binghama. A i kdyby to nebyla věc loajality, věřím, že to, co jste udělala, bylo správné."

„Tvoje loajalita na mě zapůsobila, Janine, stejně jako tvoje ambice. A věřím, že pokud chce člověk něco dokázat, má dostat šanci. Ty květiny byly poděkování za tvou podporu."

„Děkuju vám, slečno Haywardová." Janine se uvolnila a na tváři se jí objevil úsměv.

„Rádo se stalo. Mám za to, že tvoje povýšení na manažera mé kanceláře, s příslušným zvýšením platu a dalšími výhodami, by bylo dobré rozhodnutí."

Janine otevřela ústa.

„Prosím?"

„Doufám, že tu funkci přijmeš, Janine. Potřebuji někoho, komu věřím, koho si vážím a kdo má ponětí o tom, jak se řídí kancelář. Přijímáš?" Sydney jí nabidla ruku, Janine však chvíli trvalo, než se vzpamatovala, vstala a stiskla ji. „Slečno Haywardová –"

„Od teď Sydney, a žádné vykání. Jsme v tom společně."

„Tak tedy Sydney." Nevěřícně se zasmála. „Doufám, že se mi to všechno jen nezdá."

„Ne, nezdá, Janine. A hned dneska ve svém novém místě něco zažiješ. Tvůj první úkol je domluvit schůzku s Lloydem. Ať je u mě v kanceláři dnes do konce pracovní doby."

Nechal ji čekat do čtvrt na pět, ale ona byla trpělivá. Alespoň měla příležitost pořádně si rozmyslet svůj plán a ujistit se, že nejedná pod vlivem emocí.

Když mu Janine stisknutím tlačítka otevřela dveře, Sydney už ho čekala, sebejistá a odhodlaná.

„Vybrala sis rušný den," začal.

„Posaď se, Lloyde."

Poslechl. Klidně čekala, až si vyndá cigaretu. „Nebudu tě dlouho zdržovat," řekla. „Ale mám za to, že bude dobré tu záležitost vyřešit co nejrychleji."

Vrhl na ni sebevědomý pohled skrz závoj kouře. „Máš problém s nějakým projektem?"

„Ne." Věnovala mu letmý, kovově chladný úsměv. „Neexistuje žádný problém, s jakým bych si neporadila. Trápí mě však vnitřní napětí tady v *Haywardu* a rozhodla jsem se ho řešit."

„Reorganizace je složitá věc." Zkřížil nohy a zaklonil se. „Myslíš, že tu jsi dost dlouho na to, aby ses o to pokusila?"

„Nehodlám se o to pokoušet, hodlám to provést. Chtěla bych zítra do pěti odpoledne vidět tvou výpověď."

Nadskočil, jako by do něj střelil.

„O čem to sakra mluvíš?"

„O tvém dobrovolném odchodu, Lloyde. Jinak, pokud to bude nutné, o ukončení pracovního poměru ze strany *Haywardu.* Vyber si sám."

Rozdrtil nedokouřenou cigaretu v popelníku. „Ty myslíš, že mě můžeš vyhodit? Že po sotva třech měsících můžeš vyhodit mě, který jsem tu dvanáct let?"

„O to tu nejde," opáčila s bohorovným klidem. „Ať jsem tu tři měsíce nebo tři dny, jsem Haywardová. A nehodlám tolerovat, aby jeden z mých nejvyšších manažerů podkopával mé postavení. Je nabíledni, že se současným stavem v *Haywardu* nejsi spokojený, já ti však říkám na rovinu, že v jeho čele ještě pár let pobudu. Proto si myslím, že je ve tvém vlastním zájmu, abys dal výpověď."

„S tím nepočítej."

„Záleží samozřejmě na tobě. V opačném případě však celou záležitost předám správní radě a použiju veškerý svůj vliv k tomu, abych omezila tvůj.“

Spoléhajíc se jen na instinkt udělala další krok na vratkém ledě. „To, že se nehoda paní Wolburgové dostala s takovým rozruchem do tisku, neznamenalo komplikace jen pro mě. Především to zkomplikovalo situaci *Haywardu.* Jako viceprezident bys měl mít na zřeteli především zájmy společnosti, nikoli osobní pomstu, protože se ti nelíbí pracovat pode mnou.“

Z toho, jak ztuhl, jí bylo jasné, že se trefila do černého. „Nemůžeš nijak dokázat, že ty informace prosákly do médií z mé kanceláře.“

„Moc by ses divil, co všechno můžu dokázat,“ bla-fovala. „Řekla jsem ti, že pokud správní rada podpoří můj projekt v Soho, budu od tebe žádat buď loajalitu, nebo odchod. A oběma je nám jasné, že o loajalitě nemůže být řeči.“

Když promluvil, byl v jeho hlase drzý, arogantní výsměch, bylo však vidět, jak se pod svým úhledným šedým oblekem potí. „Za tímhle stolem budu brzy sedět já, a ty budeš zase objíždět módní butiky po Evropě.“

„Ne, Lloyde. Za tímhle stolem nikdy sedět nebudeš. Jako většinový akcionář *Haywardu* se o to postarám.“ Tichým hlasem pokračovala: „Zatím nebylo nutné, abych předložila radě bohatou dokumentaci o tom, jak jsi zanedbával stížnosti od klientů a nájemníků. Na příští schůzi to ale udělám. V současné atmosféře si mohu být jistá, že mi správní rada vyhoví.“

Propletl prsty a sevřel ruce, jako by si představoval, jak je svírá kolem jejího krku. „Myslíš, že když jsi se vyhrabala z jednoho průšvihu a když tě tvůj senilní dědeček posadil za tenhle stůl, podaří se ti mě vykopnout? Tak to se pleteš. Zašlapu tě do země.“

Se zdviženým obočím naklonila hlavu na stranu. „Ano? Jen prosím, klidně to zkus. Ale jestli se ti to nepodaří, bude pro tebe těžké najít podobné místo u jiné firmy…“ Její oči se proměnily v tvrdou, mrazivou clonu. „Pokud si myslíš, že nemám dostatečný vliv nebo odvahu dotáhnout tohle až do konce, tak děláš velkou chybu. Máš čtyřiadvacet hodin na to, aby sis to rozmyslel. Tímto považuji naši schůzku za skončenou.“

„Ty chladnokrevná bestie!“

Tentokrát to byla ona, kdo se postavil a výhrůžné naklonil přes stůl. „Jak si přeješ,“ zasyčela tiše.

„Ještě jsem s tebou neskončil.“ Vstal, otočil se na podpatku a odpochodoval ke dveřím, které praštily o stěnu, než se za ním zabouchly.

Sydney se několikrát zhluboka nadechla, než se zhroutila na svou židli. Když si přitiskla ruku na břicho, uvědomila si, že se třese. Ne však strachy, ale vzteky, spravedlivým hněvem. Ten hněv však už nemusela ventilovat lámáním svorek nebo cupováním firemního papíru. Byl to báječný, osvobozující pocit. A ona se o něj nehodlala už nikdy a nikým nechat připravit.

OSMÁ KAPITOLA

Michail zamíchal okořeněnou směs kousků masa a rajčat, smažící se ve staré litinové pánvi a pohlédl kuchyňským oknem dolů na ulici. Když ke svému polotovaru po chvíli přivoněl a ochutnal ho, přilil ještě trochu červeného vína. Z obýváku se rozléhaly vznosné tóny *Figarovy svatby.*

Jak asi Sydney přijede?

Nechal jídlo na mírném ohni pod pokličkou a odešel do pokoje prohlédnout si znovu ten špalíček růžového dřeva, které se pomalu měnilo v její tvář.

Z hmoty se konečně začínala vynořovat ta stěží zachytitelná, měkká linie jejích úst. Přejel po nich palcem a vzpomněl si, jak dychtivě se nechala strhnout do hry dráždění a svádění. Chutnala chvíli jako sladkost, rozpouštějící se na jazyku, chvíli jako chladné bílé víno, kterým mohl zapít tu chuť.

Pohladil hřbetem ruky elegantní, aristokratickou křivku jejích lícních kostí. Jednou jí dodávaly vzhled pyšné královny, jednou bojovnice. K tomu pevná, hrdá brada – představil si, že se konečkem prstu dotýká té jemné kůže.

Měl obavy, zda vystihne její oči. Jejich tvar nebyl problém, to bylo pouhé řemeslo. Bál se však, zda se mu podaří vyjádřit jejich výraz, zda zachytí jejich tajemství.

Sklonil se k nedodělanému portrétu, jako by mu hleděl do očí. „Však ty už mě pustíš dál," zašeptal. Když se ozvalo zaklepání na dveře, zůstal, kde byl, jen křikl přes rameno: „Je otevřeno!"

„Nazdar, Miku." Ve dveřích se objevila Keely v kratičkých neonově zelených šortkách a přiléhavém tričku s bílými puntíky. „Nemáš něco studenýho? Má lednička se asi definitivně odebrala na věčnost."

„Klidně si poslož," odpověděl nepřítomně. „Dám tě na první místo na seznam žadatelů o novou."

„Jsi pašák." V kuchyni se zastavila u pánve. „To je vůně!" Nabrala si lžíci a ochutnala. „Báječné. Ale není to trochu moc pro jednoho?"

„Je to pro dva."

„Ach tááák," řekla významně a vyndala si z lednice plechovku limonády. Z vůně od plotny se jí však sbíhaly sliny, a tak znovu upřela hladový pohled na pánvičku. „Řekla bych, že i pro dva je to trochu moc."

Zašklebil se na ni od ucha k uchu. „Tak si vem trochu s sebou v misce a nech to ještě chvíli dusit."

„Jsi opravdový kamarád." Začala se přehrabovat v kredenci s nádobím. „Kdo je ta šťastná žena?"

„Sydney Haywardová."

„Sydney?!" Vykulila oči a ruka s lžící se zastavila na půl cesty. „Myslíš tu krásnou a bohatou slečnu Hay-wardovou, která chodí do práce v hedvábí? Ta že sem přijde na večeři?"

Doufal, že na mnohem déle. „Ano."

„Panejo." Trefnější odpověď ji nenapadala. Nevěděla však jistě, co si o tom má myslet. Vlastně se jí to moc nelíbilo, říkala si, když si nabírala svou z nebe spadlou večeři.

Bohatí jsou přece jiní, o tom byla pevně přesvědčená. A takhle dáma byla bohatá s velkým B. Keely věděla, že si Michail svými soškami mohl slušně vydělat, ale nikdy ho nepočítala mezi boháče. Byl to prostě Mike, ten sympatický kluk od vedle, vždycky ochotný vyčistit ucpaný dřez nebo vyhnat pavouka z koupelny.

S miskou v ruce se zastavila u jeho posledního, ne-dodělaného díla. „No ne!“ Obdivné přejela pohledem po vznešené tváři.

„Líbí se ti to?“

„To víš že jo, tvé věci se mi vždycky líbí.“ Přitom však nejisté přešlápla. Vůbec se jí nelíbilo, jak se na ten portrét dívá. „Jen mám, ehm, dojem, že ta večeře bude víc než jen pracovní?“

„Ano.“ Zahákl palce o kapsy a pohlédl do její znepokojené tváře. „Je to problém?“

„Problém? Ne, žádný problém.“ Rozpačitě stiskla rty. „Já jen, že… sakra, Miku, vždyť je z jiného světa, z opravdové vyšší společnosti.“

Usmál se a přejel jí rukou ve vlasech. „Ty máš o mě strach?“

„Jsme snad kámoši, ne?“ Znepokojeně pohlédla zpátky na vznikající bystu. Vznešená dáma. „Taková by určitě dokázala chlapa dohnat k opravdovému zoufalství – třeba aby se dal k cizinecký legii nebo tak.“

Zasmál se a načepýřil jí vlasy. „Neboj se, budu ti posílat pohledy.“

Než stihla odpovědět, ozvalo se další zaklepání na dveře. Konejšivě Keely poplácal po ramenou a šel otevřít.

„Ahoj.“ Sydneyina tvář se rozjasnila. V jedné ruce nesla tašku s oblečením a v druhé láhev šampaňského. „Něco tu báječně voní. Začaly se mi sbíhat sliny už ve třetím patře, a…“ Všimla si Keely, stojící s miskou v ruce u pracovního stolu. „Ahoj.“ Sydney si odkašlala. Ne, nebude se červenat studem jen proto, že ji Michailova sousedka nachytala, jak se k němu stěhuje málem s kufry.

„Nazdar, právě jsem odcházela,“ řekla s nemenšími rozpaky a vystřelila do kuchyně pro svou plechovku limonády.

Sydney zůstala nemotorně stát vedle otevřených dveří. „Jak šla ta vražda?“

„Zardousil mě, než by člověk napočítal do tří.“ S nervózním, letmým úsměvem vyběhla na chodbu. „Přeju vám příjemnou večeři. Díky, Miku.“

Když se ozvalo bouchnutí jejích dveří, Sydney dlouze vydechla. „To vždycky takhle lítá?“

„Většinou.“ Vzal Sydney kolem pasu. „Má strach, že mě svedeš, využiješ a odkopneš.“

„Aha.“

Tlumeně se zasmál a ochutnal její spodní ret. „To první a druhé mi nevadí.“ Přitiskl se na její ústa, vzal jí tašku z ruky a dal ji stranou. Pak jí vzal láhev a strčil do dveří za jejími zády, až se zavřely. „Máš pěkné šaty. Vypadáš jako růže na sluníčku.“

Teď, když měla volné ruce, mohla mu je zasunout pod košili. „Mě se vždycky líbí, jak vypadáš.“

Usmál se a vtiskl jí na hrdlo polibek. „Máš hlad?“

„Jako vlk. Neměla jsem čas na oběd.“

„Za deset minut to bude,“ slíbil a neochotně ji pustil. Kdyby to však neudělal, hrozilo, že se k večeři dostanou až mnohem, mnohem později. „Co jsi to přinesla?“ Otočil láhev a když viděl vinětu, obdivné zvedl obočí. „To je k mému jídlu až příliš dobré.“

Rozkošnicky zavřela oči a nasála vůni linoucí se z pánvičky. „Myslím, že ne.“ Pak se zasmála a vzala od něj láhev. „Mám chuť oslavovat. Měla jsem dnes výborný den.“

„Budeš mi o tom povídat?“

„Budu.“

„To jsem rád. Pojďme se podívat po nějakých sklenicích, které to šampaňské nebudou urážet.“

Nikdy nezažila romantičtější večeři. v Na malém balkónku u ložnice prostřel stolek pro dva, zdobený jedinou růžovou pivoňkou ve staré zelené lahvi. Hudba z reproduktorů se mísila s hučením aut, doléhajícím odzdola.

Jídlo naservíroval do velkých, keramických misek a do proutěného košíčku naskládal krajíce čerstvého tmavého chleba.

U večeře mu pak vyprávěla o tom, jak povýšila Janine a jak se vypořádala s Lloydem.

„Neměla jsi ho žádat, aby dal výpověď, ale rovnou ho vyhodit.“

„Není to tak jednoduché, jak se zdá.“ Zvedla sklenku a zadívala se do zlatavé tekutiny v pozdním světle slunce. „Ale jestli mě k tomu donutí, budu to muset vytáhnout před správní radou. Mám dokumentaci, například o této budově.“ Zaťukala prstem o cihlu. „Dědeček ji dal Lloydovi na starost více než před rokem, s žádostí, aby se postaral o údržbu a stížnosti nájemníků. Jak to dopadlo, víš sám.“

„Pak bych mu měl možná poděkovat.“ Odhrnul jí pramínek vlasů za ucho a políbil ji kousek pod náušnici. „Kdyby byl poctivý a schopný, nikdy bych nepřišel dělat scény k tobě do kanceláře. A ty bys tu se mnou dnes večer nebyla.“

Vzala ho za ruku a přitiskla si ji ke tváři. „Tak to jsem mu možná měla přidat.“ Vtiskla mu polibek do dlaně. Připadala si tak volně a blaženě, všechno šlo samo od sebe.

„Ne. Budeme tomu říkat osud. Nechci, aby vedle tebe pracoval někdo, kdo ti chce dělat problémy.“

„Vím, že na ten případ paní Wolburgové poštval média on.“ Ulomila si kus chleba. „Jen aby se mi pomstil, byl ochotný přivést celý *Hayward* do velmi obtížné situace.“

„Vždyť ty už to nějak zvládneš.“ Rozlil do obou sklenek poslední šampaňské.

„Ano, zvládnu.“ Dívala se z balkonu na okolní domy, na prádlo sušící se na šňůrách, na otevřená okna, za kterými bylo vidět lidi u stolu nebo u televize. Když ji Michail vzal za ruku, pevně ji stiskla.

„Dneska jsem se poprvé v životě cítila být pánem – nebo paní – situace,“ přiznala tiše. „Vždycky jsem dělala to, co mi říkali ostatní – to, co se sluší a patří.“ Zakroutila hlavou. „To už je jedno. Důležité je, že jsem si za posledních pár měsíců uvědomila, že mít vedoucí postavení znamená se vedení prostě ujmout. Konečně jsem to udělala. Nedokážeš si představit, jaký je to pocit.“

„Myslím, že to je na tobě vidět. Vypadáš jako žena, která si začala věřit a která začala dělat to, co je pro ni dobré.“ Přejel jí prstem po tváři. „Teď by ti určitě svědčilo, kdybys mě svedla.“

Obrátila se k němu. Z jeho snědé, divoké tváře by se každé ženě rozbušilo srdce vzrušením. V jejím srdci se toho však dělo mnohem víc. Dělo se něco, na co se bála pomyslet. Záleží jen na tom, co je

teď, připomínala si. Na tom, že ji objímá, že jí šeptá sladká slůvka, kterým nerozumí.

„Budu si muset pořídit slovník.“ S povzdechem zavřela oči, když ji začal líbat po celém obličeji.

„Tohle je snadné.“ Mezi polibky jí znovu zašeptal několik exoticky něžných slovíček.

Zasmála se a když jí pomohl vstát, ráda poslechla. „To se ti snadno řekne. Co to znamená?“

Znovu se dotkl jejích rtů. „Miluju tě.“

Prudce otevřela oči, ve kterých se zračily protichůdné emoce, od úleku po naději. „Michaile, já –“

„Proč tě to tak vyděsilo?“ řekl. „Láska není nic nebezpečného.“

„Nečekala jsem to.“

Položila mu dlaň na prsa, jako by ho od sebe chtěla odstrčit do bezpečnější vzdálenosti. Když pohlédl na její ruku, o krok ustoupil.

„A co jsi čekala?“

„Myslela jsem, že jsi… že jsi chtěl jen…“

„Že jsem chtěl jen tvoje tělo?“ dořekl to za ni trochu dotčeným hlasem. „To jsem sice chtěl, ale nebylo to všechno. Chceš snad říct, že to včera nic neznamenalo?“

„Ale ne, bylo to báječné.“ Musela si sednout. Bylo jí, jako by padala.

„Sex byl dobrý,“ řekl Michail a zvedl skleničku. „Dobrý sex je důležitý pro tělo i pro duševní rovnováhu, ale není to dost pro srdce. Srdce potřebuje lásku, a tu jsme včera cítili. Oba dva.“

Paže jí bezvládně klesly podél těla. „Já nevím. Já jsem ještě nikdy předtím dobrý sex nezažila.“

Pohlédl na ni přes okraj sklenice. „Nebyla jsi přece panna. Byla jsi vdaná.“

„Ano, byla jsem vdaná.“ V těch slovech bylo ještě stále slyšet mnoho hořkosti. „Ale o tom nechci mluvit, Michaile. Nestačí, že to bylo dobré a že k tobě cítím něco, co jsem ještě v životě necítila? Nechci to analyzovat.“

„Ty nechceš vědět, co cítíš?“ zeptal se nechápavě. „Jak můžeš žít, aniž bys věděla, co je uvnitř?“

„Vnímám to jinak. Nejsem jako ty. Ty máš všechny emoce na dlani. Jsou vidět v tvé chůzi, v tvých očích, v tvém díle. Ty moje jsou hlouběji pod povrchem. Po-třebuju čas.“

Zamračenou tváří se mu mihl úsměv. „Řekla bys o mně, že jsem trpělivý?“

„Ne, neřekla,“ prohlásila rozhodně.

„Fajn. Takže chápeš, že moc času ti dát nemůžu.“

Začal sbírat ze stolu nádobí. „Ublížil ti tvůj bývalý manžel?“

„Neúspěšné manželství vždycky ublíží. Ale prosím tě, nenuť mě teď o tom mluvit.“

„Dobrá, dnes večer nebudu.“ Pohlédl na její siluetu, s černající oblohou v pozadí. „Chci totiž, abys myslela jen na mě.“ Vyšel z balkonu a nechal ji, aby uklidila zbytek.

Miloval ji. Ta slova jí zněla v hlavě. Nepřítomně zvedla košíček s pečivem a květinu. Nemohla o tom pochybovat. Už ho znala natolik, aby věřila, že to, co říká, myslí vážně. Nemohla si však být jistá, jak moc, nebo jak málo pro něj láska znamená.

Pro ni to bylo jakési krásné, pestrobarevné a trvalé štěstí, jaké potkávalo jen jiné lidi. Tatínek ji měl svým podivínským způsobem rád. Ale po rozvodu, kdy jí bylo teprve šest, se skoro neviděli.

A matka. Nepochybovala o jejích citech. Bála se ale, že nemohou být o mnoho hlubší než jiné její zájmy.

A Peter. To bylo opravdové přátelství. Ale jen do chvíle, kdy se z něj pokusili udělat lásku mezi mužem a ženou.

To, co jí nabízel Michail, však nebylo přátelství. To vědomí ji naplňovalo protichůdnými pocity – bláznivým štěstím a naprostou hrůzou.

„Zlobíš se na mě?“ odvážila se nesměle po chvíli ticha, když se chopila utěrky, zatímco on myl nádobí.

„Trochu. Spíš tomu nerozumím.“ Ranila ho, on ale nechtěl soucit. „To, že tě někdo miluje, by ti mělo dávat štěstí.“

„Napůl *jsem* šťastná. Ale napůl se bojím, že to uspěcháme a zkazíme něco krásného, co teprve začalo.“ Usilovně hledala slova. „Dnes jsem se od rána těšila jen na to, až budu s tebou, až ti budu moct všechno vyprávět, podělit se s tebou. Věděla jsem, že mě

rozesměješ a že se mi rozbuší srdce, až mě políbíš.“ Položila jednu z misek na stůl. „Proč se na mě tak díváš?“

Zakroutil hlavou. „Vždyť ty ani nevíš, jak moc mě miluješ. Ale to nevadí,“ rozhodl se velkoryse a podal jí další talíř. „Jednou to pochopíš.“

„Jsi tak arogantní,“ vybuchla, i když nebyla doopravdy rozzlobená. „Nevím, jestli se mi to na tobě líbí, nebo ne.“

„Líbí se ti to, protože ti to dává příležitost postavit se mi a poprat se se mnou.“

„Asi si myslíš, bůhvíjak mi to nelichotí, že mě miluješ.“

„Jasně.“ Zazubil se na ni. „Není to snad pravda?“

„Snad ano, to už je lidská přirozenost. Ale ty jsi…“

„Co jsem?“

Pohlédla na něj, na jeho drzý úšklebek, čertovské oči, kterými se na ni pobaveně díval, na bujné, rozcuchané vlasy. „Ty jsi tak krásný.“

Škádlivý úsměv rázem zmizel. Nevěřícně pootevřel ústa. Když se mu podařilo je zase zavřít, vytáhl ruce ze dřezu a začal si něco mumlat v mateřštině.

„To mi nadáváš?“

Místo odpovědi jí vytrhl utěrku z ruky a utřel si ruce. „Myslím, že se mi podařilo přivést tě do rozpaků.“ Se smíchem vzala jeho tvář do dlaní. „Ale vždyť jsi krásný!“

„Dost, nech toho.“ Odstrčil její ruce. „Takhle bys s mužem mluvit neměla.“

Než se mu podařilo ji setřást, objala ho kolem šíje. „Když jsem tě poprvé viděla, vypadal jsi jako pirát, tak temný a divoký.“

Tentokrát už zaklel v jejím jazyce, ale ona se jen usmála.

„Snad je to těmi vlasy,“ napadlo ji, když je pročesávala prsty. „Tolikrát jsem si představovala, jaké jsou na dotek. Anebo tvoje oči – jsou tak náladové, tak nebezpečné.“

Sjel rukama na její boky. „Začínám si opravdu připadat nebezpečně divoce.“

„Mmm. Nebo ta ústa.“ Dotkla se jich svými a opsala jejich tvar špičkou jazyka. „Nedokážu si představit, že by jim jakákoli žena mohla odolat.“

„Ty se mě pokoušíš svést.“

Její ruce se pomalu sunuly dolů, její prsty si začaly pohrávat s knoflíčky od košile. „Někdo to udělat musí.“ Jen doufala, že to udělá správně. „Ale co teprve tvoje tělo. Když jsem tě poprvé viděla bez košile, nemohla jsem popadnout dech.“ Rozhalila ji, aby ho mohla dlaněmi hladit po pevných prsou. „Na kůži se ti leskly kapičky vody, a pod kůží byly vidět všechny ty svaly.“

Rozechvěle, přerývaně vydechla. Její prsty teď se soustředěným zájmem hnětly jeho obnažené paže. Když mu znovu pohlédla do očí, našla v nich prudký, intenzivní žár a slova jí vyschla v ústech.

„Víš vůbec, co se mnou děláš?“ Když sáhl po černých, drobných knoflíčkách jejího saka, prsty se mu třásly. Pod žlutým kostýmkem měla jen krajky barvy půlnoci. V hlavě slyšel jen své bušící srdce. „A víš, jak moc tě potřebuju?“

Zakroutila hlavou. „Ukaž mi to. Stačí, když mi to ukážeš.“

Prudce ji strhl do náruče a jejich ústa i těla se do sebe vpila. Když pevně obemkla pažemi jeho šíji, nadzvedl ji výš k sobě, jeho rty však ani na okamžik nepropustily její lahodná, smyslná ústa.

S hlavou plující v oblacích, se nechala nést do ložnice. Cestou setřásla lodičky, které zůstaly ležet bůhvíkde na podlaze. V tom jednoduchém gestu bylo tolik svobody a volnosti, že se rozesmála štěstím. Když společně padli do postele, stará matrace zasténala, prohnula se a vtáhla je do své prolákliny.

Bylo to stejně bouřlivé a bezhlavé jako prve. Avšak poté, co už jednou poznala sílu jeho vášně, bylo snazší s ní udržet krok. Třesoucími se prsty zápasila s jeho džínsy, zatímco on z ní strhával krajkové prádlo.

Octla se holými zády na tkaném přehozu, pod jeho neklidným a dravým tělem. Otevřeným oknem proudil do místnosti večerní vzduch sálající z rozehřátých cihel a z dálky přicházelo dunění hromu a rezonovalo jejím tělem.

Chtěl prožít bouři její vášně. Nikdy předtím nepoznal, co to je tak zoufale, hladově po někom toužit. Vzpomněl si na opravdový hlad v dětství, na chlad a touhu po troše tepla. Vzpomněl si, jak si později přál zabořit se do měkkosti a tepla nějaké ženy. To však bylo nicotné ve srovnání s tím, jak potřeboval ji.

Jeho ruce si spěšně, nedočkavě přivlastňovaly každý centimetr jejího těla. Kdykoli se rozechvěla, využil její zemdlelé slabosti a dohnal ji svým ničivým laskáním k tomu, aby se zmítala slastí.

Hrom zaduněl blíž, jakoby na výstrahu. Spolu s ním se dovnitř otevřeným oknem hrnul vášnivý nářek saxofonu. Slunce padalo po nebi k západu stále rychleji a nechávalo za sebou horizontální plameny a stíny, olizující oblohu a celý svět.

V tom horkém, tmavnoucím pokoji jako by byli uzavřeni před světem i časem. Skutečnost se přelila do jednoho muže a jedné ženy, do touhy, která je stravovala a spojovala.

On dobýval to, po čem toužil, ona se tomu vzdávala.

Nadzvedl ji, až ho nohama objala kolem pasu a její záda se prohnula jako luk. Pak se i on vzdal síle, která je oba ovládala, a s tváři přitisknutou do jemné prohlubně nad jejími ňadry se jí nechal pohltit.

Déšť vydržel čekat až do příštího odpoledne, kdy se snesl v plné slávě za doprovodu hromu a blesků. Sydney se právě účastnila složité telefonické konference. Ačkoli naproti ní seděla Janine, sama si dělala poznámky.

„Ano, pane Bernstaine, myslím, že s těmito úpravami bude smlouva výhodná pro všechny strany.“ Pak musela počkat, až přitaká jak Bernstain, tak jeho právník a jeho partner na západním pobřeží. „Přepracovaný návrh vám odfaxujeme zítra do pěti hodin našeho času.“ Usmála se sama pro sebe. „Ano, společnost *Hayward* nerada odkládá na zítřek, co může udělat dnes. Děkuji vám, pánové, a na shledanou.“

Když obě zavěsily, pohlédla na Janine. „Takže?“

„Ani jsi nehnula brvou.“ Natáhla k ní ruku. „Já mám dlaně úplně zpocené. Blahopřeju k tak výbornému obchodu.“

„Myslím, že ta transakce správní radu potěší.“ Sedm milionů, pomyslela si. Právě uzavřela obchod v hodnotě sedmi milionů dolarů. A Janine měla pravdu. Byla ledově klidná. „Tak se pojďme pustit do té konečné verze, Janine.“

Ještě než Janine vstala, však zazvonil telefon. S automatickým reflexem sekretářky ho zvedla. „Kancelář slečny Haywardové. Okamžik, prosím.“ Přepnula na čekání. „To je pan Warfield.“

Sydney unaveně přikývla.

„Vezmu to. Díky, Janine.“

Počkala, až se zavřou dveře. „Ahoj, Channingu.“

„Sydney, už několik dní tě sháním. Kde se schováváš?“

Při vzpomínce na Michailovu postel s propadlou matrací se usmála. „Promiň, Channingu, byla jsem… zaneprázdněná.“

„Samá práce a žádná zábava.“ Zaskřípala zuby. „Já se tě ale chystám trochu rozptýlit. Co takhle zajít zítra na oběd?“

Pro větší věrohodnost nahlédla do své agendy. „Mám obchodní schůzku.“

„Ty jsou od toho, aby se odkládaly na pozdější termíny.“

„Opravdu nemůžu. Mám rozjetých několik projektů, které jsou v závěrečném stadiu, a celý týden nebudu moc v kanceláři.“

„Ale Sydney, slíbil jsem Margerite, že ti nedovolím pohřbít se v kanceláři zaživa. A víš, že držím slovo.“

Čím to bylo, že dokázala s chladnou hlavou uzavřít multimilionový obchod, ale tenhle osobní nátlak ji dohánět k šílenství?

„Matka nemá důvod k obavám. Promiň, Channingu, ale teď nemám čas si s tebou povídat. Mám… nějaké jednání,“ improvizovala.

„Krásné ženy se vždy smějí o trochu opozdit. Jestli tě nepřemluvím na ten oběd, budu tě muset pozvat na pátek. Jdu s několika přáteli do divadla. Nejdřív samozřejmě na drink, a pak na malou večeři.“

„Už něco mám, Channingu. Ale dobře se bavte. Teď ale promiň, vážně musím běžet.“ Nečekala, až začne protestovat, a položila sluchátko.

V duchu se však proklínala. Proč mu prostě neřekla, že s někým chodí?

Jednoduchá otázka a jednoduchá odpověď. Channing by to vyzvonil Margerite a Sydney netoužila po tom, aby se to matka dozvěděla. To, co bylo mezi ní a Michailem, byla její, jen její věc, a chtěla, aby to ještě chvíli zůstalo jen mezi nimi.

On ji miloval.

Zavřela oči a oddala se na okamžik tomu divokému pocitu radosti a paniky. Snad časem dokáže plně mu oplatit jeho lásku, milovat tak opravdově a cele. Tolik se bála, že toho není schopna.

Také si ale myslela, že je frigidní. Aspoň tahle obava už byla pasé.

Chce to čas, pomyslela si znovu. Potřebovala se vyznat ve svých citech. A pak… pak se uvidí.

Zaklepání na dveře ji vrátilo do současnosti. „Ano?“

„Promiň, Sydney.“ Dovnitř vešla Janine s listem firemního papíru. „Tohle právě přišlo z kanceláře Lloy-da Binghama. Myslela jsem, že se na to budeš chtít hned podívat.“

„Ano, děkuju.“ Přejela očima po řádcích. Dopis se pečlivě snažil zamaskovat vztek a zášť, byla to však výpověď, s okamžitou platností. Pečlivě ji položila na stůl. Nebylo těžké vyčíst mezi řádky, že toto představení ještě neskončilo. „Janine, potřebuju nějaké spisy z osobního. Budeme hledat někoho na místo pana Binghama a chtěla bych vědět, zda bychom nenašli někoho z našich zaměstnanců.“

„Ano, zařídím to.“ Zamířila ke dveřím, v půlce cesty se však otočila. „Sydney, můžu ti ve svém postavení manažerky kanceláře občas poradit?“

„Samozřejmě!“

„Dávej si pozor. Někdo by ti rád vrazil nůž do zad.“

„Já to vím, hodlám si je krýt.“ Mimoděk si začala třít ztuhlé svaly na šíji. „Janine, co bys řekla, kdybychom si, než se vrhneme na ty spisy, daly obě.kávu?“

„Hned ji přinesu.“ Otočila se a málem se srazila s Michailem, který vešel do dveří. „Promiňte.“ Příchozí byl promoklý na kost a bílé bavlněné tričko, přilepené na urostlý hrudník, odhalovalo krásnou strukturu svalů. „Promiňte, ale slečna Haywardová –“

„To je v pořádku.“ Sydney už byla na cestě od stolu. „Pana Stanislaského přijmu.“

Janine, které neušel pohled v očích nadřízené, si trochu závistivě povzdechla. „Telefonní hovory mám odkládat?“

„Hmm?“ zeptala se Sydney nepřítomně.

Michail se zašklebil od ucha k uchu. „Ano prosím. Vy jste Janine, ta povýšená?“

„Ehm… jak se to vezme, ano.“

„Sydney mi řekla, že jste skvělá.“

„Díky.“ Jak mohl zmoklý mužský tak báječně vonět? „Dáte si kávu?“

„Ne, děkuju.“

„Já taky ještě počkám, Janine. Ale ty si udělej přestávku.“

„Ano, samozřejmě.“ S malým povzdechem zaklapla dveře.

„Ty nemáš deštník?“ zeptala se Sydney, když se předklonila, aby ho políbila. On však nechal ruce podél těla.

„Nemůžu tě obejmout, strašně bych tě ušpinil. Nemáš ručník?“

„Okamžik.“ Vešla do připojené umývárny. „Co děláš touhle dobou v centru města?“

„Déšť všechno přibrzdil. Dělal jsem nějaké papírování a ve čtyři dal padla.“ Vzal si ručník, který mu přinesla, a začal si jím třít vlasy.

„To už je tolik?“ Pohlédla na hodiny na stěně a viděla, že je skoro pět.

„Máš hodně práce.“

Pomyslela na výpověď, která jí ležela na stole, a na ty osobní spisy, které musela projít. „Trochu.“

„Až budeš mít čas, mohli bychom jít do kina.“

„To bych ráda.“ Vzala od něj ručník. „Potřebuju ještě hodinu.“

„Vrátím se pro tebe.“ Sáhl na šňůrku perel na jejím hrdle. „A ještě něco.“

„Co je to?“

„Celá rodina jede tenhle víkend na návštěvu k sestře. Pojedeš se mnou?“

„Strašně ráda. Kdy?“

„V pátek, po práci.“ Rád by ji nakreslil s těmi perlami. Jen ty perly, žádné oblečení. Ačkoli málokdy pracoval s něčím jiným než se dřevem, její sochu by nejraději udělal z alabastru. „Můžeme jet, až budeš připravená.“

„Stihnu se sbalit do šesti. Nebo do půl sedmé,“ opravila se. „Stačí?“

„Stačí.“ Vzal ji za ramena, přitáhl ji k sobě právě tak blízko, aby ji nenamočil, a políbil ji. „Nataše se budeš moc líbit.“

„Doufám.“

„Znovu ji políbil. „Miluju tě.“

Vlna emocí jí rozechvěla kolena. „Já vím.“

„A ty mě taky miluješ,“ zamumlal. „Ale to ještě nevíš. Navíc jsi tvrdohlavá.“ Ještě krátkou, slastnou chvilku si pohrával s jejími roztouženými rty. „Brzo mi budeš stát modelem.“

„Stát *čím?*“

„Modelem. Na podzim mám výstavu, a myslím, že bych tam mohl přidat několik kousků tebe.“

„Nevěděla jsem, že chystáš výstavu?“ Pak jí došla jeho ostatní slova. „Několik kousků *mě?*“

„Plastiky, portréty. Takže nás čeká spousta práce. Teď tě ale nebudu zdržovat, určitě máš taky co dělat.“

„Aha.“ Úplně zapomněla na spisy i telefony. „Ano, uvidíme se za hodinu.“

„Tenhle víkend bude ještě volná zábava, ale příští…“ Rozhodně pokýval hlavou. Už si byl jistý, bude to alabastr.

Sv mokrým ručníkem v rukou sledovala, jak jde ke dveřím.

„Michaile?“ Zastavil se s rukou na klice. „Ano?“

„Kde bydlí tvoje sestra?“

„V Západní Virginii.“ Když za sebou s šibalským úsměvem zavřel dveře, zůstala Sydney chvíli němě zírat na jejich prázdnou plochu, zatímco se jí před očima promítly záběry idylického venkova.

„Víkend v Západní Virginii?“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Bála se, že se nakonec nestihne sbalit. Snad nikdy si nedělala takové starosti s tím, co si s sebou vzít na sebe. Dvakrát kufřík znovu vysypala a znovu zabalila. Co se asi nosí na rodinném víkendu v Západní Virginii? Odjet na pár dnů na Martinique – to by zvládla a přehledem. Malý výlet do Říma – z toho by mohla dávat hodiny. Výlet k Michailově sestře ji však dohnal k tomu, aby několikrát obrátila šatník vzhůru nohama.

Když potřetí zavírala kufr, zapřísáhla se, že je to naposledy. Aby odolala pokušení, odnesla ho do obýváku a pak utíkala zpátky do ložnice převléct se z pracovního kostýmu.

Právě si oblékla bavlněné kalhoty a trávově zelené tričko bez rukávů a chystala se zase svléknout, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Dobrá, tak to tedy bude muset stačit, říkala si cestou ke dveřím. K jeho sestře stejně přijedou tak pozdě, že stěží bude záležet na tom, co má na sobě. Nervózně si učesala vlasy, pomyslela si, zda by si na cestu neměla vzít šátek, a otevřela dveře.

Za nimi, dokonale upravená a v šatech posetých flitry, stála Margerite.

„Sydney, miláčku.“ Mezi dveřmi políbila dceru na tvář.

„Mami, nevěděla jsem, že se dneska chystáš do města.“

„Ovšemže jsi to věděla.“ Usadila se do křesla a přehodila nohu přes nohu. „Channing ti přece řekl, že se chystáme s menší společností do divadla.“

„Ach ano. Zapomněla jsem.“

„Sydney.“ Znělo to jako povzdech. „Mám o tebe starost.“

Sydney otevřela malý bar, aby matce nalila sklenku jejího oblíbeného sherry. „Zbytečně. Jsem v naprostém pořádku.“

„Zbytečně?“ Margeritiny upravené ruce s korálo-vými špičkami nehtů se pobouřeně zatřepetaly ve vzduchu. „Odmítáš jedno pozvání za druhým, minulý týden jsi si nenašla jediné odpoledne, aby sis vyrazila s vlastní matkou na nákupy, a hodiny prosedíš zavřená v kanceláři. A já si nemám dělat starosti?“ Když si od ní brala

skleničku, shovívavě se usmála. „Já ale vím, co s tím uděláme. Ty se převlečeš a půjdeme společně s Channingem a ostatními za zábavou.“

Sydney se lekla, když si uvědomila, že málem poslušně přitakala. Zvyk dělat, co jí ostatní řeknou, měla zakořeněný hluboko pod kůží. Teď si však sedla na boční opěradlo divanu a snažila se vymyslet nějaký způsob, jak odmítnout, a přitom se Margerite nedotknout.

„Promiň, mami, ale změny v *Haywardu* vyžadují čas i energii.“

„Miláčku,“ mávla Margerite významně sklenkou, „toho jsem se právě bála.“

Sydney odmítavě zakroutila hlavou. „Kromě toho, nemám potřebu jít každý den na večírek. Opravdu ti děkuju za pozvání, ale jak jsem řekla Channingovi, už něco mám.“

Margeritiny oči zasršely hněvem, nedala však nic najevo, jen netrpělivě poklepala nehtem o opěradlo. „Jestli myslíš, že tě tu nechám celý víkend zahrabanou v papírech –“

„Tenhle víkend nepracuju,“ přerušila ji Sydney. „Náhodou zrovna někam jedu –“ Spěšné zaklepání na dveře ji zachránilo. „Promiň na okamžik.“ Jakmile otevřela, varovně vztyčila ruku. „Michaile, je tu –“

Ten však očividně neměl chuť o ničem diskutovat, dokud ji nepolíbí, což provedl ihned v otevřených dveřích. Margerite, bledá jako stěna, vstala. Nemohla nepochopit, že polibek, jehož byla svědkem, byl polibek dvou milenců. „Michaile!“ Sydney se podařilo trochu ho od sebe odstrčit.

„Ještě jsem neskončil.“

Jednou rukou se opřela o jeho prsa a druhou bezmocně pokynula směrem k Margerite. „Je tu matka.“

Pohlédl do tváře bílé vzteky, jemně Sydney odsunul vedle sebe a vzal ji kolem ramen. „Margerite, dobrý večer.“

„Neexistuje snad pravidlo,“ řekla škrobeně, „že obchod a soukromí se nemíchá?“ Se zdviženým obočím si ho změřila od hlavy k patě. „Ale vy asi nejste někdo, kdo dá na pravidla.“

„Záleží na tom, jestli jsou užitečná, nebo ne.“ Jeho hlas byl zdvořilý, nebyl v něm však ani náznak lítosti. „Užitečná je například upřímnost, Margerite. Byl jsem k vám upřímný.“

Obrátila se k němu zády, jako by nemohla unést pravdivost jeho slov. „Chtěla bych s tebou mluvit o samotě, Sydney.“

Při pohledu na matčina nepřátelská, neústupná záda se jí rozbušilo srdce.

„Michaile, prosím tě, nevzal bys mi ten kufr do auta? Budu tam za pár minut.“

Vzal jí obličej do dlaní. „Zůstanu tu s tebou.“

„Ne.“ Vzala ho za zápěstí. „Bude lepší, když nás necháš o samotě. Jen na chvíli.“

Nedala mu na vybranou. S nespokojeným mumláním zvedl její zavazadlo. Jakmile se za ním zavřely dveře, Margerite se k ní otočila se zlobou v očích. Sydney však už byla na takový střet vyzbrojená. Věděla, že Margerite dělá scény málokdy, o to jsou však bouřlivější a jedovatější.

„Ty hloupá naivko! Ty s ním spíš!“

„Nemyslím, že by to byla tvoje věc, ale je to tak.“

„Myslíš, že jsi dost chytrá nebo šikovná na to, aby sis s takovýmhle chlapem poradila?“ Třískla křišťálovou číškou o stůl. „Víš, že by tě tahle špinavá malá aférka mohla zničit? Že by mohla zničit všechno, co jsem léta budovala? Co jen jsi napáchala škody, když ses rozvedla s Peterem – ale to se mi podařilo urovnat. A teď tohle. Utéct na víkend do nějakého zchátralého hotýlku.“

Sydney sevřela ruce. „Na mém vztahu s Michailem není nic špinavého a nikam neutíkám. A co se týče Petera, o tom s tebou už vůbec nebudu mluvit.“

Margerite s bojovným, tvrdým pohledem v očích postoupila o krok k ní. „Od chvíle, co ses narodila, jsem nešetřila žádnými prostředky, abys měla všechno, co sis jako dítě z rodiny Haywardu zasloužila. Nej-lepší školy, slušní přátelé, dokonce i dobře vybraný manžel. A takhle se mi teď odvděčíš? Za všechno, co jsem obětovala?“

Margerite začala přecházet po pokoji. „Věř mi, chápu, že ten muž je přitažlivý. Dokonce jsem si sama pohrávala s myšlenkou, že bych si z něj na chvíli mohla udělat milence. Samozřejmě diskrétně.“ Rána, kterou utrpěla její pýcha, byla živá. „Žena má právo trochu si vyhodit z kopýtka… A jeho talent a umělecká kariéra mluví v jeho

prospěch. Ale jeho původ je prostě nedostatečný, hůř než nedostatečný, Cikáni, rolníci, nevolníci… Já jsem dost zkušená na to, abych ho zvládla – kdybych o to bývala stála. Také nemám žádné závazky, aby mě taková aférka mohla zkompromitovat. Ty jsi však na prahu zasnoubení s Channingem. Myslíš, že by si to nechal líbit, kdyby zjistil, že jsi lezla s tím divochem do postele?“

„Tak to by stačilo.“ Vzala matku za předloktí, jako by ji chtěla zastavit. „Přešla jsi nejzazší hranici. Jsi velmi háklivá, pokud jde o dobré jméno rodu Haywardu, ale sama jsi k němu moc nepřispěla. Tak abys věděla, já jsem to jméno vždy ctila, a právě teď ve dne v noci pracuju na tom, aby zůstalo bez poskrvny. Ale mé soukromí a s kým se v něm stýkám je jen a jen moje věc.“

Margerite, bledá jak stěna, se jí vytrhla. Takhle s ní její dcera v životě nemluvila. „Neopovažuj se se mnou mluvit tímhle tónem! Jsi snad tak zaslepená chtíčem, že jsi zapomněla na závazky a zodpovědnost?“

„Na ty jsem nikdy nezapomněla,“ odsekla Sydney. „A vhodnější tón pro tento okamžik si nedokážu představit.“ Samotnou ji překvapilo, kde se v ní vzalo tolik jedu a hořkosti, ale nemohla ten příval zastavit. „Tak poslouchej, mami, co se týče Channinga, nikdy jsem s ním nebyla na prahu ničeho, natož pak zasnoubení. To jsi plánovala ty. A já se už nikdy, nikým nenechám donutit k něčemu takovému. Kdyby to pomohlo, aby Channing pustil ty fantazie z hlavy, klidně si zaplatím stránkový inzerát v *Timesech* a ohlásím, že chodím s Michailem. A co se týče Michailovy rodiny, nevíš o ní nic, stejně tak jako nevíš nic o něm jako o člověku. Nevšimla sis ničeho víc než toho, jak vypadá.“

Margerite zvedla bradu. „A ty ano?“

„Ano, všimla. Je to dobrý, milující a poctivý člověk, který ví, čeho chce v životě dosáhnout, a dokáže o to bojovat. Tomu bys možná i rozuměla, ale on by na rozdíl od tebe na cestě za svým nikdy nikomu neublížil. Miluje mě. A já…“ Ta slova přišla jako jasné a prosté zjevení: „Já miluju jeho.“

„On tě miluje?“ Margerite nevěřícně vybuchla. „Teď vidím, že jsi přišla o zdravý rozum. „Proboha, Sydney, snad nevěříš všemu, co chlap řekne v posteli?“

„Věřím tomu, co řekne Michail. Teď na mě čeká a máme před sebou dlouhou cestu.“

Margerite s hlavou hrdě vztyčenou odpochodovala ke dveřím, kde se naposledy ohlédla přes rameno. „Zlomí ti srdce a ještě z tebe udělá husu. Ale možná to potřebuješ.“

Když za sebou práskla dveřmi, Sydney bezmocně klesla na opěradlo gauče. Michail bude muset ještě chvíli počkat.

S rukama v kapsách přecházel sem a tam kolem výtahů v garáži. Jeho myšlenky byly černé jako smůla. Když se dveře konečně otevřely, vrhl se k Sydney.

„Jsi v pořádku?“ Vzal její tvář do dlaní. „Zdá se, že ne.“

„Ale ano. Rodinné hádky ale nikdy na náladě nepřidají.“

Pro něj byly rodinné hádky jako jízda na kolotoči. Mohly ho rozžhavit doběla, ale nakonec také rozesmát. Nikdy by ho však nevyčerpaly tak jako teď ji. „Jestli chceš, můžeme jít nahoru a počkat do rána, až ti bude líp.“

„Ne, radši pojedeme.“

„Moc mě to mrzí.“ Políbil ji na obě ruce. „Nerad bych způsobil zlou krev mezi tebou a tvou matkou.“

„To přece není tvoje vina.“ Opřela se mu hlavou o prsa a byla vděčná za útěchu jeho paží. „Byly to staré, dlouho potlačované problémy, které teď jen vypluly na povrch. Nechci o tom mluvit.“

„Příliš toho přede mnou tajíš, Sydney.“

„Já vím. Promiň.“ Zavřela oči. Cítila napětí v žaludku a sucho v hrdle. Ne, nemohlo být tak obtížné ta slova vyslovit. „Miluju tě, Michaile.“

Ruka, kterou ji konejšivě hladil ve vlasech, se zastavila, a pak zajela do jejích vlasů, aby jí mohl zaklonit hlavu dozadu a pohlédnout do očí. „Takže jsi přestala být tvrdohlavá.“ Jeho hlas přetékal něhou. Mezi polibky, kterými zasypal její ústa, jí šeptal konejšivá slůvka. „Až budeme na cestě, ještě mi to zopakuješ. Rád to poslouchám.“

Se smíchem se zavěsila za jeho paži. „Tak dobře.“

„A až budeš řídit ty, budu to říkat zase já.“

Udiveně se zarazila: „Já budu řídit?“

„Ano.“ Otevřel jí dvířka na straně spolujezdce. „Já první a pak mě vystřídáš. Máš řidičák?“

Trochu váhavě se rozhlédla po palubní desce. „Mám.“

„A nebojíš se?“

Pohlédla do jeho škádlivé tváře. „Ne, dnes večer se nebojím ničeho.“

Před cihlovým domem v Shepherdstownu zaparkovali až po půlnoci. Vzduch tu byl chladnější. Na hvězdami poseté obloze nebyl jediný mráček. Sydney spala s hlavou opřenou o ruku. Vzpomněl si, s jakou rozkoší si za New Jersey sedla za volant. Řídila až do Delaware, ale za hranicí s Marylandem si zase vyměnili místa a ona usnula, jako by ji do vody hodil.

Vždycky někde hluboko v sobě věděl, že jednou bude takhle milovat. Že potká ženu, která promění nerovnou a hrbolatou dráhu jeho života v hladký, uzavřený kruh. Teď byla vedle něj a tiše oddechovala, zatímco uháněli po klidné silnici.

Když na ni pohlédl, dokázal si představit, jak bude vypadat jejich život. Možná to neviděl zcela ostře. Také nečekal, že budoucnost bude bez překvapení. Dovedl si ale představit, že se ráno bude budit vedle ní, v ložniciVe velkém domě, do kterého se spolu nastěhují. Viděl ji, jak se večer vrací domů, buď rozmrzelá nebo spokojená s úspěchy dne. Budou spolu sedět a povídat si o své práci.

Jednoho dne počne dítě a on si bude moci sáhnout, jak se jejich syn či dcerka hýbá v jejím břiše. Jejich domov bude plný dětí a oni se budou radovat z toho, jak rostou.

To ale trochu předbíhal. Došli za tak krátkou dobu hodně daleko a on si chtěl vychutnat každý okamžik.

Sklonil se k ní a přitiskl rty na její spící tvář. „Přejel jsem s tebou několik států, miláčku.“ Zavrtěla se a ospale zamumlala. „Devatero hor a devatero řek. Dej mi pusu.“

Probudila se horkým dotykem jeho úst. Na kůži cítila svěží noční vánek, ve kterém se vznášela vůně růží. A v jejích útrobách rostla zrovna tak něžná a sladká touha.

„Kde to jsme?“

„Podle cedule u silnice je to divoká a úchvatná Západní Virginie.“ Jemně ji políbil. „Zítra mi řekneš, jestli je to pravda.“

Pro ni však bylo každé místo divoké a úchvatné, když tam byla s ním. Ovinula pažemi jeho urostlá záda. Zavzdychal slastí a vzápětí sykl bolestí, když se udeřil o řadicí páku do zvláště citlivé části těla. „Asi stárnu. Svést ženu v autě už není tak snadné, jak to bývalo.“

„Vážně? Zrovna jsem si říkala, že si nevedeš špatně.“

Uvědomil si příjemné napětí ve slabinách a na okamžik tu možnost zvažoval, pak však zakroutil hlavou. „Mám nahnáno, protože by máma mohla každou chvíli vykouknout z okna. Radši pojď. Najdeme ti snad někde v domě volnou postel a já se tam pak za tebou přikradu.“

Zasmála se a oba se toporně vysoukali z auta. „Teď mám nahnáno já.“ Odhrnula si vlasy z tváře a pohlédla na obrovský cihlový dům. V oknech v přízemí svítilo zlatavé světlo. Kolem stálo několik vzrostlých listnatých stromů a od ulice ho oddělovaI úhledný živý plot.

Když Michail vyndal zavazadla, vydali se po kamenné cestičce přes svažující se trávník. Kolem nich kvetly růže, které jí už při příjezdu zavoněly na uvítanou, a spousta dalších květin. Nebyla to pečlivě udržovaná zahrada, ale prostor pro divokou, bujnou vegetaci, která teď ve světle měsíce vytvářela rozpité, matně barevné skvrny jako na impresionistickém plátně. Kousek od verandy zahlédla stín tříkolky. Světlo přicházející z oken také odhalovalo podezřele rozhra-baný záhon petúnií.

„Řekl bych, že v tomhle má pracky Ivan,“ poznamenal Michail, když si všiml Sydneyina tázavého pohledu. „Jestli má aspoň špetku pudu sebezáchovy, zůstane schovaný, než se zase pojede domů.“

Už na verandu k nim dolehl smích a hudba.

„Zdá se, že jsou ještě vzhůru,“ podivila se Sydney. „Já jsem čekala, že už budou spát.“

„Máme jen dva dny, spát se tu moc nebude.“ Otevřel posuvné dveře a vešel bez klepání. Zavazadla nechal pod schody a vedl Sydney za ruku směrem, odkud přicházely zvuky.

Cítila, jak se jí znovu zmocňuje zažitá, naučená re-zervovanost. Nemohla si pomoct. Vychovatelky v internátních školách jí léta vtloukaly do hlavy, jak mladá dáma z dobré rodiny zdraví cizí lidi.

Zdvořile, ale v chladně. Nenabízí víc, než pevný stisk ruky a tiché „těší mě“.

Sotva si stihla oprášit dobré mravy, když se Michail, táhnoucí ji za ruku, vrhl do obýváku.

„Ha, mám tě,“ vykřikl a vrhl se k drobné krásné ženě v rudých letních šatech. Zasmála se, když ji zvedl nahoru a zatočil s ní kolem dokola, až jí bujné černé kadeře vlály na všechny strany.

„Vždycky přijedeš pozdě,“ řekla Nataša. Políbila bratra na obě tváře i na ústa. „Co jsi mi přinesl?“

„Možná pro tebe mám něco v tašce.“ Položil ji na zem a obrátil se k muži u piana. „Staráš se mi o ni dobře?“

„Když mě nechá.“ Spence Kimball vstal a potřásl si s Michailem rukou. „Už hodinu vyvádí, kde jsi.“

„Nevyvádím,“ hájila se Nataša a obrátila se k Sydney. Její úsměv byl vřelý, ale první dojem byl trochu zneklidňující. Tak do téhle chladné a odměřené ženy byl Michail bláznivě zamilovaný? „Ještě jsi mě nepředstavil své přítelkyni.“

„To je Sydney Haywardová.“ Pobídl ji, aby šla dál. „To je moje sestra, Nataša.“

„Těší mě.“ Sydney jí podala ruku. „Omlouvám se, že jsme se opozdili. Je to moje vina.“

„Jen jsem si dělala legraci. Chovejte se tu jako doma. Naši rodinu už znáte.“ Stáli v hloučku kolem Michaila, jako by se neviděli léta. „A tohle je můj manžel, Spence.“

Ten už ji přicházel přivítat. Pohled v jeho očích byl mile překvapený. „Sydney? Sydney Haywardová?“

Obrátila se k němu se svým nacvičeným úsměvem, který se však proměnil ve výraz upřímné radosti. „Spence Kimball! To mě ve snu nenapadlo!“ Srdečně si potřásli rukama. „Matka mi říkala, že jsi se odstěhoval na jih a znovu oženil.“

„Vy se už znáte?“ poznamenala Nataša a vyměnila si pohled s matkou, která právě přinášela sklenky vína.

„Znám Sydney od doby, kdy byla tak stará jako Freddie,“ vysvětloval Spence, který mluvil o své nej-starší dceři. „Neviděl jsem ji od…“ Zarazil se, když si uvědomil, že ji naposledy viděl na její svatbě. Spence sice nebyl v posledních letech příliš ve styku s

newyorskou lepší společností, ale dobře věděl, že to manželství se rozpadlo.

„No, je to už dávno," zamumlala Sydney, která jeho odmlčení správně pochopila.

„Jak je ten svět malý," přidal se Jurij a otcovsky poplácal Spenceho po zádech. „Sydney je majitelem domu, kde bydlí Michail. Než si ho začala všímat, nebyl ve své kůži."

„To není pravda." Na protest vzal Michail otcovu skleničku a dolil do ní zbývající vodku. „Teď jsem zato v sedmém nebi. Přesvědčil jsem ji, že je do mě blázen."

„Všichni z bezpečnostních důvodů couvnout," zavelela Ráchel, „jeho ego se už zase nafukuje."

Michail na obranu chytil sestru za nos. „Řekni jim, že jsi do mě blázen," přikázal Sydney, „aby to ta drzá holka musela vzít zpátky."

Alex se ji pokusil nezištně zachránit: „Pojď sem, Sydney, zlatíčko, a posad se vedle mě. Já jsem skromný a nenápadný."

„Přestaň si dělat z hosta srandičky." Naďa vyslala k Alexovi přísný, varovný pohled. „Nejste po cestě unavená?"

„Trochu. Já –"

„Promiňte." Nataša byla hned na její straně. „Samozřejmě, že musíte být unavená. Ukážu vám váš pokoj," řekla a odvedla ji ven z obýváku. „Můžete si odpočinout a vrátit se dolů za námi. Hlavně se tu chovejte jako doma."

„Děkuju," odpověděla Sydney. Než stihla vzít svůj kufřík, Nataša ho zvedla. „Je hezké, že jste mě pozvali."

Nataša se krátce ohlédla přes rameno. „Jste přítelkyně mého bratra, a jeho přátelé jsou i moji přátelé." Rozhodně však nehodlala nechat dnes večer Spence-ho spát, dokud z něj nevydoluje všechno, co o ní ví.

Na konci chodby zavedla Sydney do malého pokojíku s úzkou starobylou postelí se sloupky v rozích. Na naleštěné dubové podlaze leželo několik vybledlých koberečků. Ve staré lahvi na stolku u okna bylo několik stonků hledíku a další květiny ji vítaly z truhlíků na římse.

„Doufám, že tu budete mít pohodlí." Nataša položila kufřík na prádelník v nohách postele.

„Je to tu kouzelné.“ Pokoj voněl po cedrovém šatníku a po růžových lístcích naaranžovaných v misce na nočním stolku. „Slyšela jsem, že Spence vyučuje hudbu na univerzitě.“

„Pracuje na Shepherd College. A znovu skládá.“

„To je báječné. Má úžasný talent.“ Trochu rozpačitě přejela prstem po přehozu. „Pamatuju si Freddii, jeho dcerku.“

„Už je jí deset.“ Na Natašině tváři se rozzářil úsměv. „Chtěla počkat na Michaila, ale usnula na gauči. Do postele si vzala Ivana, asi si myslela, že ho tak zachrání před výpraskem. Vyhrabal mi petúnie. Zítra…“

Odmlčela se a nastražila ucho.

„Děje se něco?“

„Ne, ale slyším naši malou Katie.“ Automaticky si položila ruku na prs, kde čekalo mléko. „Vzbudila se na půlnoční svačinku. Omluvte mě.“

„Samozřejmě.“

Ve dveřích se zastavila. „Chtěla byste ji vidět?“

Sydney na okamžik nesměle zaváhala, ale pak se jí tvář rozzářila úsměvem. „Ano, moc.“

Z pokoje na druhé straně chodby, o troje dveře dál, se rozléhal stále hlasitější dětský pláč. Místnost tlumeně osvětlovala lampička ve tvaru růžového mořského koníka.

„Už jsem tady, zlatíčko.“ Vyndala dítě z postýlky, za něžného konejšení ve dvou jazycích. „Máma ti dá papání.“ Křik ubral na decibelech a Nataša se otočila ke Spenceovi, který se objevil na prahu. „Už jsem u ní. Je jen počuraná a má hlad.“

On ale stejně musel jít dál. Nikdy se nemohl dost vynadívat na jejich miminko, tu malinkou, ale dokonalou podobu ženy, kterou miloval jako vlastní život. Opřel se o Natašinu tvář a pohladil dcerku po tvářičce. Pláč vystřídalo hltavé pití.

„Vždyť ty se jen předvádíš před tetou,“ řekla Nataša se smíchem.

Sydney dojatě sledovala, jak se oba mazlí s děťátkem. Pohled, který si vyměnili nad jeho hlavičkou, tak přetékal něhou a láskou, až jí vhrkly slzy do očí. Raději vyklouzla z ložnice a nechala je o samotě.

Krátce po sedmé ráno ji vzbudil štěkot, bláznivý smích a hihňání ze zahrady. S nespokojeným zamručením se otočila a zjistila, že postel je prázdná.

Michail v noci splnil svůj slib a vplížil se do její ložnice. A ani jeden z nich se v úzké posteli až do úsvitu moc nevyspal.

Teď však byl pryč.

Převalila se zas na druhou stranu a přikryla si hlavu polštářem, aby se schovala před tím randálem zvenku. Bylo to však marné, a tak to vzdala. Rezignovaně se vysoukala zpod peřiny a natáhla si župan. Když ote –

v vřela dveře, zjistila, že z pokoje naproti právě vychází Ráchel.

Dvě rozcuchané ženy si vyměnily rozespalé pohledy. Ráchel zívla jako první.

„Až já budu mít děti," prohlásila, „nebudou smět v sobotu ráno vylézt z postele před desátou. V neděli až v poledne. A to jen za podmínky, že mi přinesou snídani do postele."

Sydney se opřela o rám dveří.

„Hodně štěstí."

„Jen kdybych na ně tak netrpěla." Znovu zívla. „Máš čtvrťák?"

Sydney, která ještě nebyla tak úplně vzhůru, automaticky prohledala kapsy županu. „Ne, bohužel."

„Tak chvíli počkej. Ráchel zmizela v pokoji a za okamžik se vynořila s mincí. „Hlava, nebo orel?"

„Prosím?"

„Hlava, nebo orel? Kdo vyhraje, jde první do sprchy. Kdo prohraje, musí dojít dolů pro kafe."

„Ach tak." Nejprve se málem zdvořile nabídla, že se postará o tu kávu, pak si však představila proudy teplé vody. „Orel."

Ráchel vyhodila minci, zachytila ji na hřbetu ruky a ukázala ji soupeřce. „Sakra. S mlékem a s cukrem?"

„Bez."

„Za deset minut," slíbila Ráchel a vydala se ke schodišti. Pak se však zastavila a rozhlédla, zda jsou samy. „Když je to mezi čtyřma očima, opravdu jsi blázen do Michaila?"

„Mezi čtyřma očima, jsem."

Ráchel se spiklenecky usmála. „No, proti gustu žádný dišputát."

Neuběhlo ani půl hodiny a Sydney, osvěžená a probuzená sprchou a kávou, se vydala dolů. Podle hluku, vycházejícího z kuchyně, snadno odhadla, že se tam sešla většina rodiny.

Nataša stála u sporáku v šortkách a tričku. Jurij seděl u stolu, ládoval se palačinkami a dělal obličeje na hihňající se batole v chodítku. Alex seděl s hlavou v dlaních a jen něco zabručel, když mu matka přistrčila hrnek kávy pod nos.

„Ááá, Sydney."

Na Jurijův hlučný pozdrav Alex sykl bolestí. „Tati, měj trochu ohledů k umírajícím."

Otec ho však jen přátelsky poplácal po rameni. „Vy si pojďte sednout ke mně," vyzval Sydney, „a ochutnejte Tániny palačinky."

„Dobré ráno," řekla Nataša, zatímco Naďa dolila Sydney kávu do přineseného šálku. „Omlouvám se za své nevycválané děti a toho čokla, kteří vyburcovali celý dům za kuropění."

„Děti musí nadělat trochu hluku," řekl Jurij shovívavě. Katie mu vyjádřila podporu tím, že vesele vypískla a několikrát třískla chrastítkem o pultík před sebou.

„Takže už jsou všichni vzhůru?" Sydney se posadila za stůl.

„Spence ukazuje Michailovi, jaký postavil gril," vysvětlila Nataša a položila na stůl talíř s horou palačinek. „Honí si triko, jak zvládl tu chlapskou práci, a Michail mu přizvukuje. Vyspala ses dobře?"

Sydney si vzpomněla na Michaila a horečně se snažila nezčervenat. „Ano, díky. Ale prosím vás –" spustila na protest, když Jurij přendal skoro celý kopec palačinek na její talíř.

„Ať máte energii," zamrkal na ni.

Než stihla něco namítnout, přehnalo se kolem nijako blesk mrně s kudrnatou hlavičkou. Jurij ho chytl zvedl si ho na klín.

„To je můj vnuk, Brandon. Je to malý netvor. Ale já jsem obr a takové jako on jím k snídani. Ňam ňam!"

Asi tříletý chlapec se se smíchem svíjel a zmítal v dědečkově náruči. „Tati, pojď se podívat, jak jezdím na kole! Pojď se podívat!"

„Máme návštěvu," řekla mu Naďa mírně. „Tak ukaž, že se umíš chovat."

Brandon se opřel hlavou o dědečka a dlouze, pátra-vě se na Sydney zadíval. „Můžeš se taky přijít podívat," pozval ji velkoryse. „Máš pěkné vlasy. Jsou skoro jako Lucy."

„To je velmi velký kompliment," upozornila ji Nataša. „Lucy je naše kočka. Slečna Haywardová se přijde podívat později, Brandone. Nech ji v klidu nasnídat."

„Mami, dívej se."

Nataša pohladila synka po rozčepýřené kštici. „Za chvíli. Řekni tatínkovi, že mi musí skočit do krámu."

Jurij si vnoučka vysadil na ramena, až chlapec vypískl smíchem a chytil se dědečka, který vstal od stolu, pevně za vlasy.

„Tati, dívej se, jak jsem velikej," křičel Brandon, když vyšli ze dveří.

„Přestane ten spratek někdy vřískat?" chtěl vědět Alex.

„Ty jsi nepřestal do dvanácti," zpražila ho Naďa a navrch mu věnovala láskyplné plácnutí utěrkou.

Sydney, které ho přišlo trochu líto, vstala a dolila mu kávu. Popadl ji za ruku a s hlučným mlasknutím ji políbil. „Jsi královna mezi ženami, Sydney. Utečme spolu."

„To tě budu muset zabít?" obořil se na něj Michail, který právě vešel do kuchyně.

Alex se na něj zašklebil. „Můžeme o ni zápasit. Dáme si'páku, silnější vyhrává."

„Proboha, muži jsou taková prasata," poznamenala Ráchel, která právě vešla protějšími dveřmi.

„Proč?" ozval se tenký hlásek. Na prahu za Michailem se objevilo hezké, zlatovlasé děvčátko.

„Protože si, Freddie, myslí, že když nemají mozky, tak mohou všechno vyřešit svaly."

Michail si nevšímal sestřiných urážek, odstrčil talíře stranou a sedl si s loktem zapřeným o stůl. Alex se zašklebil a několika ukrajinskými pokřiky ho vyzval na souboj. Jejich ruce se do sebe pevně zaklesly.

„Co to dělají?" zajímala se Freddie.

„Blbnou,“ povzdechla si Nataša a vzala Freddie kolem ramen. „Sydney, to je naše nejstarší dcerka, Freddie. Freddie, to je slečna Haywardová, Michailova přítelkyně.“

Sydney, mírně vyvedená z rovnováhy tím, že se o ni zápasí, se zpoza Michaila usmála na holčičku.

„Ráda tě zase vidím, Freddie. Minule jsi byla ještě v kočárku.“

„Vážně?“ Freddie nevěděla, zda si nejprve prohlídnout Sydney, nebo se dívat na Michaila a Alexe. Seděli s rukama zakleslýma do sebe, svaly paží napjaté.

„Ano, já…“ koktala Sydney, když jí Michail na zlomek vteřiny pohlédl do očí. „Znala jsem se s tvým tátou, když jste ještě bydleli v New Yorku.“

Od zápasníků se ozývalo stále vzrušenější mručení a chroptění. Ráchel v klidu seděla na druhém konci stolu a pochutnávala si na palačinkách. „Podej mi sirup,“ přikázala Michailovi, který jí ho volnou rukou přistrčil.

Nalila si na talíř štědrou dávku. „Mami, chceš si po snídani zajít na procházku do města?“

„To by bylo hezké.“ Naďa, nevšímajíc si svých synů, začala skládat nádobí do myčky. Tenhle druh zápolení snášela mnohem raději než to válení se po podlaze,

kterým řešili své spory v dětství. „Můžeme vzít Katie » v kočárku, jestli chceš, Natašo.“

„Půjdu s vámi a stavím se v krámě.“ Nataša si umyla ruce. „Mám ve městě hračkářství,“ vysvětlila Sydney.

„Ach, opravdu?“ Sydney nemohla odtrhnout oči od obou bratrů. Kdyby se jí Nataša svěřila, že má na zahradě malou raketovou základnu, asi by řekla jen „to je roztomilé“.

Sestry s matkou se na sebe spiklenecky usmály a Naďa si sentimentálně začala představovat romantickou podzimní svatbu. „Chtěla byste ještě trochu kávy?“ zeptala se Sydney.

„Ach, já –“

Michail s triumfálním pokřikem připlácí pravici svého bratra na stůl, až nádobí nadskočilo, Freddie nadšeně zatleskala a její malá sestřička se neméně nadšeně pokusila ji napodobit.

Alex si s blaženým úsměvem protáhl ztuhlé prsty. „Pro tentokrát jsi vyhrál.“

„Najdi si vlastní holku.“ Než se Sydney vzmohla na odpor, vzal ji Michail do náruče, vtiskl jí na ústa dráž-divě slaný polibek a odnesl ji z místnosti.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Víš, že jsi mohl taky prohrát?“

Michail, pobavený Sydneyiným rozhořčením, ji jen vzal kolem pasu a vedl ji dál po příkré zahradní cestičce.

„Ale neprohrál jsem!“

„Jde o to –“ Bezmocně si povzdechla. Už přes hodinu se snažila vtlouct do té jeho dubové hlavy trochu morálky. „Jde o to, že jste o mě s Alexem zápasili, jako kdybyste se vsadili o pár piv.“

Jeho samolibý úsměv se ještě víc rozzářil. Pár piv by si dal kdykoli, ale nebylo to nic ve srovnání s užaslým pohledem v jejích očích, když zírala na jeho bicepsy. Mužský má přece taky právo na trochu marnivosti, nebo snad ne?

„A pak,“ pokračovala tlumeným hlasem, protože za nimi i před nimi šli ostatní, „pak jsi mě zvedl do vzduchu před vlastní matkou.“

„Vždyť se ti to líbilo.“

„To tedy –“

„Ale ano,“ přerušil ji, když si vzpomněl, jak bezmocně roztála, když ji na zadní verandě doopravdy políbil. „A mimochodem, mně taky.“

Přísně potlačila úsměv. Nemohla přiznat, jak opojné vzrušení cítila, když ji zvedl v náručí jako nějaký barbar, táhnoucí válečnou kořist do své jeskyně.

„A co když jsem fandila Alexovi? Zdědil po vašem otci velké kouzlo.“

„Všichni Stanislaských jsou okouzlující,“ ujistil ji, aniž by se ho to jakkoli dotklo. Sklonil se, aby jí utrhl sedmikrásku z trávníku vedle cestičky. „Vidíš?“

„Hmm.“ Přidržela si kvítek u nosu. Snad bylo na čase změnit téma. „Mám radost, že jsem zase viděla Spenceho. Když mi bylo asi patnáct, strašně jsem se do něj zabouchla.“

Michail s přimhouřenýma očima pohlédl na švagrova záda. „Vážně?“

„Vážně. Tvoje sestra je šťastná žena.“

Rodinná hrdost však byla na prvním místě. „On může být šťastný, že ji dostal.“

Tentokrát se už úsměvu neubránila. „Oba máme pravdu.“

Brandon, kterého přestalo bavit vést se s maminkou za ruku, odběhl za nimi. „Musíš mě nést,“ oznámil strýčkovi.

„Musím?“

Brandon kategoricky přikývl a pokusil se vylézt Mi-chailovi na nohy jako opičák na strom. „Jako mě nosí děda.“

Michail chlapce k jeho nemalému potěšení zvedl a chvíli ho nesl vzhůru nohama.

„Vždyť vyhodí snídani,“ křikla na ně Naďa. „Tak mu dáme novou.“

Hodil si však synovce do bezpečnější polohy na záda a klučina, s tvářemi červenými vzrušením, se usmál na Sydney od ucha k uchu.

„Už mi jsou tři,“ informoval ji vážně. „Umím se sám oblíknout.“

„To umíš moc pěkně.“ Pobaveně poklepala na jeho nohu v tenisce. „Budeš slavný skladatel jako tatínek?“

„Ne, já budu vodojem. Ty jsou největší.“

„Ach tak.“ Poprvé v životě se setkala s tak velkými ambicemi u tak malého dítětte. „Ty bydlíš se strejdou Michailem?“

„Ne,“ odpověděla rychle.

„Ještě ne,“ opravil ji Michail stejně rychle a vítězoslavně se na ni zašklebil.

„Ale líbala ses s ním,“ namítl Brandon bystře. „Jak to, že nemáte žádné děti?“

„Už bylo dost otázek,“ přispěchala Nataša na pomoc a sundala synka Michailovi ze zad. Ten řičel hurónským smíchem.

„Ale já chci jen vědět –“

„Chceš toho vědět moc,“ umlčela ho Nataša mlaska-vým polibkem na tvář. „Teď by ses ale mohl spokojit s tím, že si můžeš vybrat v krámě jedno malé autíčko.“

Bezdětnost jeho strýce ho rázem přestala trápit. Jeho čokoládově hnědé oči zbystřily.

„Jakékoli autíčko?“

„Jakékoli *malé* autíčko.“

„Ale opravdu jsi mě líbala, připomněl Michail Sydney, zatímco Brandon začal s matkou diskutovat o tom, co to znamená *malé.* Sydney Michaila umlčela jediným šťouchancem do žeber.

Městečko s příkrými ulicemi a útulnými krámky bylo pitoreskní. Natašino hračkářství bylo rozkošné, plné rozmanitého zboží od nablýskaných angličáků až po načinčané porcelánové panenky a hrací skříňky.

Na pochůzkách po starožitnictvích, uměleckých obchůdcích a buticích se Michail ukázal jako skvělá společnost. Ani nevěděli, jak se jim zbytek rodiny ztratil z očí. Teprve když byl čas k návratu, do kopce, začal si Michail s náručí plnou balíčků stěžovat.

„Jak jsem si kdy mohl myslet, že jsi rozumná ženská?“

„Protože jsem.“ v Zamumlal jednu z mála ukrajinských frází, kterým už rozuměla. „Jestli jsi rozumná, tak proč jsi tohle všechno kupovala? Jak to podle tebe dostaneme zpátky do New Yorku?“

Marnivě si pohladila nové náušnice. Smaltované hvězdičky se rozhoupaly. „Jsi tak chytrý! Vždyť ty už něco vymyslíš.“

„Teď se mi snažíš zalichotit a udělat ze mě hlupáka jednou ranou.“

Usmála se. „To ty jsi mi koupil tu porcelánovou dózičku.“

Bezmocně zakroutil hlavu. Prohlížela si tu oválnou nádobku zdobenou reliéfem ženské tváře celých deset minut. Bylo jasné, že se do ní zamilovala a že přemýšlí, zda si ji dopřát.

„Vždyť ses od ní nemohla odtrhnout.“

„Já vím.“ Natáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuju.“

„Až budeš sedět pět hodin v autě s touhle hromadou na klíně, už mi děkovat nebudeš.“

Když došli k domu, Ivan s ocasem staženým mezi nohama se k nim rozběhl přes trávník, s dvěma kočkami v patách. Michail si zhluboka povzdechl.

„Ten pes je rodině jen pro ostudu.“

„Chudinka.“ Sydney strčila Michailovi svůj balíček a s nataženou rukou si sedla do dřepu. „Ivane! Pojď sem!“

Voříšek zavětřil naději na záchranu, v ostrém úhlu změnil směr a vystřelil k ní. Sydney k sobě přitiskla chlupaté tělíčko a kočky se lstivě posadily opodál a začaly si jakoby nic lízat tlapky.

„Schovává se ženské za sukněmi,“ řekl Michail opovržlivě.

„Je to ještě štěně. Běž, jdi si dát s bráchou páku.“

Se smíchem ji nechal konejšit vyděšeného psíka. Za chvíli se zpoza domu vynořila zadýchaná Freddie. „Ta-dyje.“

„Honily ho kočky,“ vysvětlila Sydney, když se Freddie sklonila, aby Ivana podrbala na břiše.

„Jen si hráli. Máš ráda pejsky?“ zeptala se.

„Ano.“ Sydney nemohla odolat, aby nezabořila tvář do chundelatého kožíšku. „Moc.“

„Já taky. I kočky. Lucy a Desi máme už dlouho. Teď se snažím mamku přemluvit, abychom si pořídili štěně.“ Pohladila Ivana a pohlédla k vyhrabaným petúniím. „Myslela jsem, že kdybych možná dala do pořádku ten záhonek…“

Sydney dobře věděla, jaké je to být malé děvčátko, které touží po zvířátku. „To je dobrý začátek. Chceš pomoct?“

Následující půlhodinu strávila zachraňováním toho, co se ještě zachránit dalo, a protože v životě na zahrádce nepracovala, ochotně poslouchala Freddiiny instrukce. Štěně se od nich nehýbalo a roztřáslo se strachy pokaždé, když se jim kočky přišly otřít o nohy a říct si o pohlazení.

Když byla práce hotová, nechala Sydney Ivana ve Freddiině péči a šla se umýt.

Ještě nebylo ani poledne, a ona toho už tolik zažila: poprvé v životě byla hlavní cenou v zápasu, líbala se na ulici, pracovala na

zahrádce a seděla na trávníku se štěnětem na klíně. Kdo ví, co ji tenhle víkend ještě čeká!

Křik a smích ji přilákal k oknu, vedoucímu z obývacího pokoje na zahradu. Tam probíhal zápas v softbalu a Ráchel právě nadhazovala. Alex začal o něčem ostře debatovat s matkou, ta však, s Brandonem na kolenou, byla jako rozhodčí naprosto neoblomná.

Netrvalo dlouho, a sportovní zápas se zvrhl ve zcela nesportovní rvačku a chumel lidských údů válející se po trávníku. Brandon s vítězoslavným pokřikem skočil rovnou doprostřed a vylezl otci na hřbet.

Sydney snad nikdy nic tolik nezáviděla.

„Nedokážeme hrát, abychom se nakonec nepopřáli," ozvala se za ní Nataša, která před chvilkou ukolébala dcerku k spánku. „Je to rozumné, dívat se z bezpečné vzdálenosti."

Když se k ní však Sydney otočila, viděla, že sé jí v očích lesknou slzy.

„Ale ne!" Rychle k ní přistoupila a vzala ji za ruku. „Vždyť oni to tak nemyslí."

„Já vím." Zčervenala rozpaky. Zoufale se snažila potlačit slzy. „Ale bylo to jako dívat se na nějaký krásný obraz nebo poslouchat krásnou hudbu. Nechala jsem se unést."

Nic víc jí nemusela vysvětlovat. Poté co Spence Nataše vysvětlil, z jakého rodinného zázemí Sydney pochází, bylo jí jasné, že nikdy nepoznala radost rodinných utkání, žertovných rvaček nebo temperamentních hádek.

„Ty ho opravdu miluješ."

Sydney nevěděla, co říct. Na tu tichou větu nešlo odpovědět tak snadno jako na Rachelinu lehkovážnou narážku toho rána.

„Ne, nic mi do toho není," pokračovala Nataša. „Moc mi na něm ale záleží. A jemu zase na tobě, to vidím. Není to pro tebe muž, se kterým se chceš jen pobavit?"

„Ne, ne, to není."

Nataša znovu pohlédla ven a spočinula pohledem na svém manželovi, který právě čelil útokům Freddie a Brandona najednou. Ještě před pár lety by se neodvážila doufat, že ji v životě potká tolik radosti. „Neděsí tě Michail někdy?"

Sydney to chtěla automaticky popřít, pak však zamyšleně řekla: „Někdy mě děsí síla jeho emocí. Prožívá je tak přirozeně, není pro něj těžké se v nich vyznat ani je dát najevo. Někdy je na mě příliš intenzivní.“

„On je to, co cítí,“ řekla Nataša prostě. „Chtěla bys vidět jeho práce?“ Nečekala na odpověď a zamířila k policím, na kterých tančily drobné malované figurky. Některé z nich tak miniaturní, až bylo stěží uvěřit, že je vytvořila lidská ruka.

Perníková chaloupka, stříbrná věž, ve které sedí kráska s vlasy spuštěnými z okna, postel s nebesy, u které klečí princ a sklání se nad Šípkovou Růženkou.

„Tohle mi přinesl včera.“ Nataša zvedla figurku pradleny u kolovrátku. Kolem ní byla stébla slámy a kousky zlata. „To je mlynářova dcera, která přede zlato.“

„Všechny jsou krásné. Mají vlastní kouzelný svět.“

„Michail má kouzlo,“ souhlasila Nataša. „Mně vyřezává pohádky, protože jsem se podle nich učila anglicky. Některé z jeho prací jsou silnější, erotičtější, některé mohou děsit. Ale vždycky jsou pravdivé. Vždycky je to něco, co vychází z něj, stejnou měrou jako z toho dřeva či kamene.“

„Snažíš se mi ukázat, že je citlivý, ale to není nutné. V životě jsem nepoznala nikoho citlivějšího.“

„Myslela jsem, že se možná bojíš, aby ti neublížil.“

„Ne,“ řekla Sydney tiše. V duchu právě myslela na to, jak bohaté musí být srdce člověka, který dokáže vytvořit takovou krásu. „Bojím se, abych neublížila já jemu.“

„Sydney –“ V tom je však vyrušilo bouchnutí dveří a čísi kroky v chodbě.

Sydney to uvítala. Svěřování intimních pocitů pro ni bylo naprosto nové a vůbec se necítila volně. A nejvíc ji udivovalo, že se svěřila ženě, kterou neznala ještě ani celých čtyřiadvacet hodin.

Odpoledne příjemně ubíhalo. Dospělí i děti se trousili do domu a zase ven, hluční a špinaví, až nakonec Naďa rázným příkazem vyklidila kuchyni.

„Jak to, že oni si sedí ve stínu s flaškou piva, a my se tady plahočíme u plotny," bručela Ráchel nad brambory, které škrabala s profesionální zručností.

„Protože," řekla Naďa, která právě dávala vařit dva tucty vajec, „tady by jen oždibovali jídlo a překáželi."

„To je sice pravda, ale –"

„Budou po nás muset uklidit," uklidňovala ji Nataša.

„Kdyby tu byla Vera, nedělali by ani to."

„Naše hospodyně," vysvětlila Nataša Sydney, zatímco krájela horu zeleniny. „Je u nás už celé roky. Teď jela na měsíc se sestrou na dovolenou. Mohla bys vyprat to víno?"

Sydney poslušně plnila instrukce, myla ovoce a občas něco zamíchala. Věděla však velmi dobře, že pracuje jako kuchtík pro tři velmi zdatné šéfkuchařky.

„Můžete udělat vejce po ďábelsku," řekla Naďa laskavým hlasem, když viděla, jak je Sydney ztracená. „Vajíčka brzy vychladnou."

„Já, ehm…" Zděšeně pohlédla na cedník vajec, která právě prala pod proudem vody. „Nemám tušení jak."

„Maminka vás nenaučila vařit?" Nadin hlas nezněl rozzlobeně, spíš nevěřícně. Považovala za svou povinnost naučit to všechny své děti, ať se jim to líbilo nebo ne.

Pokud Sydney věděla, Margerite v životě neuvařila vejce natvrdo, natožpak vejce po ďábelsku." Sydney se nejisté usmála. „Ne, naučila mě objednávat si v restauracích."

Naďa ji poplácala po tváři. „Až vychladnou, ukážu vám, jak je má Michail nejradši." Když do kuchyně dolehl z reproduktorů „baby-telefonu" Katiin pláč, zamumlala několik ukrajinských slov k Nataše, která přikývla.

„Sydney, nemohla bys tam skočit?" Obrátila se k ní s nevinným úsměvem. „Mám plné ruce."

Sydney překvapeně zamrkala. „Ty chceš, abych přinesla dítě?"

„Prosím."

Sydney nejisté vyšla z kuchyně.

„Co máš za lubem, Táňo?" zajímala se Ráchel.

„Vždyť ona chce rodinu."

Ráchel vyprskla smíchy. „Tak téhle rodiny bude mít brzy až nad hlavu.“

Děťátko naříkalo opravdu srdceryvně, říkala si Sydney, když spěchala chodbou. Co když je nemocné? Jak Natašu vůbec napadlo ji poslat, místo aby šla sama? Anebo možná, když má člověk tři děti, tak už to tak nebere? Zhluboka se nadechla a vešla do ložnice.

Katie, se zpocenými vlásky přilepenými k hlavičce, svírala okraj postýlky a vřískala. Vratké nožky sotva držely rovnováhu. Sydney se z její slzami zmáčené tvářičky sama málem rozplakala. Batole k ní vztáhlo ručky, zakymácelo se a keclo na zadeček na růžové prostěradlo.

„Chudinko malá,“ broukala Sydney, jejíž dojetí náhle přemohlo trému. „Ty ses bála, že nikdo nepřijde?“ Zvedla ji a Katie ji zbavila nejistoty tím, že se k ní pevně přimkla. „Ty jsi ale roztomilá!“ Katie ji teď zvědavě pozorovala. „Vypadáš jako strejda Michail, že jo? Ten se styděl, když jsem řekla, jak je krásný, ale tobě by to určitě nevadilo, krasavice!“

Dole v kuchyni, kde se z „baby-telefonu“ zřetelně rozléhal Sydneyin hlas, se tři ženy válely smíchy.

„A jéje.“ Když láskyplně poplácala malý zadeček, rázem odhalila problém. „My jsme se počurali? No,

maminka by to zvládla za třicet vteřin, babička taky –ale ty tu nejsou! Co bude teta Sydney dělat?“

Katie přestala fňukat a za zaujatého žvatláni si začala hrát s jejími vlasy. „Tak to zkusíme. Nikdy v životě jsem ještě nikoho nepřebalovala,“ řekla a rozhlédla se po pokoji. „Ani jsem nedělala vejce po ďábelsku a nehrála jsem softbal…“

S hlubokým povzdechem vzala jednu úhledně složenou, pravou bavlněnou plenku. „Tak jdeme na to. Tady si hajni…“

Když Michail vtrhl s hlučným „nazdar!“ do kuchyně, přivítalo ho ze tří stran naléhavé „pšš!“

„Co je?“

„Sydney přebaluje Katie,“ řekla tlumeně Nataša a pokynula k reproduktoru, který přenášel zvuky z dětského pokoje.

„Sydney?“ Michail zapomněl, že ho poslali pro pivo, a zaposlouchal se.

„Tak, to nejhorší už máme za sebou.“ Katiin zadeček byl čistý a napudrovaný zásypem. Možná až příliš štědře, ale Sydney usoudila, že v tomto případě bude více lépe než méně. Soustředěně svraštila čelo a snažila se, aby nová plenka vypadala v konečné úpravě přesně jako ta stará, pouze byla čistá. „To je skoro ono, co myslíš?“ Katie třepala nožičkama a hihňala se. „Ty to musíš vědět nejlíp! Tak, teď přichází to nejtěž-ší. Nevrtět!“

Ovšem že neposlechla. A čím víc se vrtěla a kopala nožičkama do vzduchu, tím víc se Sydney smála a mazlila se s ní. Když plenku konečně zavázala a přetáhla přes ni kalhotky, vypadala Katie tak roztomile a tak krásně voněla, že se s ní musela ještě trochu pomazlit. Vyzvedla ji do vzduchu a holčička, bez sebe štěstím, pištěla a házela sebou. Plenka mírně povolila, ale zůstala více méně tak, jak měla být.

„Tak, princezno, hotovo. Půjdeme dolů za mámou?“

„Mama,“ vykřikla a nadskočila Sydney v náručí. „Mama.“

Čtyři dospělí v kuchyni od sebe odskočili, odkašlali si a tvářili se, jakoby nic.

„Promiňte, že to tak dlouho trvalo,“ omlouvala se hned ve dveřích. „Ale byla počuraná.“ Všimla si Michaila a zastavila se, s tváří přitisknutouou na Katiinu hlavičku.

Když se jejich pohledy setkaly, zrudla a podlomila se jí kolena. Jak mohl, jak vůbec mohl dívat se na ni *takhle* před svou matkou a sestrami?

„Já ji vezmu.“ Když došel k nim a napřáhl ruce, Katie se mu vrhla do náručí. Aniž by spustil oči ze Sydney, otřel se o dětskou tvářičku a s přirozenou lehkostí ji přivinul k sobě. „Pojď ke mně.“ Než se Sydney stihla bránit, přitáhl si ji k sobě a vtiskl ji rovnou na ústa polibek. Katie, která byla na takové věci zvyklá, jen výskala a máchala ručičkama.

Pomalu, s hypnotizujícím úsměvem se od ní odtrhl a zamířil i s Katie ze dveří. „Pro to pivo se vrátím,“ slíbil, než je za sebou přibouchl.

„Tak,“ Naďa vzala omráčenou Sydney za ruce. „A teď ta ďábelská vejce.“

Když Sydney v neděli večer se smíchem odemykala dveře svého bytu, slunce právě zapadalo. Nikdy v životě se za dva dny tolik nenasmála. Položila balíčky, které nesla v náruči, na gauč, a Michail zabouchl dveře.

„Ten kufr je těžší, než když jsme odjížděli,“ řekl vyčítavě, když ho pokládal na zem.

„Je v něm pár věcí navíc,“ řekla s úsměvem a spěchala k němu, aby ho mohla vzít kolem pasu. Byl to báječný pocit, vědět, že jí její objetí hned oplatí.

Pokusila se mu poděkovat v jeho jazyce.

„Trochu jsi to zkomolila, ale není zač.“ Políbil ji na obě tváře. „A tohle, to je tradiční pozdrav na přivítanou nebo na rozloučenou.“

Já vím.“ Na rozloučenou ji všichni členové jeho rodiny políbili na tváře. Nebyl to ten chladný, formální rituál, na který byla zvyklá, ale doteky pevně přitisknutých rtů, doprovázené láskyplným objetím. Jen Alex se nespokojil s polibkem na tváře.

„Tvůj brácha dobře líbá.“ Pokusila se o vážný obličej a oplatila mu lehkým, ale něžným dotekem na tváře jeho „pozdravné“ polibky. „Asi je to u vás dědičné.“

„Líbilo se ti to?“

„Abych pravdu řekla…“ Vrhla na něj svůdný pohled zpod dlouhých řas. „Má určitý styl.“

„Je to teprve kluk,“ zamumlal Michail, ačkoli Alex nebyl ani o dva roky mladší.

„Ale ne.“ Klokotavě se zasmála. „Alex není žádný malý kluk, ale i tak musím uznat, že v tomhle máš mírný náskok.“

„Jen mírný.“

Zavěsila se mu kolem krku. „Jako řezbář určitě víš, že záleží na každém milimetru, pokud do sebe mají dvě věci přesně zapadnout.“

Přitiskl si její boky pevněji k sobě.

„Takže já ti padnu?“

Blaženě se usmála, když ji odměnil lehkým polibkem na čelo. „Ano, zdá se, že mi padneš.“

„A líbám lépe než Alex?“

Dech jí uvízl v hrdle, když pokryl její spánky a lícní kosti motýlími polibky. „Máš mírný náskok.“

Než se zmohla na víc, zmocnil se jejích úst a ona mu se slastným sténáním, tlumeným jeho dobyvačným polibkem, oplácela jeho vášeň beze zbytku.

„Takže…“ Michail, jehož vzrušení mu už nenechávalo mnoho času, ji strhl do náruče. „Asi ti budu muset teprve ukázat, co ve mně je.“

Sydney se k němu přimkla. „Když myslíš.“

Několika dlouhými kroky byl v ložnici, kde ji bez dalšího otálení hodil na postel. Než popadla dech, strhl ze sebe košili a vysoukal se z bot.

„Čemu se směješ?“

„Už zase vypadáš jako pirát.“ Odhrnula si vlasy z očí. „Ještě šavli a pásku na oko.“

Zahákl palce do roztřepaných poutek u kalhot. „Tak ty si myslíš, že jsem nějaký barbar nebo co.“

Pomalu přejela pohledem po jeho nahém těle, po nespoutané hřívě vlasů, po strništi, které dávalo tušit, že si s sebou na víkend nenamáhal vzít holicí strojek. Až nakonec spočinula na jeho temných, nebezpečných očích, sršících napětím. „Myslím, že jsi oslnivě krásný.“

Zamračil se nad komplimentem, který ho podle jeho zažitých měřítek označoval za zženštilce, byl však příliš opojený její vlastní krásou. Připadala mu tak křehká, když se krčila na posteli s vlasy zcuchanými po jízdě autem, s tváří nachovou od jeho drsného, netrpělivého polibku.

Vzpomněl si, jak vypadala, když vešla do kuchyně s malou Katie na ruce. V jejích očích se mísila radost, údiv a plachost. A jak se začervenala, když jeho matka oznámila, že ďábelská vejce dělala Sydney sama. A také když ji jeho otec na rozloučenou objal svými medvědími tlapami. Ale všiml si také, že mu na zlomek vteřiny ten pozdrav dokázala oplatit.

Hlavou se mu míhaly tucty dalších příjemných vzpomínek. Jak se mazlila s tím nemožným štěnětem, jak vzala Brandona za ruku nebo pohladila Freddie po vlasech.

Tolik potřebovala lásku.

Zasmušile se posadil na okraj postele a vzal ji za ruku. Sydney pocítila v žaludku vlnu nervozity. „Co je? Co jsem udělala?“

Nebylo to poprvé, co slyšel v jejím hlase sebeobvi-ňování a nejistotu. Zahnal prozatím otázky, které ho tížily, a zakroutil hlavou. „Nic. To jen já.“ Obrátil její ruku dlaní nahoru a vtiskl do ní něžný polibek. „Zapomínám k tobě být něžný.“

Určitě se ho nějak dotkla, zranila jeho city, jeho pýchu! Nedokázala mu jeho lásku vracet stejnou měrou. Ach bože… „Michaile, o Alexovi jsem si jen dělala legraci. Nemyslel jsi přece, že jsem si stěžovala…“

„Ale možná bys na to měla právo.“

„Ne.“ Klekla si, objala ho kolem ramen a přitiskla se na jeho ústa. „Vždyť víš, jak moc tě chci.“

Ačkoli se jeho touha rozhořela prudkým plamenem, vzal její tváře jemně do dlaní a zlehka je pohladil prsty. Cit, který vlil do následujícího polibku vyvěral přímo z jeho srdce a byl plný něhy, oddanosti a lásky.

Chvíli trvalo, než setřásla obavy a znovu se uvolnila, aby mohla plně prožít a přijmout to, co jí dával. Jeho ústa však byla tak měkká, něžná a trpělivá, že na ni brzy přeskočila jiskra. Tentokrát to však již nebyla ostrá, spalující vášeň, ale všeobjímající teplo, které je zahalovalo a spojovalo. Bylo to tak krásné, až se jí do hrdla tlačil bezmocný pláč. A i když jeho polibek postupoval hlouběji a hlouběji, byla v něm jenom něha. Něha tak odzbrojující, že tělo jí roztálo jako včelí vosk a paže jí vláčně sklouzly z jeho ramen v naprostém podlehnutí.

„Jsi tak krásná, tak krásná.“ Jeho tlumený šepot, když ji znovu pokládal na postel, ji hypnotizoval a její duši naplňoval jediný dlouhý, opojný polibek. „Zasloužil bych zastřelit, že jsem ti toho už dávno v milování neukázal víc.“

„Já nemůžu…“ Nemůžu myslet, dýchat, hýbat se.

„Pšš.“ Pečlivými, opatrnými doteky ji svlékl. „Dnes večer jsem tu jenom pro tebe. Jen pro tvé potěšení.“ Když její nahé tělo zalilo zapadající slunce, dech se mu zastavil v hrdle. Vypadala tak křehce,

že se bál na ni sáhnout. Zároveň té kráse však nedokázal odolat. „Chci ti ukázat, jak moc pro mě znamenáš.“

Což znamenalo – všechno. Byla pro něj všechno na světě. A chtěl, aby o tom po dnešní noci už nepochybovala. Jeho ruce ji laskaly se zbožnou úctou. Vedl ji za hranice touhy, až tam, kde mohou dvě duše splynout a darovat se jedna druhé.

Láska mohla být klidná, vytrvalá, nesobecká.

Její tělo bylo jako prostřená hostina, nad kterou se vznášela opojná, erotická vůně. Dnes večer však ochutnával pomalu a uváženě a dělil se s ní o každé sousto. Každý její vzdech, každé zachvění ho naplňovalo vděkem, že je jeho.

Ani jí nedovolil spěchat rovnou k cíli, a ona se poddala té pomalé, husté řece a nechala se unášet. Nikdy, ani při jejich nejvášnivějších milostných hrách, tak dokonale nevnímala své tělo. Ani jeho tělo. Jako by ho viděla poprvé.

Ty ocelově pevné svaly a jejich sílu, spoutanou ve službách nepředstavitelné něhy. Nové pochopení jejich souhry, nové rozměry harmonie. Splynutí duší.

Dávat si a brát, nést veškerý svůj cit na dlani.

Jeho prsty se chvěly stejnou rozkoší, jako její tělo.

Slyšela svůj vlastní dech, tichý a přerývaný, přecházející ve vzlyky nesnesitelné něhy, když křičela jeho jméno. Pokoj se prohlubujícími se stíny noci měnil v tajemný, mytický prostor posvátného rituálu, ve kterém se vzdávala pocta kráse.

Na slzami zmáčených tvářích ucítila jeho neoholenou kůži. Když do ní vnikl, udusil její výkřik polibkem. Rozechvěl se, pohlcen měkkým, poddajným tělem, které ho vítalo a vtahovalo do hlubin slasti. Její ústa se otvírala jeho milostným vpádům a její paže ho svíraly a drtily.

Ještě. Vzpomínal, jak si při jejich dřívějších objetích přál víc. Teď ji však měl celou, a s ní měl i všechno, co kdy chtěl.

Ačkoli ho poháněla touha, kterou už nic nemohlo zastavit, pohyboval se pomalu, aby ji ještě několikrát vynesl do bezhlavých výšin, než se spolu propadnou do závěrečného zapomnění.

„Miluju tě, Sydney.“ Cítil, jak se vzpíná vstříc jeho milostným útokům. „Jenom tebe, navždy tebe.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Bylo ještě tma a oni spali zakleslí v objetí jako dvě peroucí se děti, když zazvonil telefon. Sydney se s roz-mrzelým mumláním přitulila k Michailovi, odhodlaná zvonění ignorovat.

Michail se přes ni s nespokojeným zamručením natáhl k pekelnému přístroji. Když se převalil přes její vláčné, spící tělo, zvažoval na okamžik, zda nezůstat tam, kde je, a nevyužít příznivé polohy.

„Miláčku!“ Když viděl, že pokusy probudit ji jsou marné, zvedl s tichou kletbou sluchátko.

„Cože?“ Skutálel se na postel vedle ní. „Alexi?“ Rázem byl vzhůru a vypálil po svém bratrovi salvu v mateřském jazyce. Teprve když ho Alex uklidnil, že se nikomu nic nestalo, panika polevila. „Tak to doufám, že voláš z nemocnice, ze záchytky nebo z cely předběžného zadržení. Ani jedno?!“ Posadil se a několikrát bezmocně uhodil hlavou o mosaznou tyč v čele postele. „Tak proč ksakru voláš uprostřed noci?“ Promnul si rozespalý obličej a probodl očima Sydney-in budík. Ručičky na svítícím ciferníku ukazovaly tři čtvrtě na pět. „Cože?“ Přehodil si sluchátko k druhému uchu. „Sakra, kdy? Hned tam budu.“

Praštil telefonem a vrhl se po roztroušených hromádkách oblečení, když si uvědomil, že Sydney rozsvítila. Tvář měla bledou jako stěna.

„Rodiče?“

„Ne, nikomu se nic nestalo.“ Znovu si sedl na postel a vzal ji za ruku. „Jde o dům. Vandalové.“

Strach vystřídal nechápavý zmatek. „Vandalové?“

„Jeden z policajtů, kteří vyjeli k případu, je Alexův známý a ví, že tam bydlím, tak mu dal vědět. Způsobili nějaké škody na budově.“

„Nikdo nebyl zraněn?“ Srdce jí skočilo do krku.

„Ne, nikomu se nic nestalo.“ Viděl, jak úlevou zavřela oči. „Nápisy sprejem, rozbitá okna.“ Tlumeně zaklel. „Dva prázdné byty jsou zatopené. Půjdu se podívat, co je třeba zařídit.“

„Dej mi deset minut,“ řekla Sydney a vyskočila z postele.

Byly to jen cihly, trámy a okna, ale ta zkáza stejně bodala u srdce. Půvabně zašlé hnědé zdi hyzdily vulgární nápisy načmárané řvavě červeným sprejem. Tři okna v přízemí byla vytlučená. V chodbách někdo nožem pořezal dřevěné zábradlí a pobodal omítku.

Na koberečcích v bytě paní Wolburgové stálo několik centimetrů vody. Po ní plulo několik bílých háčkovaných deček, připomínajících okvětní plátky smutečních lilií.

„Ucpali odpad,“ vysvětloval Alex. „Okna rozbili až nakonec, takže než se kdokoli probudil, bylo už dílo zkázy hotové.“

Ano, to bylo, pomyslela si Sydney.

„Byla tma,“ konstatovala. „Všichni spali, stěží někdo něco viděl.“

„Nic není nemožné.“ Alex se obrátil směrem k hloučku nájemníků, kteří vzrušeně diskutovali v chodbě. „Jděte radši nahoru k Michailovi. Bude chvíli trvat, než tu všechny uklidníme a rozejdou se.“ • „Ne, je to můj dům. Ráda bych si s nimi promluvila.“

Chápavě přikývl a zamířil spolu s ní ke skupince rozespalých sousedů v županech. „Zvláštní, že nic neukradli – a že se vloupali zrovna do těch dvou prázdných bytů.“

Úkosem na něj pohlédla. Neměl na sobě sice uniformu, ale byl to každým coulem policajt.

„Ty asi budeš vědět, kdo má přístup k seznamu nájemníků?“

„To budu,“ odpověděla. „A také mám dost jasnou představu o tom, kdo za tím stojí.“ Přejela dlaní po poškrábaném zábradlí. „Nevím sice, kdo tu stříkal sprejem nebo rozbíjel okna, ale vím, kdo ho platil. Jen si nejsem jistá, jestli to budu moct dokázat.“

„Dokazování nech na nás.“

V osm hodin už seděla v kanceláři a pročítala od A do Z všechno, co našla v osobním spisu Lloyda Binghama. Než odbila desátá,

vyřídila několik telefonátů, vypila více kávy, než je zdrávo, v hlavě měla promyšlený plán a osobně si promluvila s vyšetřovatelem pojišťovny. Byla vyzbrojená na malou psychologickou válku.

Vytočila linku Lloyda Binghama a počkala, až zvedne sluchátko. „Ano."

„Lloyde, Sydney Hywardová." Slyšela cvaknutí zapalovače. „Máš nějaký problém?"

„Nic, co bych nezvládla. To bylo vážně ubohé gesto, Lloyde."

„Nevím, o čem mluvíš."

„Ovšemže nevíš." Její sarkasmus zněl téměř ledabyle. „Příště bych, být tebou, všechno trochu líp promyslela předem."

„Nemohla bys přejít k věci?"

„Hned. Jde o můj činžovní dům a o tvůj velký omyl."

„Na rébusy je trochu brzo." Z jeho arogance jí stoupl tlak.

„Není to ani rébus, když je odpověď tak jasná. Asi tě nenapadlo, kolik lidí v tom domě musí ráno brzy do práce. Víš, dají si kafe a náhodou vyhlédnou z okna. Neřekl bys, jak ochotně spolupracují s policií."

„Pokud tvému domečku někdo ublížil, je to tvůj problém." Hlasitě natáhl dým z cigarety. „Já jsem se k němu ani nepřiblížil."

„Neříkám, že jsi tam byl," odpověděla klidně. „Vždycky jsi uměl pověřovat úkoly podřízené. Ale až tentokrát některé z nich sebere policie, poznáš na vlastní kůži, jaké to je, nemít loajální zaměstnance."

Když zavěsila, přetékala spokojeností. Pokud hádala správně, Lloyd jistě nebude lenit a poběží ty lumpy rovnou podplatit, aby mlčeli. A protože vyšetřovatele pojišťovny Sydneyina teorie velmi zaujala, mohla se spolehnout, že ta obchodní transakce neproběhne beze svědků.

Stiskla knoflík intercomu. „Janine, než začnu pohovory s těmi novými sekretářkami, potřebuju něco k jídlu. Objednej dvojitou porci čehokoli, co je dnes čerstvé."

„Chápu. Zrovna jsem chtěla volat, Sydney. Je tu tvoje matka."

Bublinka radosti, kterou vyvolal první úspěch dne, praskla. „Řekni jí, že jsem…" Co? Zbabělec? „Ne, řekni jí, ať jde dál."

Musela se však zhluboka nadechnout, než vstala a vydala se jí naproti ke dveřím. „Ahoj mami.“

„Sydney, miláčku.“ Vypadala královsky, ve smetanovém lněném kostýmu a oblaku pařížského parfému. „Je mi to tak líto.“

„Ale – co?“

„Celý víkend čekám, abych se ti mohla omluvit.“ Margerite se sama nadechla na odvahu a stiskla kabelku. „Mohu se posadit?“

„Samozřejmě, promiň. Chtěla bys něco?“

„Chtěla bych vymazat ten páteční večer.“ Se zkroušeným výrazem pohlédla na svou dceru. „Není to snadné, Sydney, ale pravda je, že jsem žárlila.“

„Ale ne, mami.“

„Ne, nepřerušuj mě prosím.“ Margerite mávla rukou k židli vedle sebe, aby se Sydney posadila. „Radši bych to měla co nejrychleji za sebou.“

Sydney, zrovna tak na rozpacích jako Margerite, se posadila a vzala ji za ruku. „Vždyť na to můžeme zapomenout.“

Margerite ostře zakroutila hlavou. „Snad dokážu přiznat svoji chybu. Prostě si jen ráda dokazuji, že jsem ještě stále přitažlivá žena.“

„Vždyť jsi!“

Margerite se prchavě usmála. „Rozhodně bych si neodpustila, kdybych měla žárlit na vlastní dceru. Velmi, velmi lituji svých slov i chování.“ Hlasitě se nadechla. „Můžeš mi odpustit?“

„Ovšemže můžu. A taky se omlouvám za to, jak jsem s tebou mluvila.“

Margerite vytáhla z kabelky krajkový kapesníček a osušila si oči.

„Musím přiznat, že jsi mě překvapila. Nepamatu-ju se, že bys kdy v životě kvůli něčemu byla tak odhodlaná. Je to krásný muž, má drahá. Nemohu sice lhát, že souhlasím s vaším vztahem, ale rozhodně to dokážu pochopit.“ Dlouze vzdychla a schovala kapesníček zase do tašky. „Záleží mi na tom, abys byla šťastná, Sydney.“

„Já vím.“

Když pohlédla na svou dceru, oči se jí ještě stále leskly. „Jsem tak ráda, že jsme si to vyříkaly. A ráda bych ti to všechno nějak vynahradila.“

„Nemusíš už se nijak omlouvat.“

„Ale já chci. Ráda bych tě vzala na večeři.“

Sydney pomyslela na nekonečné seznamy věcí, které měla na práci, a na klidnou večeři s Michailem, na kterou se těšila. Pak však pohlédla na matčinu zkroušenou tvář. „Dobrá, když ti to udělá radost.“

„Báječné!“ Když Margerite vstala, její krok byl už zase sebejistý. „Tak v osm. *Le Cirque.*“ Po krátkém objetí vyšla ze dveří.

V osm už Sydney měla náladu jen na hluboký spánek bez večeře, odhodlaně však vystoupila z auta ve večerních šatech bez rukávů z polárně modrého hedvábí.

„Můžete jet, Donalde. Domu mě odveze matčin řidič.“

„Díky, slečno Haywardová. Hezký večer.“

„Děkuju.“

Hlavní číšník ji poznal, jakmile vešla, a úslužně ji dovedl ke stolu. Cestou přes přepychovou restauraci plnou elegantních lidí a cizokrajných vůní si představila Michaila, jak sedí u svého poškrábaného pracovního stolu s lahví piva a miskou domácího guláše.

Když zahlédla svou matku – s Channingem – zaskřípala zuby. Měla chuť se otočit a utéct.

„Tak tady jsi, drahoušku.“ Margerite, přesvědčená, že přichystala své dceři to nejkrásnější překvapení, zcela ignorovala bojovný výraz v jejích očích. „Není to báječné?“

„Báječné.“ Sydney mlčky přijala židli, kterou jí Channing nabízel. Nic neřekla, ani když ji políbil na tvář.

„Vypadáš dnes skvěle, Sydney.“

Šampaňské už bylo vychlazené a otevřené. Počkala, až naplní její sklenku, ale první doušek nemohl otupit vztek. „Matka mi neřekla, že budeš dnes večer s námi.“

„To bylo mé překvapení,“ zabublala Margerite stejně radostně jako víno v její sklence. „Můj malý dáreček na usmířenou.“ Pak,

podle předchozí domluvy se svým překvapením, vstala. „Doufám, že mě na okamžik omluvíte. Musím se jít upravit.“

Channing, který věděl, že má na svou misi pouhých patnáct minut, se okamžitě chopil Sydneyiny ruky. „Chyběla jsi mi, drahoušku. Už jsou to snad týdny, co jsem s tebou mohl být na chvíli o samotě.“

Sydney zručně vyprostila ruku. „Ano, celé týdny. Jak jsi se měl, Channingu?“

„Velmi opuštěně, bez tebe.“ Přejel prstem po její nahé paži. Opravdu měla dokonalou kůži. „Kdy přestaneme hrát ty dětské hry, Sydney?“

„Já si na nic nehraju.“ Upila ze své sklenky. „Pracovala jsem.“

V očích se mu objevil stín hněvu, záhy však zase zmizel. Margerite měla určitě pravdu. Až se vezmou, bude příliš zaneprázdněná jím, než aby ztrácela čas nějakou kariérou. Proto bude lepší, když přejde rovnou k věci. „Miláčku, naše známost trvá už měsíce. Ale věci se změnily.“

Pohlédla mu do očí. „To rozhodně ano.“

Pochopil to jako povzbuzení a znovu ji vzal za ruku. „Nechtěl jsem na tebe spěchat, ale mám pocit, že je čas na další krok. Moc mi na tobě záleží, Sydney. Jsi milá, příjemná a zábavná.“

A také jsem dobrá partie, pomyslela si v duchu.

„Chci, aby ses stala mou ženou.“ Vytáhl z kapsy krabičku, sundal víčko a ve světle svíček se rozzářil okrouhlý, ledově průsvitný diamant.

v „Channingu –“

„Připomínal mi tě,“ přerušil ji. „Byl tak královský a vznešený.“

„Je překrásný, Channingu,“ řekla opatrně. A také chladný, pomyslela si v duchu. Tak studený! „Je mi to líto, ale nemohu ho přijmout. Ani tvou nabídku.“

Šok záhy vystřídal vztek. „Sydney, oba jsme dospělí. Falešný stud není nutný.“

„To není nic falešného. Snažím se být k tobě fér.“ Nervózně si poposedla. Tentokrát vzala za ruce ona jeho. „A ani nevíš, jak moc mě mrzí, že nás matka dostala do tak nepříjemné situace. Buďme k sobě upřímní, Channingu. Nemiluješ mě a já tebe také ne.“

Dotčeně zvedl bradu. „To bych ti asi těžko nabízel manželství.“

„Žádáš mě o ruku, protože ti připadám atraktivní, myslíš,’že bych byla skvělá paní domu a hostitelka, a protože pocházím ze stejné společenské vrstvy jako ty. To jsou důvody spíš pro fúzi našich firem, než pro manželství.“ Zaklapla nad diamantem víčko a vtiskla mu krabičku zpátky do rukou. „Jako manželka neobstojím, Channingu, to vím sama nejlépe. A proto se nehodlám už nikdy manželkou stát.“

Trochu se uvolnil.

„Chápu, že jsi se ještě úplně nepřenesla přes rozvod s Peterem.“

„Ne, to, co bylo mezi mnou a Peterem, nemůžeš pochopit. Abych byla upřímná, s mým odmítnutím tebe to nemá nic společného. Nemiluju tě, Channingu, miluju někoho jiného.“

Zrudnul.

„Pak mě uráží, že jsi předstírala city ke mně.“

„Nikdy jsem k tobě necítila nic než přátelství, které je upřímné,“ řekla bezmocně. „A přijmi mou omluvu, pokud jsem to nedávala dostatečně jasně najevo.“

„Myslím, že omluva nestačí, Sydney.“ Ztuha se postavil na nohy. „Ale omluv mě prosím u své matky.“

Hrdě vzpřímený odkráčel z místnosti a zanechal Sydney s jejím vztekem a výčitkami svědomí. Teprve za pár minut se rozzářená Margerite vrátila z toalet. „Takže?“ Spiklenecky se sklonila ke své dceři, potěšená, že je Channing, jak se domnívala, nechal na chvíli o samotě. „Povídej!“

„Channing odešel, mami.“

„Odešel?“ Margerite se zmateně rozhlédla okolo. „Co tím myslíš, odešel?“

„Prostě se naštval a šel. Měla bych dodat, že jsem odmítla jeho žádost o ruku.“

„Odmítla?“ Margerite nevěřícně zamrkala. „Ale –Sydney, jak jsi mohla?“

„Jak jsem mohla?“ Uvědomila si, že zvedá hlas, a proto přešla do rozčileného šeptotu. „A jak jsi *ty* mohla narafičit na mě tuhle příšernou večeři?“

Margerite rozrušeným pohybem ruky odehnala blížícího se číšníka a sáhla po své sklence vína. „Velmi snadno. Už celé měsíce se snažím dát vás s Channin-gem dohromady. A protože tě Michail konečně vytáhl z té tvé ulity, přišla vhodná chvíle. Channing je přesně to, co potřebuješ. Je ze slušné rodiny, má nádherný dům a dokonalé chování.“

„Já ho nemiluju.“

„Sydney, proboha, buď rozumná.“

„To jsem právě vždycky byla, a v tom je problém. Když jsi za mnou dnes ráno přišla, tak jsem ti uvěřila. Uvěřila jsem ti, že lituješ, co se stalo, a chceš, abychom se usmířily.“

Margerite se zalily oči slzami. „Všechno, co jsem řekla, jsem myslela upřímně. Celý víkend jsem se trápila tím, co se stalo. Jsi moje dcera a chci pro tebe to nejlepší.“

„Já ti věřím,“ vydechla Sydney bezmocně. „To ale ještě neznamená, že víš nejlíp, co je pro mě dobré. A tím, co jsi udělala dnes večer, jsi mě dostala do pozice, ve které jsem Channingovi chtě nechte musela ublížit.“

Margerite vyhrkly slzy. „Sydney, jen jsem myslela –“

„Nemysli za mě.“ Sama měla pláč na krajíčku. „Už nikdy nemysli za mě. Jednou jsem ti dovolila za mě rozhodnout životně důležitou věc, a zničila jsem druhému člověku život.“

„Já nechci, abys byla sama,“ vypravila ze sebe Margerite mezi vzlyky. „Je to strašné, žít sám.“

„Mami.“ Ačkoli se bála, že ji to připraví o sílu a odhodlání, vzala matku za ruku. „Teď mě poslouchej. Mám tě ráda, ale nemůžu být jako ty. Chci, aby náš vztah byl upřímný a otevřený. Bude to chvíli trvat, ale nepodaří se to, pokud se mě nepokusíš pochopit. Nemůžu si Channinga vzít tobě pro radost. Nemůžu si vzít nikoho.“

„Ach, Sydney.“

„Jsou věci, o kterých nevíš a o kterých nechci mluvit. Jen mi prosím tě věř. Vím, co dělám. Posledních pár týdnů jsem šťastnější, než kdykoli předtím.“

„Stanislaski,“ povzdechla si Margerite.

„Ano, Stanislaski. A také firma,“ dodala. „Snažím se, aby ze mě něco bylo, mami. Moc to pro mě znamená. Teď si jdi upravit mejkap, a můžeme začít znova.“

Michail u pracovního stolu leštil dřevěnou bystu. Neměl v plánu pracovat tak dlouho do noci, ale nemohl přestat, když se mu Sydneyina tvář vynořovala pod rukama. Byl to opojný pocit. Jeho ruce pracovaly jakoby samy od sebe, vedeny něčím, co ho přesahovalo.

Narovnal se a zakroužil ztuhlými rameny. Byl to proklatě dlouhý den, který začal ještě před rozedněním. Svou zlost si musel vybít na úklidu té spouště a teď, když vyčerpal i tvůrčí energii, pocítil únavu. Do prázdné postele se mu ale nechtělo.

Jak to, že mu tak strašně chyběla po pouhých pár hodinách? Proč měl pocit, jako že je od sebe dělí oceán, když byla jen na druhém konci města? Už bez ní nechtěl strávit jedinou noc. To bude muset pochopit. Žena přece nemá právo dohnat muže k šílenství, a pak ho nechávat o půlnoci samotného.

Bezradně se prohrábl ve vlasech a zvažoval své možnosti. Mohl by přece jen jít do postele a snažit se usnout. Mohl by jí zavolat a spokojit se s jejím hlasem. Nebo by mohl jít k ní a bušit na dveře tak dlouho, dokud ho nepustí dál.

Ta třetí možnost se mu zamlouvala ze všeho nejvíc. Navlékl si košili a zamířil ven ze dveří, ve kterých však málem vrazil do překvapené Sydney. „No ne! To jsou instinkty!“

„Promiň, že jdu tak pozdě v noci, ale viděla jsem, že svítíš, a tak –“

Nenechal ji dokončit větu, jen ji vtáhl dovnitř a sevřel ji v náručí, až málem nemohla dýchat. „Zrovna jsem se chystal pro tebe jít.“

„Pro mě? Já jsem právě odešla z té restaurace.“

„Chtěl jsem tě. Chtěl jsem –“ Odmlčel se a vzal ji za ramena. „Co tě to ale napadlo, jet jsem takhle pozdě v noci sama?“

„Vždyť víš, že se ničeho nebojím.“

Zakroutil hlavou a prsty ji jemně uchopil za bradu. „Příště mi zavoláš a já pro tebe přijedu.“ Pak přimhouřil oči. Oči umělce a oči milence, které dokázaly prohlédnout pečlivě upravený mejkap. „Ty jsi brečela.“

V tom obvinění bylo tolik spravedlivého hněvu, až se musela zasmát. „Ne, ani ne. Ale matka byla trochu rozrušená a byla to řetězová reakce.“

„Myslel jsem, že jste se usmířily.“

„To ano. Ale nakonec jsme si všechno ještě jednou vyříkaly.“

Zlehka se usmál a přejel prstem po jejích rtech. „Neschvaluje náš vztah.“

„Nejen to. Měla se mnou vážné plány a ty se jí dnes večer zhroutily jak domeček z karet.“

„Co se stalo?“

Zamířila k rozvrzanému gauči a chystala se na něj unaveně sednout, když si všimla busty. Jako očarovaná se k ní sklonila. „Máš neuvěřitelný talent,“ řekla pohnutě.

„Vyřezávám jen to, co vidím, co znám, co cítím.“

„A takhle mě vidíš?“

„Taková jsi.“ Jemně jí položil ruce na ramena. „Pro mě.“

Pak pro něj byla krásná, pomyslela si. Viděl ji plnou lásky a života. A ona se teď opravdu chvěla láskou k němu. „Ani jsem ti nestála modelem.“

„Ale budeš.“ Jemně se dotkl rty jejích vlasů. „Vyprávěj mi, co se stalo.“

„Když jsem přišla do té restaurace, byl s matkou Channing.“

Michailovy oči se nebezpečně zúžily. „To je ten bankéř v hedvábných oblecích, od kterého ses nechala líbat dřív než ode mě.“

„Také ho déle znám…“ Sydney mu pobaveně pohlédla do tváře, která nijak neskrývala žárlivost. „A kromě toho, ty ses mě na nic neptal a šel jsi hned na věc.“

Její slova ochotně potvrdil dalším polibkem bez dovolení. „Ale od něho si to už líbit nenecháš?“

„Ani za nic.“

„To rád slyším.“ Dovedl ji ke gauči, na který ji s sebou stáhl. „Pak tedy ušetřím jeho život.“

Se smíchem ho objala kolem krku a položila mu hlavu na rameno. „Vlastně je v tom nevinně. Matka mu jen namluvila, že přišel ten pravý moment, aby mě požádal o ruku.“

„Požádal o ruku?“ Michail se od ní odtáhl, aby jí mohl pohlédnout do tváře. „On si tě chce vzít?“

„Vlastně ani ne. Jen si to myslel. Teď už si to ale určitě nemyslí.“ To už se však vymanil z jejího objetí a vyskočil, aby se mohl trochu odreagovat chůzí po místnosti. „Není důvod být naštvaný,“ řekla Sydney a přihladila si látku šatů. „Bylo to jen trapné. Pochy-buju, že se mnou ještě kdy bude mluvit, natožpak aby mě chtěl žádat o ruku.“

„Jestli si troufne, tak mu uříznu jazyk.“ Pak se smrtelnou vážností dodal: „Tebe si nevezme nikdo jiný než já.“

„Vždyť se ti snažím vysvětlit…“ Odmlčela se a spolkla knedlík, který ji tlačil v krku. „Nemusíme přece dělat scény.“ Zvedla se. „Je pozdě.“

„Ne, počkej!“ přikázal jí Michail a vrhl se do ložnice. Když se vrátil s malou krabičkou v ruce, Sydney ztuhla krev v žilách. „Sedni si.“

„Michaile, prosím tě –“

„Tak si třeba stůj.“ Když otevřel víčko, zamrkal na ni ohnivě rudý kámen na prstenu z tepaného zlata. „To udělal dědeček mého táty pro svou ženu. Byl zlatník, takže je to dobrá práce, i když kámen není velký. Zdědil jsem ho jako nejstarší syn. Jestli se ti nelíbí, koupím ti jiný.“

„Ne, je krásný. Ale prosím tě, nedělej to. Já nemůžu.“ Mimoděk schovala ruce za záda. „Nežádej to ode mě.“

„Ale já žádám,“ trval neodbytně na svém. „Žádám tě o ruku. Podej mi ji.“

Ucouvla. „Ten prstýnek si nemůžu vzít. Nemůžu si vzít tebe.“

Kategoricky zakroutil hlavou, sáhl po její ruce a navlékl jí prsten. „Vidíš, že můžeš. Je trochu velký, ale to upravíme.“

„Ne!“ Bývala by si ho stáhla, on však sevřel její ruku v dlani. „Nechci si tě vzít,“ bránila se.

Stiskl ji o něco pevněji a z očí mu vyšlehl plamen mnohem intenzivnější než záře rubínu.

„Proč ne?!“

„Nechci se vdávat,“ řekla tak jasně, jak jen dovedla. „Nechci zkazit to, co mezi námi vzniklo.“

„Manželství lásku nekazí, ale rozvíjí.“

„To nemůžeš vědět,“ odsekla. „Nikdy jsi nebyl ženatý. Já byla vdaná a už o to nestojím.“

„Takže…“ Aby se uklidnil, začal se houpat na patách. „Ten tvůj ti nějak ublížil a ty myslíš, že já udělám totéž.“

„Sakra, já jsem ho milovala.“ Hlas jí selhal a musela si dát ruce na obličej, aby skryla rozrušení.

Michail, napůl cesty mezi žárlivostí a bezradným zoufalstvím, ji k sobě přivinul a začal ji utěšovat. „Promiň, miláčku.“

„Nechápeš to.“

„Tak mi to vysvětli, abych to pochopil.“ Nastavil si její tvář tak, aby mohl slíbat slzy. „Promiň mi to,“ opakoval. „Už na tebe nebudu křičet.“

„O to nejde.“ Přerývaně vydechla. „Nechci ti ublížit. Prosím tě, nechrne to plavat.“

„Nemůžu to nechat plavat. Nemůžu tebe nechat plavat. Miluju tě, Sydney. Potřebuju tě. Na celý život. Vysvětli mi, proč si mě nechceš vzít.“

Zakroutila hlavou. „Michaile, nemůžu na manželství ani pomýšlet. *Hayward* je velká zodpovědnost a já se teď musím soustředit na práci.“

„To je jen zástěrka. Pravý důvod přede mnou schováváš.“

„Tak dobrá.“ Obrnila se a odtrhla se od něj. „Myslím, že bych se nedokázala znovu vyrovnat s osobním selháním a ztrátou někoho, koho miluju. Manželství lidi mění.“

„Jak tě změnilo?“

„Měla jsem Petera ráda, Michaile. Ne tak, jako miluju tebe, ale měla jsem ho ráda jako tehdy nikoho. Byl to můj nejlepší přítel, vyrostli jsme spolu. Když se mí rodiče rozvedli, byl to jediný člověk, se kterým jsem mohla mluvit. Opravdu mu na mně záleželo, zajímalo ho, co si myslím, co chci. Sedávali jsme na pláži v Hamptons, dívali se na vodu a svěřovali si tajemství.“

Odvrátila se stranou. Příliš to bolelo, než aby to mohla říct nahlas.

„A ty ses do něj zamilovala.“

„Ne,“ odpověděla nešťastně. „Jen jsme se měli rádi a co mi paměť sahá, byli jsme pořád spolu. Ale už si nevzpomínám, kdy se to začalo brát za samozřejmé, že se jednou vezmeme. Ne že bychom o

tom mluvili my dva. Ale všichni ostatní s tím počítali. Sydney a Peter, no není to krásný pár? Jak se k sobě hodí! Asi jsme to slýchali tak často, až jsme tomu sami začali věřit. A i kdyby ne, prostě se to od nás čekalo a oba jsme byli vychovaní k poslušnosti.“

Otřela si slzy a přešla k polici. „Měl jsi pravdu, když jsi mi dal tu figurku Popelky. Vždycky jsem se řídila pravidly. Bylo vhodné, abych šla na elitní internátní školu a učila se s vyznamenáním. Tak jsem poslechla. Měla jsem se chovat vzorně a nikdy neprojevovat nepřijatelné emoce. Tak jsem poslouchala. Čekalo se ode mě, že si vezmu Petera. Tak jsem si ho vzala.“

Obrátila se zpátky k němu. „Tak jsme do toho spadli, oběma nám bylo dvaadvacet. Asi jsme si oba mysleli, že to nějak půjde. Koneckonců, znali jsme se odmalička, rozuměli jsme si. Ale nějak to nešlo. Skoro od začátku, od líbánek v Řecku. Oběma nám ta země učarovala. A oba jsme se přetvařovali, že po fyzické stránce nám to klape. Což byla naprostá lež a čím víc jsme si to zastírali, tím víc jsme se jeden druhému odcizovali. Odstěhovali jsme se do New Yorku, aby mohl nastoupit do rodinného podniku. Já jsem se starala o domácnost, dělala večírky. A děsila se západu slunce.“

„Byla to chyba,“ řekl Michail jemně.

„Ano, to byla. Moje chyba. Ztratila jsem nejbližší-ho přítele a naše porozumění se vypařilo. Zbyly jen hádky a obviňování. Já jsem byla frigidní, tak proč by nemohl jít za jinou pro trochu tepla? Před lidmi jsme se samozřejmě tvářili, že je všechno v pořádku. To se od nás čekalo. A když jsme se rozvedli, bylo to velmi chladné, civilizované. Nemohla jsem být jeho žena, Michaile.“

„S námi dvěma to ale není totéž.“ Přešel k ní.

„Ne, není. A já nedopustím, aby bylo.“

„Nemohla jsi za to.“ Když zakroutila hlavou, vzal její tvář do dlaní. „Ale ano. Musíš na to zapomenout a věřit tomu, co je mezi námi. Dám ti čas.“

„Ne.“ Zoufale ho chytla za zápěstí. „Copak nevidíš, že je to to samé? Miluješ mě, a tak čekáš, že si tě vezmu – protože to ty chceš, protože to ty pokládáš za nejlepší.“

„Ne za nejlepší,“ řekl a trochu s ní zatřásl. „Za správné. Chci s tebou sdílet celý život, dát ti všechno. Mít s tebou děti, dívat se. Chci, abychom byli rodina, Sydney.“

Odtrhla se od něj. Prostě ji nechtěl chápat. „Manželství ani rodinu nemám v plánu,“ řekla, náhle chladná a odtažitá. „S tím se budeš muset smířit.“

„Smířit? Takže já se ti hodím do postele, ale své plány kvůli mě měnit nehodláš. A to jen proto, že ses jednou řídila hloupými pravidly místo srdcem.“

„Teď se řídím svým zdravým rozumem.“ Protáhla se kolem něj a vrhla se ke dveřím. „Promiň, ale nemůžu ti dát to, co chceš.“

„Nepojedeš domů sama.“

„Myslím, že bych radši měla jít, bude to lepší.“

„Jestli chceš jít, tak dobrá.“ Otevřel dveře. „Ale doprovodím tě.“

Teprve o něco později, když se otřásala záchvaty pláče sama ve své posteli, všimla si, že jeho prsten má ještě stále navlečený na prsteníku.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Na příští dva dny se ponořila do práce, ve které si připadala spíš jako pohřbená za živa. Jen kdyby to zabralo. Práce má přece pozvedat na duchu. Tak proč byla jak bez duše?

V *Haywardu* uzavřela největší obchod své kariéry a najala novou sekretářku, která převzala od Janine administrativní povinnosti. Právě dnes předsedala generální schůzi. Akcie *Haywardu* za posledních deset dnů stouply o tři body. Správní rada jí tleskala.

A ona byla jak chodící mrtvola.

„Na druhé lince je nějaký policista, Stanislaski, slečno Haywardová,“ ohlásila jí nová sekretářka in-tercomem.

„Stanislaski – to snad ne.“ Žaludek jí poskočil. *Policista,* pomyslela si vzápětí s úlevou. „Vezmu to, díky.“ Dodala si odvahy pokusem o úsměv. „Alexi?“

„Ahoj, krásko. Myslel jsem, že by tě to zajímalo. Tvýho starýho kámoše Lloyda Binghama právě přivezli k výslechu.“

Její úsměv opadl. „Aha.“

„Vyšetřovatel pojišťovny dal na tvoji radu a hlídal si ho. Včera se sešel s partou podezřelých týpků, aby jim zaplatil. Když je sebrali, zpívali líp než Spring-steen.“

„Takže to byl Lloyd, kdo najal vandaly na budovu.“

„To aspoň říkají. V každém případě myslím, že tě pan Bingham teď nějakou chvíli nechá na pokoji.“

„To ráda slyším.“

„Byl to od tebe výborný postřeh. Krása a inteligence v jednom,“ dodal se smutným povzdechem, který ji málem rozesmál. „Co kdybychom si my dva vyrazili na pár dnů na Jamajku? A dohnali Michaila k šílenství?“

„Já myslím, že šílí už teď.“

„Copak, není hodný? Stačí zavolat strýčka Alexe.“ Když neodpovídala, škádlivý tón z jeho hlasu zmizel. „Nic si z toho nedělej, Sydney. Mike je náladový. Je to holt umělec. Ale je do tebe blázen.“

„Já vím.“ Nervózními prsty přejela po složce papírů před sebou. „Možná bys mu mohl zavolat tu novinu.“

„Jasně. Nic jiného vyřídit nemám?“

„Řekni mu… ale ne,“ rozhodla se. „Už jsem mu to řekla sama. Díky za zavolání, Alexi.“

„Žádný problém. A dej vědět, jestli si to rozmyslíš s tou Jamajkou.“

Zavěsila a v duchu mu záviděla to mladické nadšení. Kéž by dokázala být tak šťastná, tak bezstarostná. Ale Alex to měl lehké – nebyl zamilovaný. A na rozdíl od ní byl asi dost chytrý na to, aby si vlastní štěstí sám nepošlapal.

Bylo to ale opravdu tak? Zničila umíněně to, co bylo její největší touhou? Ne. Jen ochránila sebe i muže, kterého milovala, před osudovou chybou. Manželství nebylo řešení. Její vlastní příklad to

dokazoval. I příklad její matky. Až Michaila přejde vztek, přijme její postoj, a pak půjde všechno dál tak jako dosud.

Koho se to snažila obalamutit?

Byl příliš paličatý a byl si příliš jistý svou pravdou, než aby ucouvl třeba jen o píď.

A co jestli řekne, buď všechno, nebo nic? Co bude dělat pak? Sáhla po kovové svorce na papír a za nervózního přecházení od stěny ke stěně ji začala lámat. Kdyby se měla rozhodovat, zda ho opustit, nebo se podvolit a riskovat, že ho stejně ztratí…

Proboha, potřebovala si s někým promluvit. Protože Michail nepřipadal v úvahu, nezbýval jí moc velký výběr. Kdysi si mohla povídat s Peterem, ale ten byl…

Zarazila se a stiskla polámaný drátek v prstech. Tohle byl přece kořen problému. A možná, možná, zároveň i řešení.

Bez rozmýšlení spěchala do Janininy kanceláře. „Musím na pár dnů odcestovat," řekla bez okolků.

Janine, sedící za svým novým stolem, začala překvapeně vstávat. „Ale –"

„Vím, že je to narychlo, ale nedá se nic dělat. Žádný závažný problém momentálně není ve vzduchu, takže snad všechno zvládneš sama. Co nezvládneš bude muset počkat."

„Sydney, zítra máš tři schůzky."

„Převezmeš je. Máš k dispozici spisy a můj názor znáš. Jakmile dorazím na místo, ozvu se."

„Ale Sydney." Než stihla vyjít ze dveří, skočila Janine k ní. „Kam jedeš?"

„Navštívit jednoho starého přítele."

Neuplynula ani hodina od jejího odchodu, když se do kanceláře jako zlověstné tornádo přihnal Michail. Měl toho dost. Dal jí dva dny na to, aby přišla k rozumu, ale její čas vypršel. Budou si to muset vyříkat, a to hned.

Kolem nové sekretářky prolétl s malým kývnutím na pozdrav a vtrhl rovnou do Sydneyiny kanceláře. „Promiňte, pane!" Otočil se k bezradné ženě. „Kde sakra je?"

„Slečna Haywardová tu není," řekla. „Budete bohužel muset –"

„A kde teda je?"

„Já to vyřídím, Carlo,“ zamumlala Janine ode dveří.

„Ano, jak si přejete.“ Carle se viditelně ulevilo a ráda vyklidila pole.

„Slečna Haywardová tu není, pane Stanislaski. Mohu pro vás něco udělat?“

„Říct mi, kde je.“

„To bohužel nemohu.“ O krok couvla před jeho výhrůžným pohledem. „Jen vím, že je na den nebo dva mimo město. Odešla velmi nečekaně a neřekla mi, kam jede.“

„Mimo město?“ Zamračil se na prázdný stůl a pak znova na Janine. „Ona přece takhle od práce neodchází.“

„Připouštím, že je to neobvyklé. Měla jsem však dojem, že je to naléhavé. Určitě se ozve a já jí ráda předám váš vzkaz, pokud si přejete.“

Utrousil pár úsečných slov v mateřštině a vrhl se zase ze dveří.

„Tak si jí to budete muset říct sám,“ pokrčila Janine rameny v prázdné místnosti.

Dvacet čtyři hodiny poté, co odešla z kanceláře, stála Sydney na chodníku v Georgetownu ve Washingtonu. Ať už ji na tomto podivném putování pohánělo cokoli, bylo to dostatečně silné, aby nakonec stanula až před domem, kam se Peter odstěhoval po rozvodu.

Odjet na letiště a nastoupit do letadla nebyl problém. Ani zatelefonovat mu a zeptat se, jestli nemá na hodinku čas. Ale tenhle poslední krok se najednou zdál téměř nepřekonatelnou překážkou.

Neviděla ho přes tři roky. Naposledy seděli každý na druhé straně stolu u advokáta. Ano, byli velmi civilizovaní.

Bylo to šílené takhle se sebrat a odletět. Ani když ho uvidí, nic se nezmění. Teď už však stála téměř na prahu. S povzdechem vyšla po schůdcích na verandu malebného řadového domku a zaklepala mosazným klepadlem.

Otevřít přišel osobně. Vypadal stále stejně a nejradši by se mu vrhla kolem krku jako kdysi, když byli nejlepší přátelé. Byl vysoký a štíhlý a v khaki kalhotách a lněné košili příjemně elegantní. Pískově plavé vlasy měl klukovsky rozcuchané. Jeho zelené oči se však neusmívaly na přivítanou. Zůstávaly obezřetné a chladné.

„Ahoj Sydney,“ pozdravil ji, když ji pouštěl dál.

Hala byla vzdušná a světlá. Stylový nábytek a pečlivě vybrané umělecké předměty prozrazovaly, že za majitelem domu stojí stará rodinná konta a tradice. „Díky, že jsi mě přijal.“

„Říkala jsi, že je to důležité.“

„Ano, pro mě.“

„No, tak.“ Protože nevěděl, co dál říct, odvedl ji do obýváku a nabídl jí drink. Jejich dokonalé způsoby jim pomohly překonat ticho – ona věděla, jak pochválit vybavení domu, on věděl, jak na její poznámky odpovídat.

„Takže ve Washingtonu se ti líbí.“

„Líbí.“ Upíjel víno, zatímco ona otáčela skleničku kolem dokola. Byla nervózní, to poznal. A byla tak krásná jako dřív. Každý pohled na ni ho dosud bolel. Nejlepší bude, když půjdou rovnou na věc a rychle s tím skoncují.

„Kvůli čemu jsi přijela, Sydney?“

Jako dva cizí lidé, pomyslela si a pohlédla do své číše. Znali se celý život, tři roky byli manželé, a teď se z nich stali dva cizí lidé. „Nevím, kde začít.“

Opřel se pohodlně ve svém křesle.

„Kdekoli.“

„Petere, proč sis mě bral?“

„Promiň?“

„Chci vědět, proč sis mě bral.“ Čekal všechno možné, jen ne tohle. Poposedl a upil ze své sklenice. „Asi z obvyklých důvodů.“

„Miloval jsi mě?“

Zpříma jí pohlédl do očí. „Sama dobře víš, že ano.“

„Vím, že jsme se měli rádi. Byl jsi přítel.“ Stiskla rty. „Můj nejlepší přítel.“

Vstal, aby dolil víno. „Byli jsme děti.“

„Když jsme se brali, tak už ne. Byli jsme mladí, ale nebyli jsme děti. A byli jsme ještě pořád přátelé. Nevím, proč se to tak pokazilo, a nevím, co jsem dělala tak špatně, ale –“

„Ty?“ Zůstal na ni zírat s lahví v jedné ruce a sklenicí v druhé. „Co jsi *ty* dělala špatně?“

„Byl jsi se mnou nešťastný. Vím, že jsem byla strašná v posteli a že to pokazilo všechno ostatní, až jsi mě nemohl ani vidět.“

„Nesnesla jsi, abych na tebe sáhl,“ vypálil. „Sakra, bylo to, jako milovat se –“

„S kusem ledu,“ dokončila za něj věcně. „To jsi mi řekl.“

S pocitem studu položil sklenici. „Řekl jsem všelicos, stejně jako ty. A myslel jsem, že toho mám většinu za sebou, dokud jsem dnes odpoledne neuslyšel tvůj hlas.“

„To mě mrzí.“ Vstala. „Tím, že jsem přijela, jsem to ještě zhoršila. Promiň, půjdu.“

„Bylo to jako milovat se s vlastní sestrou.“ Slova, která mu náhle vyklouzla z úst, ji zastihla napůl cesty ke dveřím. „Jako s kamarádkou. Sakra, Sydney, prostě jsem nemohl…“ Znovu ho polévala hanba, ponížení. „Nemohl jsem se přes to dostat, nemohl jsem tě brát jako manželku, milenku. Připravovalo mě to o mužnost. A na tobě jsem si vyléval zlost.“

„Myslela jsem, že mě nenávidíš.“

Položil láhev zpátky na stůl.

„Bylo jednodušší snažit se tě nenávidět než si přiznat, že nedokážu vzrušit tebe ani sebe. Že jako chlap nestojím za nic.“

„Ale já jsem věděla, že jako ženská nestojím za nic.“ S otazníkem vepsaným ve tváři se vrátila o pár kroků blíž k němu. „Věděla jsem, že jsem v posteli k ničemu, už dávno předtím, než jsi mi to řekl. A proto jsi musel hledat potěšení jinde.“

„Podváděl jsem tě,“ řekl prázdným hlasem. „Lhal jsem nejlepší přítelkyni a podváděl jsem ji. Nesnášel jsem to, jak ses na mě začala dívat, jak jsem se začal dívat sám na sebe. Tak jsem si šel svou mužnost dokazovat s jinýma. Ublížil jsem ti a když jsi to zjistila, vinu jsem svedl na tebe. Sakra, Sydney, vždyť jsme spolu už tenkrát skoro nemluvili, leda na veřejnosti.“

„Já vím. A pamatuju si, jak jsem ti to vracela, kolik jedovatých věcí jsem ti řekla. Zraněná hrdost mě připravila o nejlepšího přítele.“

„Mě taky. Nikdy jsem ničeho v životě tolik nelitoval.“ Stálo ho velké úsilí dojít k ní a vzít ji za ruku. „Za nic nemůžeš, Sydney. Nebo v tom přinejmenším nejsi sama.“

„Potřebuju přítele, Petere. Strašně si potřebuju s někým popovídat.“

Otřel jí slzu. „A dala bys mi ještě jednu šanci?“ Trochu se usmál a nabídl jí kapesník. „Na. Utři si nos a posaď se.“

Poslechla ho, aniž by pustila jeho teplou, přátelskou dlaň. „Byl to ten jediný důvod, proč to nefungovalo? Protože nám to neklapalo v posteli?“

„Ano, to je důležité. Ale kromě toho jsme si byli příliš podobní. Sakra, Sydney, co nás to vůbec napadlo se brát?“

„Udělali jsme to, co se po nás chtělo.“

„To je ono.“

To ji trochu utěšilo. „Jsi šťastný, Petere?“

„Skoro. A co ty? Prezidentko Haywardová.“

Zasmála se. „Byl jsi překvapený?“

„Vyrazilo mi to dech. Byl jsem na tebe tak pyšný.“

„To neříkej, nebo se znova rozbrečím.“

„Mám lepší nápad.“ Dal jí pusu na čelo. „Pojď do kuchyně. Udělám nějaké chlebíčky a ty mi budeš vyprávět, co děláš kromě toho velkého byznysu.“

Šlo to snadno. Chvíli sice trvalo, než se zbavili zábran, ale pouta, která je kdysi vázala, zřejmě nikdy zcela nepraskla. Napětí mezi nimi pomalu ale jistě polevovalo.

Nad kávou mu vyprávěla o tom, co se událo v jejím životě.

„Byl jsi někdy zamilovaný, Petere?“

„Do Marshy Rosenbloomové.“

„To nám bylo čtrnáct.“

„A ona nosila už několik let podprsenku pro dospělé ženské,“ řekl s plnou pusou. „Byl to hluboký cit.“ Pak se na ni usmál. „Ne, tohle šílenství se mi zatím vyhýbá.“

„A kdyby ses zamiloval, uvažoval bys znova o manželství?“

„Nevím. Kdyby, tak bych to tentokrát rád zvládnul líp. Kdo je to?“

Dolila si kávu. „Umělec. A tesař.“

„Co tedy?“

„Obojí. Staví zábradlí a vyřezává sochy. Znám ho teprve od června.“

„Jdeš na to rychle.“

„Já vím. To je zčásti ten problém. S Michailem jde všechno rychle. Je tak odvážný a sebejistý a emocionální.“

Když si dal dvě a dvě dohromady, vykulil oči. „To je ten Rus?“

„Ukrajinec,“ opravila ho automaticky.

„Proboha, Stanislaski? Jedna z jeho plastik je v Bílém domě.“

„Ano?“ Pobaveně se ně něj usmála. „O tom mi neřekl. Pozval mě na návštěvu k rodičům, ale neřekl mi, že má dílo v Bílém domě. To jen ukazuje, co je pro něj důležité.“

„A ty ses do něj zamilovala.“

„Ano. Chce si mě vzít.“ Zakroutila hlavou. „Dostala jsem dvě nabídky k sňatku za večer. Jednu od Michaila, jednu od Channinga Warfielda.“

„Proboha, Sydney, Channinga ne. Není to tvůj typ.“

Odstrčila šálek a naklonila se blíž k němu.

„Proč ne?“

„Zaprvé nemá žádný smysl pro humor. Unudil by tě k smrti. A to jediné, co ví o tatínkově byznysu, je, jak zvát klienty na oběd. A jeho jediná opravdová láskaje jeho krejčí.“

Usmála se, upřímně.

„Opravdu jsi mi chyběl, Petere.“

Znovu ji vzal za ruku.

„Tak co ten tvůj velký umělec?“

„Nemá krejčího, ani nebere klienty na oběd. Ale umí mě rozesmát. Petere, nesnesla bych, kdyby to mělo manželství zase zkazit.“

„Nemůžu ti říct, jestli je to ten pravý. A být tebou, tak bych tentokrát neposlouchal ničí dobře míněné rady.“

„Ale nějakou mi dáš?“

„Dám,“ přisvědčil a cítil, jako by léta jejich odloučení a odcizení zmizela. „Neposuzuj vztah, který máš s ním, skrz to, co jsme zažili spolu. Jen si polož pár otázek. Jsi s ním šťastná? Důvěřuješ mu? Dokážeš si představit život s ním? A bez něho?“

„A až budu znát odpovědi?“

„Tak budeš vědět, co dělat.“ Dal jí pusu na hřbet ruky. „Mám tě rád, Sydney.“

„Já tebe taky.“

Odpověz si na otázky, říkala si, když přivolávala výtah v Michailově domě. Uplynulo čtyřiadvacet hodin od chvíle, co se rozloučila s Peterem, ale ani se na ně nedokázala soustředit. Spíš nemusela, opravila se, když vcházela do kabiny. Odpovědi už dávno znala.

Byla s ním šťastná? Ano, jako nikdy v životě.

Důvěřovala mu? Beze zbytku.

Život s ním? Horská dráha emocí, hádek, rvaček, smíchu.

Život bez něho? Prázdnota a šeď.

To si už nedokázala představit. Měla by práci, ambice, rutinu. Ne, nikdy by už neupadla do života bez jakéhokoli smyslu. Ale bez něj by to všechno byly jen nalinkované stránky její agendy.

Věděla, co dělat. Jen pokud nebylo příliš pozdě.

Když vystoupila v pátém patře, viděla s uspokojením, že stropy už jsou hotové, zbývá jen vymalovat.

Přejela rukou po stěně. Za krátkou dobu udělal Michail ze smutného, sešlého domu spoustě lidí příjemný domov.

Když zaklepala na dveře, v duchu se modlila.

Uvnitř však bylo naprosté ticho.

Žádná hudba, žádné kroky na dřevěné podlaze. Určitě šel spát, pomyslela si. Ale bylo sotva deset. Znovu zaklepala, o něco hlasitěji, a váhala, zda na něj má zakřičet.

Vtom se otevřely dveře na druhém konci chodby a na chodbu vystrčila hlavu Keely. Jakmile spatřila Sydney, přátelský výraz na její tváři byl ten tam.

„Není tady,“ řekla. Její hlas byl odměřený. Mluvila s ženou, kvůli které byl Michail už několik dnů pěkně na dně.

„Aha.“ Ruka, kterou klepala, klesla. „Nevíte, kde je?“

„Venku.“

Keely se pokusila ignorovat, že Sydney je na tom očividně také pěkně bledě.

„Chápu.“ Vypjala hruď, aby nevypadala na první pohled tak schlíple. „Tak já počkám.“

„Jak chcete,“ řekla Keely a pokrčila rameny. Co jí bylo do toho, že je ta žena očividně zamilovaná? Neměla ubližovat jejímu

kamarádovi. Jako herečka poznala náladu, která se skrývá pod vnějším chováním. Michail byl vzteklý jako medvěd, ale pod jeho výbušným hněvem se skrývala čerstvá rána. A tu mu zasadila tahle princezna. Tak ať si trpí.

To by ovšem nebyla Keely. Srdce jí nakonec zjihlo dojetím.

„Poslouchejte, určitě brzy přijde. Nechcete něco k pití?“

„Ne, díky, nic mi nechybí. Co váš byt, už bude hotový?“

„Ta nová trouba peče jako ďábel.“ Keely se opřela o rám dveří. „Ještě zbývá dotáhnout pár věcí – zvlášť po tom, co tu nadělali ti vandalové.“ Pak se rozzářila. „Jé, víte, že toho chlapa zatkli?“

„Ano.“ O Lloydově zatčení jí Janine řekla, když jí volala z Washingtonu. „Je mi to líto. Jen se mi snažil pomstít.“

„Není to vaše chyba, že je to mizera. Vodu už odsáli a Mike našel nějaké rozpouštědlo na ty spreje. Pod tím vytopeným bytem museli sousedům vyměnit strop, i podlaha je na tom zle.“ Pokrčila rameny. „Ale znáte Mika, on to spraví.“ Ano, znala Mika.

„Nevíte, jestli jsou velké škody na majetku paní Wolburgové?“

„Koberce. Spousta dalších věcí byla promočená, ty ale uschnou.“ Keely, zjevně v trochu přátelštějším rozpoložení, si ukousla banánu, který celou dobu držela za zády. „Byl tu její syn. Prý se zotavuje jedna radost. Už chodí s holemi a nedá pokoj, kdy už prý půjde domů. Chystáme jí příští měsíc večírek na přivítanou. Mohla byste přijít.“

„To bych –“ Obě se otočily, když se za nimi ozval výtah. Ještě než se z něj vyvalili dva potácející se muži, rozlehly se chodbou jejich hluboké hlasy, notující si nějakou zvučnou ukrajinskou lidovou. Oba byli pořádně v ráži a prohýřený večer byl na nich znát. Nebylo jasné, kdo koho podpírá. Jako první si však Sydney všimla krve na Michailově bílém tričku – očividně od rozbitého rtu a obočí.

„Proboha.“

Trhl hlavou, když uslyšel její hlas. Jeho přiopilý úsměv se proměnil v zlověstný, třebaže mírně zamže-ný pohled. Oba bratři se po menším kymácením zastavili na místě.

„Co chceš?“ Jeho tón vůbec nebyl přátelský.

„Co se ti stalo?“ Už běžela k nim. „Nějaká nehoda?“

„Čau krásko.“ Alex jí věnoval okouzlující úsměv, ačkoli jeho levé oko, rámované monoklem, pro samé podlitiny skoro nebylo vidět. „Jen jsme se byli trochu povyrazit.“ Škytl. „Měla jsi jít s náma. Že jo, brácho?“

Michail mu odpověděl ranou do solar plexu; Sydney předpokládala, že to bylo jen láskyplné vyjádření souhlasu. Michail záhy na to bratra opravdu objal a políbil na obě tváře.

Zatímco šátral v kapsách po klíčích, obrátila se Sydney k Alexovi. „Co se stalo? Kdo vás takhle zřídil?“

„Jak?“ Pokusil se zamrkat na Keely, obličej se mu však proměnil v grimasu bolesti. „Jo tohle?“ opatrně se dotkl své modřiny a zašklebil se. „On měl vždycky zákeřnej levej hák.“ Obdivným, i když trochu podrouš̌eným pohledem změřil bratra, který právě zápolil s klíčem v zámku. „Kdyby nebyl tak zlitej, tak by to bylo ještě horší. Ještě že já jsem taky na mol.“ Pak ukázal na Keelyiny dveře. „Hej, má zlatovlasá vílo, nemáš nějakej steak?“

„Ne.“ Měla s ním však soucit, a proto ho vzala za loket. „Tak pojď, hrdino. Nacpu to, co z tebe zbylo, do taxíku.“

„Pojďme si zatancovat,“ navrhl, když jím manévrovala k výtahu. „Tancuješ ráda.“

„Žiju jen pro tanec.“ Od dveří ještě pohlédla přes rameno na Sydney. „Hodně štěstí,“ popřála jí.

To bude potřebovat, pomyslela si Sydney, když vcházela za Michailem do bytu, který se mu přece jen podařilo odemknout. Málem jí přibouchl dveře před nosem, ale její reflexy byly v tuto chvíli rychlejší než jeho. „Ty ses popral s bratrem,“ napadla ho.

„No a?“ Pomyslel si, jaká je to škoda, že při pohledu na ni tak zpropadeně rychle střízliví. „Ty bys radši, abych se pral s cizíma?“

„Nech toho, sedni si.“ S využitím své dočasné převahy ho strčila do křesla a odešla do koupelny. Když se vrátila s mokrou žínkou a dezinfekcí, zase stál a snažil se vyčistit si u otevřeného okna hlavu.

„Je ti špatně?“

Trhl sebou a otočil se, v pohmožděné tváři uraženou hrdost. „Žádnému Stanislaskému se z vodky špatně neudělá.“ I když z ní možná může mít žaludek na vo-dě5< pomyslel si, zvlášť když po ní

následuje pár ran pěstí do břicha. Pak se pyšně usmál. Jeho bráška mu to uměl nandat.

„Takže jen opilý," usoudila stručně a ukázala prstem na křeslo. „Sedni si. Vyčistím ti ten obličej."

„Nepotřebuju zdravotní sestru." Stejně se ale posadil, protože se to zdálo bezpečnější.

„Potřebuješ svěrací kazajku." Když se k němu sklonila a začala mu jemně čistit ránu nad okem, stálo ho velké úsilí, aby nezabořil tvář do měkké křivky jejího ňadra. „Opíjet se a rvát se s bratrem. Jak tě mohla napadnout taková hloupost?"

Zamračil se.

„Byl to skvělý pocit."

„Musí to být skvělý pocit, dostat pěstí do oka." Naklonila mu obličej tak, aby lépe viděla. To oko bude do rána hrát všemi odstíny tmavomodré. „Co by řekla vaše matka, kdyby to viděla."

„Nic by neřekla, rovnou by nám oběma nandala ještě jednou tolik." Vzedmul se v něm hněv nad tou nespravedlností. „I když si začal on." Sykl, když ucítil pálení dezinfekce.

„Určitě byste si to zasloužili oba," zamumlala a pak pohlédla dolů, na jeho ruce. „Ty idiote!" Kotníky prstů měl odřené a pohmožděné. „Jsi umělec, sakra. Jak si můžeš dovolit takhle si zřídit ruce?"

Bylo to tak příjemné, když se ho dotýkala a přitom ho peskovala. Jen každým okamžikem hrozilo, že si ji stáhne na klín a bude žebrat o milost.

„Se svýma rukama si dělám, co chci," řekl. Přitom si pomyslel, co by s nimi rád dělal právě teď.

„Prostě si děláš, co chceš, tečka," odsekla, zatímco mu jemně ošetřovala odřené ruce. „Řveš na lidi, mlátíš je pěstí. A piješ, až z tebe táhne jako z flašky od vodky."

Ještě nebyl tak opilý, aby nepoznal urážku. Odstrčil ji stranou, vstal a s mírným kymácením zmizel v koupelně. Uslyšela puštěnou sprchu.

vTakhle si to vůbec nepředstavovala, pomyslela si, s mokrou žínkou v rukou. Měla k němu přece přijít, říct mu, jak moc ho miluje a požádat ho o odpuštění za to, že byla tak hloupá. A on měl mít

pochopení, vzít ji do náruče a říct, že teď je ten nejšťastnější muž na světě.

Místo toho byl opilý a protivný. A ona přinejmenším nabroušená.

Dobrá, zasloužil si to. Pak, aniž věděla, co ji to popadlo, mrštila žínkou do kuchyně, kde se rozplácla o stěnu a s mokrou stopou sklouzla do dřezu. Chvíli na ni zírala pak pohlédla na své ruce. Byl to báječný pocit, něčím hodit! Rozhlédla se kolem. Pohled jí spočinul na nějaké laciné knížce. Mrštila jí na druhou stranu místnosti. Pak umělohmotným kelímkem o stěnu. Nebyl to špatný zvuk, ale tříštění skla by jí ulevilo ještě líp. Sáhla po otrhané tenisce a napřáhla se, otočila se však v pravou chvíli, když se ve dveřích objevil Michail. Ve zlomku sekundy pleskla o jeho holá, mokrá prsa. Zalapal po dechu.

„Co to děláš?“

„Házu.“ Shýbla se pro druhou botu a vrhla jí po něm, tentokrát ji však chytil.

„Ty mě opustíš, odejdeš beze slova, a pak se vrátíš a házíš po mně boty?“

„Přesně tak.“

S přimhouřenýma očima odhadoval váhu boty, kterou držel. Bylo by velmi lákavé trefit se rovnou do té její vystrčené brady. S bezradným zaklením ji však pustil na zem. Prostě nemohl uhodit ženu, jakkoli si to zasluhovala.

„Kam jsi odjela?“

Hodila hlavou a odhrnula si vlasy ze tváře.

„Jela jsem za Peterem.“

Strčil potlučené ruce do kapes džínsů, které si natáhl. „Opustíš mě, odjedeš za jiným chlapem, pak se vrátíš, a bombarduješ mě mýma vlastníma botama. Řekni mi jediný argument pro to, abych tě teď nevyhodil z okna.“

„Musela jsem ho vidět a promluvit si s ním. A –“

„Ublížila jsi mi,“ vybuchl. I ta slova bolela – bylo tak těžké přiznat pravdu, přiznat si vlastní zranitelnost. „Myslíš, že mi záleží na nějaké ráně pěstí, když jsi mi rozlámala srdce na kusy? Tohle vydržím,“ řekl a ukázal na rozbitý ret. „Ale proti tomu, co cítím uvnitř, jsem bezmocný. A to nesnesu.“

„Promiň.“ Udělala krok k němu, ale viděla, že ještě nechce, aby se k němu přibližovala. „Jen jsem se bála, že kdybych ti dala, co chceš, ublížila bych ti ještě víc. Michaile, poslouchej mě, prosím tě. Peter byl jediný člověk, kdo mě měl rád takovou, jaká jsem. Moji rodiče… nebyli prostě jako tvoji. Chtěli pro mě to nejlepší, ale pro ně to znamenalo najmout mi chůvu, kupovat mi hezké šaty a posílat mě do nejlepších dívčích škol. Nedokážeš si představit, jak jsem byla osamělá.“ Otřela si hřbetem ruky oči, ze kterých začínaly prýštit slzy. „Měla jsem jen Petera, a pak jsem ho ztratila. A to, co cítím k tobě, je o tolik větší a mocnější, že nevím, co bych dělala, kdybych ztratila i tebe.“

Začínal roztávat. Bylo to strašné, co s ním dokázala udělat – ať se snažil zůstat tvrdý a neoblomný, jak chtěl, ona se mu zase dokázala dostat pod kůži. „Ty jsi mě neztratila, Sydney. Ty jsi mě opustila.“

„Musela jsem ho vidět, Michaile. Strašně jsem mu ublížila. Byla jsem přesvědčená, že to manželství i to přátelství jsem zničila já. Co kdyby se to s námi dvěma mělo opakovat?“ S povzdechem přešla k oknu. „Stala se ale divná věc: on cítil stejnou vinu, stejné výčitky, stejné obavy. To, že jsem si s ním mohla promluvit a že jsme znovu navázali kontakt, pro mě moc zriamenalo.“

„Nezlobím se, že jsi s ním mluvila, ale že jsi odešla. Bál jsem se, že se už nevrátíš.“

Obrátila se od okna. „S útěky jsem ale už skončila. Odjela jsem s nadějí, že se k tobě budu moct vrátit. A zůstat s tebou.“

Pohlédl jí do očí a snažil se nahlédnout dovnitř, do její duše. „Opravdu?“

„Ano.“ Vyčerpaně vydechla. „Jednou jsme spolu šli po tomhle domě a já jsem slyšela hudbu a smích za dveřmi. Cítila jsem vůně od večeří a záviděla jsem ti, že sem patříš. Potřebuju někam patřit. Chci dostat šanci. Chci mít tu rodinu, o které jsi mluvil.“

Vytáhla z výstřihu zlatý řetízek, který měla kolem krku. Visel na něm prsten se zářivým rubínem.

Nevěřícně došel až k ní a vzal zlatý kroužek do ruky. „Ty ho nosíš,“ zašeptal polohlasem.

„Bála jsem se nosit ho na prstu, abych ho neztratila. Musíš mi říct, jestli ještě pořád chceš, abych si ho nechala.“

Pohlédl jí do očí. Jejich pohledy splynuly. Neuhnul očima, ani když jí zlehka políbil na rty. „Poprvé jsem to neřekl správně.“

„Ne, to já jsem poprvé špatně odpověděla.“ Vzala jeho tvář do dlaní, šťastná, že ho může opět líbat, opět cítit jeho blízkost. „Ty jsi byl dokonalý.“

„Byl jsem nešika. A taky mnou cloumal vztek na toho bankéře, který mě předběhl.“

Usmála se na něj zjihlýma očima. „Jakého bankéře? Žádného neznám.“

Rozepnul jí řetízek. „Ale nebylo to tak, jak jsem to plánoval. Nezněla žádná hudba.“

„Já ale slyším hudbu.“

„Žádná něžná slova, světlo svíček a květiny.“

„Svítí měsíc. A ještě pořád mám tu první růži, co jsi mi dal.“

Políbil ji na ruce. „Řekl jsem ti ale jen, co chci, neřekl jsem, co ti chci dát. Dávám ti svoje srdce, Sydney. Patří ti na celý život.“ Navlékl jí prsten na prsteníček. „Budeš mi patřit?“

Sevřela kolem zlatého kroužku prsty, aby nesklouzl. „Budu. Už dávno jsem tvoje.“

